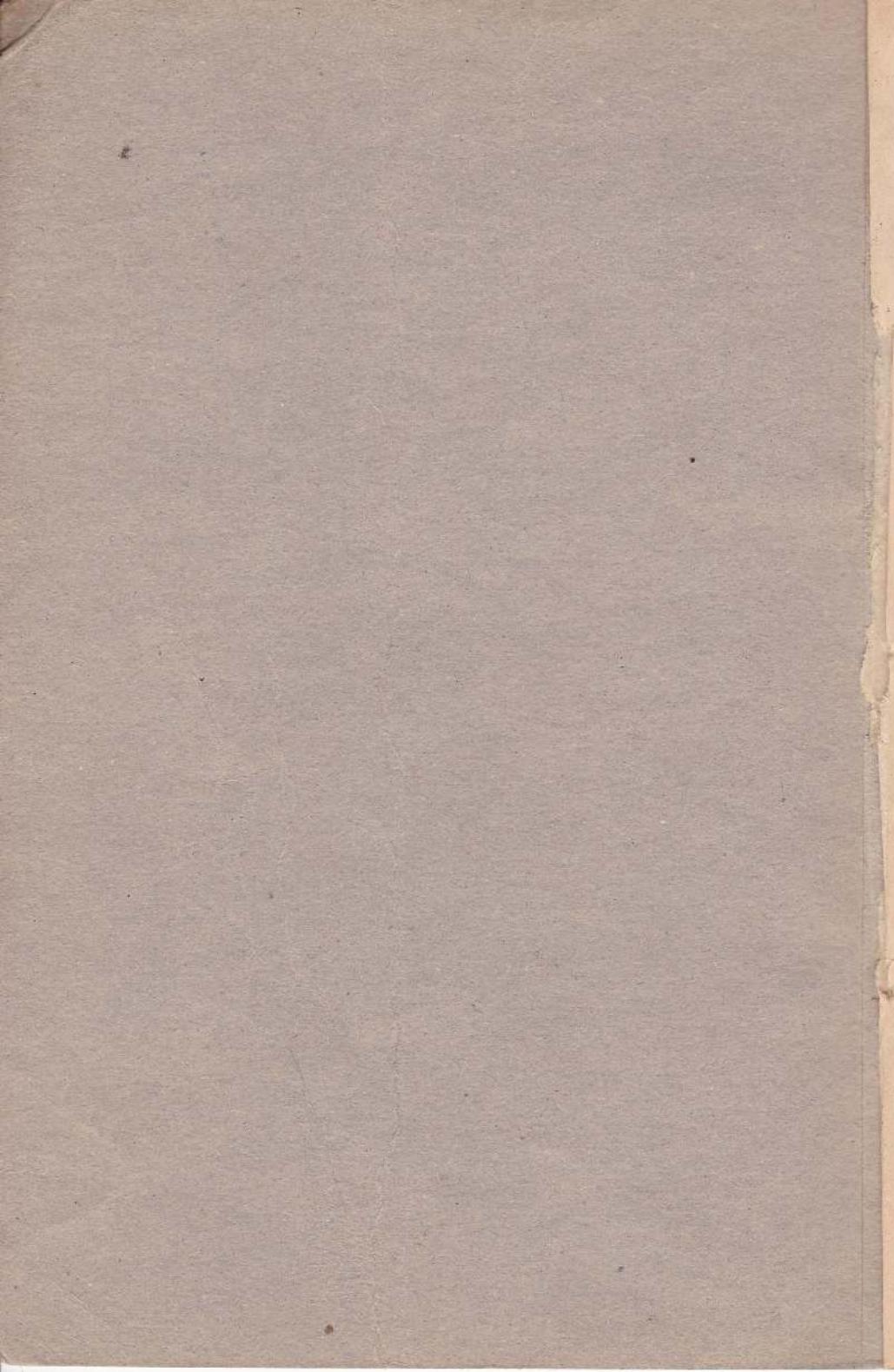

நவீன அரசியற்கொட்பாடுகள்

அம்பலவாணி சிவராசா
M.A (கண்டா)

1969

நவீன அரசியற் கோட்பாடுகள்

அ. சிவராசா, M. A. (New Branswick)
சிரேஷ்ட விரிவரையாளர்
அரசறிவியற்றுறை
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்

வெளியீடு :

பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரி
148/1, ஸ்ராண்ஸி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

1989

வெளியீடு — 13

உரிமை :

பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரிக்குரியது

அச்சுப் பதிவு :

திருமகள் அமுத்தகம்,
கன்னகம்

விலை : ரூ. 45-00

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடாதிபதி
பேரசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள்
வழங்கிய

அணிந்துரை

1960களில் சுயமொழிகளில் உயர் கல்வி என்ற கொள்கை நடை முறைக்கு வந்தபோது தமிழ்மொழி மூலம் கல்விகற்ற பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் விரிவுறையாளர்களும் பல பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கி னர். தமிழ் மொழியில் போதியனவு உசாத்துரை நூல்கள் இல்லை என்பது அவற்றுள் முக்கியமானதோரு பிரச்சினையாக விருந்தது. இந்தக் குறைபாட்டினை மனதிற்கொண்டு திரு. அ. சிவராசா அவர்கள் தமிழில் பல அரசரியியல் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். “இலங்கையின் அரசியற் திட்ட அபிவிருத்தியும் மாற்றங்களும்” என்ற இவரது முதலாவது நூல் “இலங்கையின் அரசியல் திட்டங்கள்” என இரண்டாம் பதிப்பாகவும் வெளிவந்தது. “அரசியல் மூலத் தத்துவங்கள்” என்ற இன்னொரு நூலையும் இவர் வெளியிட்டிருந்தார்.

தற்போது “நவீன் அரசியற் கோட்பாடுகள்” என்ற நூலை எழுதி யுள்ளார். இந்நூல் அரசின் தன்மை, அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகள், இறைமை, சட்டம், அரசியல் கட்சிகள், பாசிசம் போன்ற அரசியல் தத்துவங்களோடு மார்க்கிசம், வெனினிசம், பேபியன் சோசலிசம், சின்டிகலிசம் போன்ற அரசியற் கோட்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பதற்குல் அரசரியியலை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் ஜி. சி. ஏ. உயர்தர மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி மாணவர்களுக்கும் பெரிதும் பயனுடையதாகவிருக்கும் என நம்புகிறேன்.

இந் நூலாசிரியரை கடந்த 21 ஆண்டுகளாக நான் அறிவேன். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி மாணவனுக இருந்த போது பொருளியலை ஒரு சிறப்புப் பாடமாக என்னிடம் கற்றவர். பின்னர் கண்டாவிலுள்ள நியூ பிரஸ்ஸ்விக் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசரியியலில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். அன்மையில் தனது கலாநிதிப் பட்டத்துக்கான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையையும் சமர்ப்பித்துள்ளார். 1971ஆம் ஆண்டிலிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசரியியலை ஒரு பாடமாகக் கற்பித்து வருகிறார். இவருக்கு அரசியல் கோட்பாடுகள் பற்றிய இத்தகைய நூல் ஒன்றினை எழுதும் அறிவும் ஆற்றலு முன்று என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. இவர் இது போன்று மேலும் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன்.

பேரசிரியர் நா. பாலகிருஷ்ணன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
திருதெல்வேலி,
11 - 4 - 1989.

முன்னுரை

கோட்பாடு எனத் தமிழிலும் தியறி (Theory) என ஆங்கிலத்திலும் வழக்கும் சொல் கிரேக்கச் சொல்லான தியோறியா (Theoria) என்பதை விருந்து பெறப்பட்டதாகும். கிரேக்கச் சொல்லான “தியோறியா” என்பதன் உண்மை அர்த்தம் “பார்த்தல்” அல்லது “பெற்று வைத்திருத்தல்” அல்லது “உள் வாங்குதல்” என்பதாகும். பினேற்றாவும் அரிஸ்டோற்றிலும் இப்பதத்தினை விஞ்ஞானத்தின் தத்துவங்களைப் புத்திஜீவ முறையில் தெடுதல் அல்லது மனம் என்னும் கண்ணினுராடாகப் பார்த்தல் என்றே பொருள் கொண்டனர்.

விழுமியங்கள் மனித சமூகத்திற்கு இன்றியமையாதவை. ஆனால் விழுமியங்கள் இக்குக்களாக இருப்பதனால் அவற்றை அடைவதற்கான வழிவகைகள் பற்றியும் அரசியல் விஞ்ஞானிகள் சிந்தித்தனர். அதன் விளைவாக தகவல்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளை ஆராயும் அல்லது விளக்கும் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட கோட்பாடுகளின் உதவியால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகலாம் என்பது தெரிய வந்தது.

தகவல்கள் முக்கியமானவை. தகவல்களைத் தெரிவ செய்வதும் சேகரிப்பதும் அங்கே ஒரு கோட்பாடு நிலவுகிறது என்பதைக் குறிப்பா ஹணர்த்துகிறது. ஒரு அவதானிப்பாளரின் முன்கூட்டிய ஆர்வத் தாலேயே தகவல்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர தொடர்புகள் எப்போதும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் தகவல்களைத் தெரிவு செய்வது ஒரு அனுகு முறையினுலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய அனுகு முறை பிரஞ்சை பூர்வமான ஒரு மட்டத்தை அடையும்போது அது கோட்பாடு என்ற அந்தஸ்தைப் பெறுகிறது.

அத்தகைய அந்தஸ்தைப் பெறக்கூடிய அரசியல் கோட்பாடுகளை இந்நால் உள்ளடக்கியுள்ளது. அரசியல் மூலத் தத்துவங்கள் என்ற எனது முன்னைய நூலில் இடம்பெற்ற அரசியல் தத்துவங்களையும் இடம்பெற்ற “சொந்துடைமை”, “சுதந்திரம்” என்ற தத்துவங்களையும் புதிதாக மார்க்கிசம், வெளினிசம், பேரியன் சோசலிசம், சின்டிக் கலிசம், சில்ட் சோசலிசம் என்ற அரசியற் கோட்பாடுகளையும் இணைத்து “நவீன் அரசியற் கோட்பாடுகள்” என்ற நூலாக இது வெளிவருகிறது. எனது முன்னைய நூலான அரசியல் மூலத் தத்துவங்களை வெளியிட்ட பட்டப்படிப்புகள் கல்லூரியே இந் நூலையும் வெளியிட முன்வந்துள்ளது. அக் கல்லூரி இயக்குனர் திரு. இரா. சத்தில்வர ஞக்கும், உதவிப் பதிவாளர் திரு. வே. சிவயோகனிங்கம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்தூவில் வெயிடப்பட்டுள்ள கருத்துகள் அனைத்தும் எனது என நான் உரிமை கொண்டாட முடியாது. பல்வேறு அறிஞர்களதும் ஆசிரியர்களதும் கருத்துக்களையும் நான் இதில் பயன்படுத்தியுள்ளேன். குறிப்பாக எனது பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் ஏ. ஜெயரத்தினம் வில்சன் அவர்களது சிந்தனைகளது செல்வாக்கும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளது.

இந்தூவின் மூலப்பிரதியோடு அச்சுப்பிரதிகளை ஒத்துப் பார்த்து திருத்தி உதவிய எனது மாணவன் திரு. வே. சிவமோகலிங்கம், B. A. (Hons.) அவர்களுக்கும், இந்தூவில் அழகாகவும் விரைவாகவும் அச்சுட்டு வெளியிட உதவிய சன்னகம் திருமகள் அமுத்தகத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இறுதியாக இந்தாலுக்கு ஒரு சிறந்த அணிந்துரை தந்துதனிய எனது விரிவுறையாளரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக கலைப் பீடாதி பதியுமான பேராசிரியர் திரு. நா. பாலகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் எவ்வு மனமுவந்த நன்றிகள்.

அரசுறவியல்துறை,
பல்கலைக் கழகம், பேராதனை

10 - 4 - 1989

அம்பலவாஸர் சிவராஜா

"கோருலம்"

நாவற்குழி, கைதுடி

பொருள்டக்கம்

	பக்கம்
அணிந்துவர	iii
முன்னுரை	iv
I. அரசறிவியின் இயல்பும் அனுகுமறைகளும்	1
(அ) அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானமா?	3
(ஆ) அரசறிவியல் அனுகு முறைகள்	5
II. அரசு	7
(1) அரசின் தன்மை	7
(2) அரசும் சமூகமும்	9
(3) அரசும் அரசாங்கமும்	11
(4) அரசும் சங்கங்களும்	11
III. மக்கியாவலி கண்ட அரசு	13
IV. அரசின் தோற்றும் பற்றிய கோட்பாடுகள்	17
(1) தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு	17
(2) ஒப்பந்தக் கோட்பாடு	18
(3) அரசு பற்றிய மார்க்கின் கோட்பாடு	26
(4) "அரசு ஒரு பொதுக் கூட்டுத்தாபனம்"	28
* V. இறைமை	30
VI. அதிகாரங்களை வெறுக்கும் கோட்பாடு	39
* VII. ஒற்றையாட்சியும் சம்பந்தியாட்சியும்	43
VIII. சட்டம்	49
* IX. உரிமைகள்	55
X. சமந்துவம்	63
XI. சுதந்திரம்	68
XII. சொத்துவட்டம்	75
XIII. பொதுசன அபிப்பிராயம்	83
XIV. அரசியற் கட்சிகள்	87
XV. அமுக்கக் குழுக்கள்	94
XVI. சட்டசபை	97
XVII. நிர்வாகத்துறை	101
XVIII. நிதித்துறை	104
XIX. ஜனதிபதி ஆட்சிமுறையும் மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையும்	107

பக்கம்

XX.	பாஸிசம்	...	110
XXI.	அராஜரிகம்	...	118
XXII.	சனநாயகம்	...	124
XXIII.	தூராள்ளம் வாதம்	...	128
XXIV.	கற்பனு சோசலிசம்	...	134
XXV.	ஸ்ரீ. பபிள்யூ. எப். ஜெரகல்	...	138
XXVI.	மார்க்ஸ் வாதம்	...	141
XXVII.	இண்டிக்காலிசிம்	...	151
XXVIII.	தொழிற்சங்கப் பொதுவாயம் அல்லது தொழிற் கட்டுமூறை (கிஸ்ட் சோசலிசம்)	...	158
XXIX.	பேரியன் பொதுநலவாதம்	...	162
XXX.	லெனின் வாதம்	...	167

சமர்ப்பணம்

புலன்றி முறையினேப் பயன்படுத்தி
உக்கச் சார்பற்ற ஆழமான ஆய்வுகளை
மேற்கொள்ளத் துண்டியவரும், நண்பரும்,
சமூகவியலாளருமான காலஞ்சென்ற
கலாநிதி நியூட்டன் குணசிங்க, Ph. D.
(கொழும்பு பல்கலைக் கழகம்) அவர்களுக்கு
இந்துஸ் சமர்ப்பணம்.

அரசறிவியலின் இயல்பும் அனுது முறைகளும்

அரசறிவியல் அண்மையிற்குண் தனியானதொரு கற்கை நெறியாக அபிவிருத்தியடைந்துள்ளபோதிலும் அரசியல் பற்றிய ஜோட்பாட்டு நடைமுறை ஆய்வு ஆதிகால கிரேக்க அரசு (கி. மு. 500 முதல் கி. மு. 300 வரை) அளவு பழைய வாய்ந்ததாகும். அரசியல் என்ற பதம் கிரேக்கச் சொல்லான பொலிஸ் (Polis) என்பதிலிருந்தே பெறப்பட்டதாகும்; ஆங்கிலத்தில் இது நகர அரசு (City State) என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆதிகால கிரேக்க நாட்டின் அரசியல் ஒழுங்கமைப்பில் அடிப்படை அலகுகளாக அமைந்தவை இந் நகர அரசுகளாகும். பொலிஸ் அல்லது நகர அரசு அளவில் சிறிய சுயதேவைப் பூர்த்தியுள்ள ஒரு நகரினைச் சுற்றியுள்ள அமைப்பாகும். இச்சொல்லோடு தொடர்புபட்ட பொலிஸ்ரிஸ் என்பது பிரசைகளையும் இதன்பெயரால் அணையும் சொல்லான பொலிஸ்ரிகோஸ் (Politikos) என்பது குடியியலையும் குறிக்கிறது. இத்தகைய நகர அரசுகளின் வாழ்வில் பங்குபற்றுவதினாரடாகவே பிரசைகளின் உள், மத, கலாச்சார அபிவிருத்தியினைப் பெறுவர் எனக் கொள்ளப்பட்டது. ஆதிகால கிரேக்க முனின்னி அரசியல் தத்துவஞானிகளான பிளேற்றரே, அரில்ரோந்றில் என்போருக்கு பொலிஸ்லில் வாழ்வதின் மூலமே மனிதன் மனிதனுக்குள் என்று பொருள்பட்டது. இந் நகர அரசுகள் சனநாயகத்தன்மை கொண்டனவாயிருந்தன.

ஆனால் இக்காலப் பகுதியினையுடுத்து அரசறிவியல் தனது தனித்து வத்தினை இழந்துவிட்டது. நவீன காலத்தில் அரசறிவியல் அதனாலே தொடர்புபட்ட மெய்யியல், வாலாறு, சட்டம், பொருளியல் போன்ற பல கற்கை நெறிகளிலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இவ்வாறு பலவேறு நெறிகளினதும் பகுதியாகவிருந்த அரசறிவியல் தற்போது ஒரு தனியான கற்கை நெறியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

அரசறிவியலை அரசின் விஞ்ஞானம் என வரைவிலக்கணப்படுத்த முடியும். அரசியல் ஸ்தாபணங்களை உருவாக்கும் மனிதர்கள், சங்கங்கள் அரசாங்க ஒழுங்கமைப்பு, இவ்வரசாங்கங்களது நடவடிக்கைகளான சட்டங்களை இயற்றுதல், நிர்வகித்தல், மற்றைய அரசுகளோடான தொடர்புகள் என்பனபற்றியே அரசறிவியல் கவனம் கொள்கிறது. மனிதர்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள், தனிப்பட்டவர்கள் அல்லது குழுக்கள் அரசோடு கொண்டும் தொடர்புகள், ஒரு அரசு மற்றைய

அரசுகளோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் என்பன பற்றியும் இவ்வியல் ஈடுபாடு கொள்கிறது. மேலும், தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரத்தின் மீது அரசியல் அதிகாரம் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கு முண்டியும்போது ஏற்படும் பிரச்சினையையும் அது உள்ளடக்குகிறது. அரசு, அரசாங்கம், சட்டம் என்பவற்றின் மீதே அரசரியியல் பிரதான கவனம் கொள்கிறது. தனியே அரசியல் ஸ்தாபனங்களில் மாத்திரமல்ல அரசியல் சிந்தனைகளிலும் அது ஈடுபாடு கொள்கிறது. அரசியல் தத்துவ ஞானிகள் உருவாக்கிய அரசு பற்றிய கோட்பாடுகள், மக்களின் அரசியல் சிந்தனைகளை வளர்க்கும் பொதுவான அரசியல் தத்துவங்களையும் இது உள்ளடக்குகிறது. முதலில் உணர்வு பூர்வமற்ற முறையில் இருந்த சிந்தனைகளை உணர்வுபூர்வமாக வழிப்படுத்தவும் திருத்தவும் முற்பட்டபோது அரசின் அபிவிருத்தியில் அரசியல் கோட்பாடுகளும், இலட்சியங்களும் பலம் வாய்ந்த செலவாக்கைச் செலுத்தத் தொடர்கின. சமகால உலகில் தித்தாத்தங்களிடையே முரண்பாடுகள் நிலவுவதால் அரசியல் சிந்தனைகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

வரலாற்று நோக்கில், கடந்தகால அரசியல் ஸ்தாபனங்களினதும் கோட்பாடுகளினதும் அபிவிருத்தி, அரசின் தோற்றம் என்பவற்றையும் இவ்வியல் விளக்குகிறது. மாற்றம், படிமுறை வளர்ச்சி என்ற வழி முறையில் இயக்கங்கள், போக்குகள் என்பவற்றுக்கும் விளக்கமளிக்கிறது. சமகாலத்தைப் பற்றி விளக்கும்போது நடைமுறையிலிருக்கும் அரசியல் ஸ்தாபனங்களை, சிந்தனைகளை விபரித்து, ஒப்பிட்டு, பாகுபடுத்தி விளக்குகிறது. மாற்றிவரும் குழந்தீஸ், ஒழுக்கம் என்பவற்றுக் கேற்ப அரசியல் ஸ்தாபனங்கள், சிந்தனைகள் என்பவற்றை வளர்க்கும் நோக்குடன் அரசு எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டு அரசரியியின் எதிர்காலம் பற்றியும் எதிர்வு கூறுகிறது. ஆகவே அரசரியியல் என்பது அரசின் கடந்தாலம், சமகாலம், எதிர்காலம் பற்றிய ஒரு கற்கை நெறியாகும். அது அரசியல் ஸ்தாபனங்களையும் அரசியல் கோட்பாடுகளையும் பற்றியது. அது அரசின் இயல்பை விளக்க முயற்சிப்பதோடு வளர்ச்சி, அபிவிருத்தி என்பவற்றின் விதிகளைக் கணித்து தொடர்ச்சியாக மாற்றங்களுக்குட்படும் உலகின் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள், நடவடிக்கைகள் என்பவற்றுக்குத் தேவையான திருத்தங்களையும் முன் மொழிகிறது.

ஆகவே அரசரியியல் எனும் இத்துறையைப் பின்வரும் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்க முடியும்.

(i) அரசியல் தத்துவம் அல்லது அரசியல் சமுதாயக் கொள்கை:

இது மெய்யியல், மதவியல், ஒழுக்கவியல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல் கட்டமைவின் தன்மையையும் அரசியல் குறிக்கோளின் தன்மையையும் ஆராய்கிறது. அரசு அல்லது அரசியல்

கட்டமைவு எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைவிட அது எவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதே அரசியல் தத்துவ ஞானிகளின் பிரதான குறிக்கோளாயிருந்து வருகிறது.

(ii) அரசறிவியல் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றியும் எடுத்துரைக் கின்றது. அரசியல் அதிகாரமானது பல்வேறு மட்டங்களில்—உள்ளுரி மூம் பல்வேறு நாடுகளிலும்—சென்று செயற்படுவதற்குரிய கருவியாக உள்ள ஸ்தாபன அமைப்பு முறையின் ஆராய்கிறது. முக்கியமான அரச அங்கங்களை உருவாக்கி ஒழுங்குபடுத்தும் யாப்புக்கள், யாப்புச் சட்டம், அரசாங்க பாலனைமும் பாலனச் சட்டமும், ஒப்பிட்டு அரசாங்கம் ஆகியன அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் ஆகும். சமகாலத்தில் அரசியல் ஸ்தாபனங்களை அவற்றின் சமூக பொருளாதார வரலாற்றுப் பின்னணிகளில் அரசறிவியல் ஆராய முற்படுகிறது.

(iii) கட்சிகள், அரசியல் அழக்கக் குழுக்கள், பொதுசன அபிப்பிராயம் பற்றியும் அரசறிவியல் ஆராய்கிறது. அரசியல் முறையின் செயற்பாட்டை அறிந்துகொள்வதற்கு அரசியற் கட்சிகள், தொழிற் கட்சிகள் பற்றியும் அரசியல் முறைக்குப்பட்டு செயற்படும் சமூக பொருளாதார, கலாச்சாரக் குழுக்கள், சங்கங்கள் பற்றியும், பொதுசன அபிப்பிராயத்தை ஊக்குவிக்கும் காரணிகள் பற்றியும் அறிதல் அரசறிவியலுக்கு அவசியம் எனக் கருதப்படுகிறது.

(iv) சர்வதேச உறவுகள் பற்றியும் அரசறிவியல் ஆராய்கிறது. சர்வதேச ஒத்துழைப்பு. தேசங்களிடையேயான பிணக்குகளை இணக்கப் படுத்தவும், பொருளாதார, சமுதாயப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகான அமைக்கப்பட்டுள்ள சர்வதேச நிறுவனங்கள், சர்வதேச சட்டம், வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்பனவும் இதில் அடங்கும்.

அரசறிவியலை ஆராய்வதற்குப் பல்வேறு முறைகள் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. அவை முறையே, (i) வரலாற்று முறை, (ii) தத்துவ முறை, (iii) சமூகவியல் முறை அல்லது அரசியற் சமூகவியல், (iv) புள்ளிவிபரவியல் முறை என்பனவாம்.

(அ) அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானமா?

மாபெரும் அரசியற் சிந்தனையாளரான அரிஸ்டோராத்ரில் அரசறி வியலை விஞ்ஞானத்தின் எஸமான் அல்லது அதியுயர் விஞ்ஞானம் எனக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் நவீனகாலத்தில் பல விமர்சகர்கள் அரசறிவியலை ஒரு விஞ்ஞானமாக ஏற்க முடியாது என வாதிடுகின்றனர். ஏனெனில் சரியான விஞ்ஞான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி இவ்வியலை ஆராய முடியாது என்பதாலேயே. இது மற்றைய சமூக விஞ்ஞானங்களுக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில் சமூக விஞ்ஞானங்கள் மனித நடவடிக்கைகள்

பற்றியே ஆராய்கிறது. மனிதர்களை ஒரு விஞ்ஞானக்கூடத்தில் பூட்டி வைத்துப் பரிசோதனை செய்வது கடினம் என்பது ஒருபுறமிருக்க மனித நடத்தைக்குப் பொது விதிகள் காண்பது கடினமாகும். இந்த போதிலும், அரசினை மையமாகக் கொண்டு சில திட்டவட்டமான ஆய்வு நெறியாக அது வளர்ந்து வருவதன்லை இத்துறையை அரசியல் விஞ்ஞானம் என அழைப்பது இப்போது பொதுவாக ஒற்கப்பட்டு வருகிறது.

அரசறிவியலும் அரசியலும்

அரசறிவியல், அரசியல் என்ற இரு பதங்களும் பொதுவாக அரச பற்றிய கற்கை நெறியைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவற்றுள் முதலாவது ஒரு திட்டவட்டமான ஆய்வு நெறியைக் குறிக்க மற்றையது பொதுவாக அரசோடு சம்பந்தப்பட்ட நடைமுறை விடயங்களைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. அரசியல் என்ற பதத்துக்குப் பின்வரும் மூன்றுவிதமான விளக்கங்களை அளிக்கமுடியும்.

- (i) ஸ்தாபனங்கள், அரசாங்க நடவடிக்கைகளோடு தொடர்புபட்ட மனித நடவடிக்கைகளை அரசியல் உள்ளடக்குகிறது.
- (ii) தாம் அடைய விரும்பும் இலக்கில் மனிதர்கள் எதிர்நோக்கும் தடைகள் அல்லது குழுவான மனிதர்கள் தமது பிரச்சினைகளை அனுகும் வழிமுறையை அரசியல் எனக் கொள்ளலாம்.
- (iii) வலு அல்லது அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்துதல் அல்லது பயன்படுவதாகப் பயமுறுத்துதல் என்பதோடு சம்பந்தப்படும் மனித பரஸ்பர தொடர்புகள் பற்றியது அரசியல்;

பொதுவாக மனித தேவைகள், அபிலாசைகள் என்பவற்றை அடைவதற்காக ஒரு சமூக அலகினிடையே (அது ஒரு நகரமாகவோ, ஒரு அரசாகவோ, ஒரு தேசமாகவோ அல்லது ஒரு ஒழுங்கமைப்பாகவோ இருக்கலாம்) அரிதாகக் கிடைக்கும் மூலவளங்களை (மனித, லெளிகீ, ஆத்மீக) பங்கிடும் வழிமுறையே அரசியல் எனலாம்.

மேலும்,

- (i) எவ்வாறு மனிதரின் ஒழுங்கமைப்புக்கள் உருவாகின்றன? நெருக்கடி, மாற்றம் என்ற சூழ்நிலைகளைத் தாண்டி அவை எவ்வாறு செயற்படுகின்றன?
- (ii) தனிப்பட்டவர்கள் அல்லது குழுக்கள் எவ்வாறு வலு அல்லது அதிகாரத்தினைப் பெற்றுப் பராமரிக்கிறார்கள்?

(iii) வேறுபடும் அரசியல் ஒழுங்குகள் எத்தனைய சமூக, கலாச்சார, பொருளாதார சூழ்நிலைகளில் வளர்கின்றன என்ற கேள்வி கருக்குப் பதில் அளிப்பதன் மூலம் அரசியலுக்கு விளக்கம் அளிக்க முடியும். அரசியல் உள்ளடக்கியிருக்கும் பகுதிகளை இனங்காண்பதன் மூலம் அரசியலை வரைவிலக்கணப்படுத்த வாம். 2 - ம் : முரண்பாடே அரசியலின் உட்பொருள் என்ற கருத்து.

ஆகவே, முரண்பாடு, வலுவும் செல்வாக்கும், தலைமைத்துவம், தீர்மானங்கள் எடுத்தல் என்ற ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபடும் நடவடிக்கைகளே அரசியலின் பிரதான விடயங்கள் எனலாம்.

(ஆ) அரசறிவியல் அனுகுழுமுறைகள்:

பின்வருவன அரசறிவியலின் பிரதான அனுகுழுமுறைகளாயுள்ளன:

வரலாற்று முறை, ஒப்பீட்டுமுறை, புள்ளிவிபரவியல் முறை, நடத்தையியல் முறை, அரசியல் சமூகவியல் முறை.

(i) வரலாற்று முறை:

வரலாற்றுத் தகவல்களின் அடிப்படையில் இம்முறை தனியான வற்றிலிருந்து பொதுமைகளை உருவாக்குகின்றது. இது அரசியல் ஸ்தா பணங்கள் என்றால் என்ன என்பதையும் அவை எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும் அவை எவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றன என்பதையும் விளக்க முயல்கின்றன. இந்த முறையைப் பயன்படுத்தும்போது தகவல்களைத் தெரிவு செய்வதிலும், ஆய்வு செய்வதிலும் கவனமாயிருத்தல் வேண்டும். பக்கச்சார்பு, முற்கற்பிதம் என்பவற்றை நீக்குதல் வேண்டும். சேர்க்கும் உண்மைகள் சரியானவையாயும், இந்த உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நியாயப்படுத்தல் தெளிவாகவும், தர்க்க முறைப்படியும் அமைதல் வேண்டும்.

(ii) ஒப்பீடு முறை:

இம்முறை வரலாற்று முறையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளதா யும், முன்னேய அல்லது நடைமுறையிலுள்ள அரசுகளை ஆய்வு செய்யும் போது பொது விதிகளையும் முடிவுகளையும் உருவாக்க முயற்சிகிறது. இதற்குத் தெரிவு செய்தல், ஒப்பிடல், நீக்குதல் என்பவற்றைப் பயன் படுத்துகிறது. பிரச்சினைக்குரிய விடயத்தைக் கவனத்துக்கு எடுக்கும் போது போலியான ஒருமைப்பாட்டினைத் தலைப்படுத்த அப்

பிரச்சினைக்குத் தொடர்பான காரணிகளை ஒன்று சேர்ப்பதற்கும், குழந்தைகள், இதிலுள்ள விகறிபங்களுக்குப் போதிய இடம்விட வேண்டும்.

(iii) புள்ளிவிபரவியல் முறை:

புள்ளி விபரவியல் அரசியல் தரவுகளை ஒன்றிணைத்து அதனைக் கணக்கிடவும் அளக்கவும் இடமளிப்பதால் முடிவுக்கு வரக்கூடியதாக வும், போக்குகளைப் பரிசோதனை செய்வதும் அரசாங்கக் கொள்கைக்கு ஒரு தளமாகவும் சேவை செய்கிறது. சனத்தொகை வளர்ச்சி, அசைவுகளி, வாக்களித்தறும் பொது அபிப்பிராயமும், பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளான தொழிலாளர், விவசாய, கைத்தொழில் உற்பத்தி, வெளிநாட்டு வர்த்தகம், வரியும் நிதியும் போன்றவற்றின் ஆய்வுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும். நிர்வாகம் அரசியல் சமூக சீர்திருத்தம் போன்றவற்றின் ஆய்வுக்கு புள்ளி விபரவியல் ஆய்வுகளை இன்றியமையா தனவாகும்.

(iv) அரசியல் சமூகவியல் முறை:

இம்முறை அரசியல் சமூதாய பொருளாதார அடிப்படைகளையும், அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் தொழிற்பாட்டை உருவாக்கி ஊக்குவிக்கும் சமூதாயக் காரணிகள் என்பவற்றை ஆய்வு செய்வதை ஊக்குவிக்கும் வரலாற்றியலாளர், பொருளியலாளர், சமூகவியலாளர், மாணிடவியலாளர், உளவியலாளர் ஆகியோர் செய்த ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகள் இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்படும்.

(v) நடத்தையியல்முறை:

இரண்டாம் உலகப்போரை யடுத்து மற்றைய சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளில் ஏற்பட்ட விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் இயலானினை அறிந்து அதனை அரசாங்கியல் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்த முற்பட்டனர். புதிய விதமான தரவுகளின் அபிவிருத்தி புதிய நுட்பங்கள் பிரபல்யம் பெறுவதற்கும் உதவியது. உள்ளடக்க ஆய்வு, மாதிரிகளைக் கட்டியெழுப்புதல், காரணி, நிக்கிரகன் ஆய்வு என்பனவாம். நடத்தையியலாளர்கள் அரசியல் ஆய்வில் கூடியளவு புள்ளிவிபர நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துவார். இவர்கள் தனியே அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் ஒழுங்கான இயல்புகளை மட்டும் ஆய்வதன் மூலம் பெறும் அறிவினைவிட பரிசோதிக்கூடிய எடு கோள்களை விரிவு படுத்துவதில் ஆர்ஜம் கொள்வார். ஏனெனில் இவை அளவிடக்கூடிய மாறிகளைக் கொண்டுள்ளன.

அரசு

1. அரசின் தன்மை

நவீன உலகின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் ஏதோ ஒரு அரசின் பிரசையே. சட்டப்படி அவன் அரசுக்கு அடங்கிநடக்கக் கடமைப் பட்டவள். அது விதிக்கும் விழுமியங்களினால் அவனது வாழ்வின் தன்மை ஒழுக்காக்கப்படுகிறது. இந்த விழுமியங்களே சட்டங்களாகும். அரசின் எல்லைக்குள் வாழும் மக்களின் மீது அச்சட்டங்களை அழுல் செய் வதிலேயே அரசின் உள்ளடக்கம் தங்கியுள்ளது. அரசு பற்றிப் பொது வாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரைவிலக்கணம் எதுவும் கிடையாது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

- (i) வரலாற்று ரீதியாக அரசுகள் வளர்ந்த விதம்.
- (ii) தற்காலத்தில் நிலவுகின்ற அரசுகளின் பலவகைப்பட்ட தன்மை
- (iii) தற்போது நிலவுகின்ற அரசுகளைப்பற்றி ஆராயாது அரசு எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று ஆராய்தல்.

கிரேக்க தத்துவ ஞானியான அரிஸ்டோற்றில் அரசு இயற்கையின் படைப்பு என வற்புறுத்தினார். சமய சிந்தனையாளரான அகஸ்தீன் அரசு “சென்ம பாவத்தின் விளைவு” என்றார். தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டாளர் அரசைக் கடவுளின் படைப்பு எனக் கொண்டனர். பிரான்சிய அரசியல் ஞானியான ரூசோ அரசு பொது விருப்பத்தின் வெளிப்பாடு என்றார்.

இன்று அரசு பற்றி நிலவுகின்ற இரு வரைவிலக்கணங்கள் மேற்குறிப்பிட்ட வரைவிலக்கணங்கள் அனைத்தையும் நிராகரிக்கின்றன. படிமுறை வளர்ச்சிக் கொள்கையாளர் அரசானது சமூகத்திலுள்ள பல கூட்டமைப்புக்களுள் ஒன்று என்றும், அதற்குத் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்றும் கூறுவர். இக் கருத்தின்படி அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளுத்தக்க விதிகளுக்கு உட்பட்டுச் சக்சரவுகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்கும், பொது இலக்குகளை அடைவதற்கான முயற்சிகளை மேம்படுத்துவதற்கும் போதியளவு அதிகாரம் பெற்ற ஒரு பொதுச் சங்கமே அரசு. மற்றொரு வரைவிலக்கணம் உற்பத்திக் கருவிகளைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டுள்ள வர்க்கத்தினரின் ஒரு கருவியே அரசு என்று கூறுகிறது. இது பொதுவுடமைக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வோரின் அரசு பற்றிய வரைவிலக்கணம் ஆகும்.

ஒரு அரசக்கு நான்கு அடிப்படை இயல்புகள் உள்ளன. அவை
(i) நிலம், (ii) மக்கள், (iii) அரசாங்கம், (iv) இறைமை என்பன
ஆகும்.

(i) நிலம் :

அரசின் இன்றியமையாத இயல்புகளுள் ஒன்று அதற்குரிய நிலப் பகுதியாகும். நிலமில்லையெனில் அரசு நிலைப்பெற இயலாது. நிலப் பகுதி என்று சொல்லும்போது அதிலுள்ள நிலம், ஆறுகள், பிற நீர் நிலைகள் எல்லாமே அதனுள் அடங்கும். ஒரு திட்டவட்டமான புளியியற் பிரதேசத்தினுள் ஒரு அரசு மட்டுமே இருக்க முடியும். ஆனால் இப்பிரதேசத்தினுள் எண்ணற்ற ஏனைய சங்கங்கள் இருக்கலாம், உண்மையில் இச் சங்கங்களுட் சில, ஓர் அரசின் எல்லைக்கு அப்பால் உறுப்பினர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும், தங்களுடைய கருமங்களை நடத்தவும் முடியும். அரசின் நிலப்பகுதி எந்த அளவில் அமையவேண்டுமென வரையறுத்துக் கூறமுடியாது. கிரேக்கர்கள் ஆதிகாலத்தில் சிறிய நகர் அரசுகளை அமைத்துக்கொண்டனர். இன்றைய அரசுகளில் இலங்கை, சுவிற்செலாந்து, பெல்சியம் ஒவ்வாந்து போன்றன அளவில் சிறியவைபாக இருக்க இந்தியா, சீன, ரஷ்யா, அமெரிக்கா போன்றன பெரியவைகளை உள்ளன.

(ii) மக்கள் :

அரசு என்பது மக்கள் கூடிவாழும் ஓர் அமைப்பு. ஆகவே, மக்கள் இற்றி அரசு அமைய முடியாது. அரசு வெறும் நிலப்பகுதியில் தனது ஆட்சியைச் செலுத்த முடியாது. அரசில் மக்களின் உறுப்புரிமை வதுக்கட்டாயமானது. மனிதர் ஏனைய சங்கங்களில் தமது இச்செப்படி சேர்வாம் அவ்வது சேராதிருக்கலாம் அவ்வது தமது உறுப்புரிமையைத் துறக்கலாம். அவர்கள் ஒரு சங்கத்திலோ பல சங்கங்களிலோ உறுப்பினராகலாம். ஆனால் அரசு என்ற பொதுச் சங்கத்தின் அதிகாரத்துக்குட்படும் பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற எவரும் அச் சங்கத்தில் ஒரு உறுப்பினராய் இருத்தல் வேண்டும். ஒருவர் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகளில் உறுப்பினராய் இருக்கமுடியாது. நிலப்பகுதியின் அளவைப் போலவே மக்களின் தொகையும் அரசினது அமைப்புக்கு முக்கியமல்ல. சில ஆயிரக்கணக்கான மக்களுடைய அரசும் இருக்கலாம். கோடிக் கணக்கான மக்களில் வாழும் பெரும் அரசுகளும் உண்டு.

(iii) அரசாங்கம் :

அரசாங்கம் என்பது அரசின் ஒரு கருவியாகும். அதனுடைாகவே அரசின் விருப்பம் வெளிப்பட்டுச் செயற்படுகின்றது. அரசாங்கம்

இறைமை அதிகாரத்தினைச் செலுத்தும் உரிமை பெற்றுள்ள நிறுவன மாகும். நாட்டின் உள்ளேயும், வெளியிலும் அமைதியையும் பாது காப்பையும் நிலைநாட்டுவது அரசின் முதற் கடமையாகும். ஆகவே அதற்குப் படைகள் அவசியம். மேலும் அதற்குச் சட்டங்களை இயற்றும் ஆற்றல் வேண்டும். அரசைப் பாதுகாத்து அரசின் சார்பாகத் தான் இயற்றும் சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான நிதியை மக்களிடமிருந்து பெறும் ஆற்றல் அரசாங்கத்துக்குத் தேவையாகும். சுருக்கமாக சட்டமியற்றும், நிர்வகிக்கும், நீதித்துறை ஆதிகாரம் ஆகிய மூன்றும் அரசாங்கத்திடம் இருக்கவேண்டும். இவ்வாரூண்டொரு அரசாங்கம் இல்லையெனில் அரசு நிலைபெற இயலாது. அரசு சீர்குலைந்து குழப்பங்கள் நிலவும், தனிப்பட்டவர்களும் சங்கங்களும் தங்களுடைய நலவுரிமைகளை அடைய முயல்வதற்கு வாய்ப்பாக ஓர் அமைதியான குழந்தையை உருவாக்குவதற்கே அரசு அரசாங்கத்தை அமைக்கின்றது. ஏனைய சங்கங்களின் விதிகள் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்கின்ற அவ்வசீலங்களின் உறுப்பினரையே கட்டுப்படுத்துவனவாக இருக்க அரசின் சட்டங்கள் அவ்வரசின் ஆளுலத்துக்குட்படும் அனைவரையும் கட்டாய மாகக் கட்டுப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றன.

(iv) இறைமை :

இறைமை எனுஞ் சொல் மௌலான அதிகாரத்தைக் குறிக்கின்றது. இவ்விறைமை அதிகாரமே அரசைப் பிற சமூகச் சங்கங்களினின்றும் வேறுபடுத்துகின்றது. அரசின் ஆட்சி எல்லைக்குள்ளே வாழும் தனி மனிதர்கள் மீது அல்லது அவர்களின் நிறுவனங்கள்மீது ஒருவர் அல்லது ஒரு குழு செலுத்திவரும் மேலாண்மையே உள் இறைமையாகும். ஓர் அரசு வேறொரு அரசைச் சார்ந்திராமல் முழுவதும் தன்னுரிமையடங்கிக் கூடியவதை வெளி இறைமை எனப்படும் சட்ட ஒழுங்கினைப் பேணுவதற்கும் அவ்வொழுங்கினுக்கு அடங்கி நடக்காதவர்களைத் தண்டிக்கும் நோக்குடனும் இறைமை செயற்படுகிறது.

(2) அரசும் சமூகமும்

அரசும் சமூகமும் ஒன்றில்ல. அரசு சமூகத்தின் ஒரு பகுதி. அரசு சமூகத்தின் ஓர் இயல்பை, அதாவது அரசியல் இயல்பைக் காட்டுகின்றது. அரசுக்கும் சமூகத்துக்கும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. சமூகத்துக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதி தேவையில்லை. ஆனால் அரசுக்கோ நிலம் இன்றியமையாத கூறுகளை ஒன்றிருக்கும். ஒருவன் ஒரே காலத்தில் பல சமூகங்களில் சேர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரே அரசின் பிரசையாக மட்டுமே இருக்க முடியும். சமூகம் பெரும்பாலும்

வழக்கம், வழக்காருகள் என்பவற்றின் மூலமே உறுப்பினர்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஆனால் அரசு அரசாங்கமியற்றும் சட்டங்களின் மூலமாக அதிகாரம் செலுத்துகிறது.

அரசுக்கும் சமூகத்திற்கும் இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருப்பினும் சமூகம் ஒழுங்காக இயங்குவதற்கு அரசு இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் அரசு மக்களைச் சில ஒழுக்கவிதிகளுக்கேற்ப நடக்குமாறு வற்புறுத்துகிறது. அரசின் சட்டங்களின்றி, நிறுவனங்கள் ஒழுங்காகச் செயற்பட முடியாது; அரசின் துணையினால்தான் சமூதாய வாழ்வு ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றது. ஆனால் எல்லாவகை யான சமூக உறவுகளையும் அரசு கட்டுப்படுத்த முடியாது. குடும்பம் சமய நிறுவனங்கள், தொழிற்சங்க அமைப்புகள் போன்றன அரசின் படைப்புகள் அல்ல. இதனால் அவற்றின் எல்லா இயல்புகளையும் கட்டுப்படுத்தமுடியாது. பொதுநலனுக்காக மட்டும் அவற்றை அரசு கட்டுப்படுத்தலாம்.

லொக் என்பவரே முதன்முதலில் அரசையும் சமூகத்தையும் வேறு படுத்திக் காட்டினார். அவர் அரசு என்பது மக்கள் தமது இயற்கை உரிமைகளை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து அதனாடாக அரசை உருவாக்கினர் என வாதிட்டார். அதனால் அரசு (அ) சமூகத்தினின்று வேறுபட்ட தொன்றுகவும், (ஆ) அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதொன்றுகவும் தோன்றியது என்றார். மக்கள் சேர்ந்து வாழும் எந்தக் கூட்டத்தையும் சமூகம் எனலாம். அதில் பொது இயல்புகளினாலோ, பொதுவான வாழ்க்கை முறைகளினாலோ பின்னக்கப்பட்டுள்ள தனிமனிதர்கள் ஒரு பொது நோக்குடன் இனைந்து வாழ்கின்றனர்.

அரசு சட்டமுறையான ஒரு கட்டமைப்பாகும். அது முறையான ஒரு சட்டத்தினால் அல்லது பல சட்டங்களினால் உருவானது. இன்றைய சமூகத்தில் காணப்படும் பல சமூக நிறுவனங்களும் சமூகச் சக்திகளும் வழக்காருகள், மரபுகள் போன்றனவும் அரசினால் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. இவை காலத்தால் அரசுக்கு முந்தியவை. ஆனால் இச் சமூக ஸ்தாபனங்கள் மீதும், சமூகச் சக்திகள் மீதும் அரசு ஒரளவு கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துகிறது.

அரசு சமூகத்தின் தலையாய கருவியாகும். அது பின்வரும் சட்டமைப்பை ஆற்றுகிறது.

(i) சமூகத்தில் உருதிப்பாட்டையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாத்து நிலைதாட்டுகிறது.

(ii) அரசுக்கு உட்பட்ட ஆள்புத்தில் வாழும் அனைவரையும் அது ஒன்றிணைக்கின்றது.

(iii) அதன் செயலும் சட்டங்களும் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது,

(iv) சமூகமோ தன்னிச்சையாக அமைக்கப்பட்ட சமூகச் சங்கங்களினதும் சமூகச் சுக்திகளதும் கூட்டுமொத்தமாகும்.

(v) அரசு சமூகத்தை உருவாக்கும் பல்வகைச் சங்கங்களுக்கும் மேம்பட்டதாகும்.

(vi) அரசு செய்யும் கருமங்கள் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை; மக்கள் அனைவரும் கட்டாயமாக அதன் உறுப்பினராவர்.

(vii) அரசு தனிமுதன்மை நிலையை வகிக்கின்றது. இதுதி அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் பெரும் வலு அதனிடம் உண்டு.

(viii) பல்வேறு சங்கங்களிடையே ஏற்படும் பின்கட்டுக்களுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரியும் அதுவேயாகும்.

3. அரசாங்கமும்

அரசாங்கம் அரசின் முக்கிய கூறுகளுள் ஒன்றாகும். அரசாங்கம் என்பது சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை எனும் மூன்று அமைப்புகளை உடையது. அரசுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையே வேறுபாடுகள் உண்டு. இறைமை என்பது அரசின் இயல்பு; அரசாங்கத்தின் இயல்பன்று. அரசாங்கம் இறைமையதிகாரத்தை அரசின் சார்பாகச் செலுத்துகிறது.

அரசாங்கம் முடியாட்சி, பாரானுமன்ற ஆட்சி, ஜனுதிபதி ஆட்சி போன்ற பல வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். இவற்றிடையே வேறு பாடுகளுண்டு; அதிகாரப் பங்கீடு ஆட்சியில் மக்களுக்குள்ள பங்கு, அதிகாரச் செறிவு என்பவற்றில் வேறுபாடுகள் உண்டு. இவ்வரசாங்கம் மாறுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால் அரசு நிலையானதொன்றாகும்.

முழுச் சமுதாயத்திற்கும் பொதுவான சில நோக்கங்களை அடைந்து கொள்ளும்பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட பெருஞ் சங்கமே அரசு. அரசாங்கத்தினாடாக மக்கள் இந் நோக்கங்களை அடைந்துகொள்ள முடியும்.

4. அரசாங்கங்களும்

தற்கால சமூகங்களில் பல திறப்பட்ட சங்கங்கள் இயக்கத்திலுள்ளன. இச் சங்கங்கள் அவற்றின் குறிக்கோளைப் பொறுத்து ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுகின்றன. சில பொருளாதார நோக்கமுடியடையவா

யிருக்க வேறு சில அரசியல், கலாச்சார பண்பாட்டு நோக்கங்களைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டனவாயுள்ளன. வேறு சில ஓர் அரசின் எல்லைகளுக்கும் அப்பால் அங்கத்தவர்களைக் கொண்டியங்குகின்றன. மேலும் அவற்றின் ஒழுங்கமைப்பு, வளங்கள் என்பவற்றிலும் இவை வேறு படுகின்றன. இவற்றை நாம் “விசேட நலவுரிமைத் தாபனங்கள்” எனக் கொள்ளலாம். இவை சமூகம் முழுவதற்குமான பொதுவான தேவைகளையும் நலவுரிமைகளையும் முன்னேற்றும் நோக்குடையனவல்ல. குறிப்பிட்ட நோக்கங்களை அடைவதற்கு அமைக்கப்பட்டவையே.

இச்சங்கங்களின் விதிகள் அவ் விதிகளை ஏற்று நடக்கச் சம்மதிக்கும் அங்கத்தவர்களைக் கட்டுப்படுத்துமேயன்றி மற்றையோரைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா. ஆனால் அரசின் சட்டங்கள் எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தும். இச்சங்கங்களின் விதிகளை மீறுவதற்குக் கிடைக்கும் தண்டனைகள் வேறு. அரசின் சட்டங்களை மீறினால் ஆக்க்கூடிய தண்டனை அச்சங்கள் திலிருந்து அவர்களை வெளியேற்றுவதே. ஆனால் அரசின் சட்டங்களை மீறினால் கடுந் தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரம் அதற்கு உண்டு. அரசு அத்தகைய பெரும் வளிமையைக் கொண்டது.

III

மக்கியாவலி கண்ட அரசு

தற்கால அரசியலின் தந்தை என வர்ணிக்கப்படும் மக்கியாவலி 1469க்கும் 1527க்குமிடையில் இத்தாலியில் வாழ்ந்தவர். ஒழுக்கம், சமயம் என்பவற்றின் துணை இல்லாமலே இவர் அரசியலை ஆராய்ந்த மையால் இவர் அரசறிவியலைத் தனது சொந்தக்காலிலேயே நிற்கவிட்ட துடன், மத்தியகாலமுறையான ஆராய்ச்சியாளரிலிருந்து இவரைத் திட்டமாகப் பிரித்து வேறொரு யுகத்துப் பிரதிநிதியாக்கியது.

மக்கியாவலி அரசியலில் உண்மையான நடைமுறைபற்றி ஆர்வம் கொண்டார். நடைமுறை அரசியல்வாதி ஒருவர் விஞ்ஞானியான அரசினை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு வரலாற்றைப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று நம்பினார். பிரச்சினைகள் மிகுந்த காலங்களில் இளவரசர்கள் ஆதிகால ரோமர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதைக் கவனத்துண் கொள்ளவேண்டும் என்றார்.

மக்கியாவலி அரசியலை தனது 29 வயதில் இத்தாலிய நகரமான புளோரன்ஸன் பொதுச்சேவையில் சேர்ந்து 14 வருடங்கள் கடமையாற்றினார். இக் காலத்தில் அரசியல் தொழில் நுட்பம் பற்றிய முதல்தர அறிவினைப் பெற்றார். இவர் தனது கடமையின்போது இத்தாலியின் மற்றைய அரசகளுக்கும், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளுக்கும் இராஜதந்திர தூதுவராக அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் 1512இல் புளோரன்ஸ் ஆட்சி மாறியபோது தனது பதினெட்டு இழந்தார். அதன்பின்பு புளோரன்ஸக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு பண்ணையில் குடியேறினார். அப்போதுதான் அவர் தனது “இளவரசன்” என்ற நாலை எழுதினார்.

மக்கியாவலிக்குமுன்பு அதாவது பிளாட்டோ, அரிஸ்ரோற்றியிலிருந்து மத்தியகாலம், மறுமலர்ச்சிவரை எழுந்த அரசியல் பற்றிய எல்லாக் கருத்துக்களுமே ஒரு மத்தியமயமான கேள்வியையே கேட்டது. அரசின் நோக்கம் என்ன என்பதே அதுவாகும். அரசியல் அதிகாரம் ஒரு இலக்கை அடைவதற்கான கருவி அல்லது வழியாகவே கொள்ளப்பட்டது. அவ்விலக்குகள் : நீதி, நல்வாழ்வு, சுதந்திரம் அல்லது இறைவன் எண்பனவாக இருந்தன. மக்கியாவலி அரசின் இலக்குகளாக ஒழுக்கம், மதம், கலாச்சாரம் என்பவற்றைக் கவனத்துள் கொள்ளவில்லை. அவர் அதிகாரம் என்பது அதன் அளவில் ஒரு இலக்கே எனக் கொண்டார். அதிகாரத்தைப் பெற, பராமரிக்க, அதனை அதிகரிக்க உள்ள பொருத்தமான வழிகள் பற்றியே விசாரணைகள் செய்தார். இதனால்

தான் அவரது ஆய்வுகள் முழுவதும் வலிமைத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தது எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அவர் அதிகாரத்தினே ஒழுக்கம், மதம், சடப்பொருள் என்பவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தி அரசு மற்றைய எல்லா மூலத்திலிருந்தும் விடுபட்ட தன்னிச்சையான பெறுமதிகளையுடையது என்று வாதிட்டார்.

அரசியல் தலைவர்கள் அரசின் பெறுமதிகளை வளர்க்கவேண்டுமானால் ஒழுக்கம், மதம், மற்றைய பெறுமதிகளை மீறலாம் என்று கொண்டார். இப் பணியைச் செய்வதற்கு அவர்கள் நீதியான், அல்லது நீதிக்குப் புறம்பான வழி மறைகளைக் கையாளலாம். குறிக்கோள் விரும்பத்தக்க தாயின், அதனை அடைவதற்கு எந்தச் சாதனத்தையும் கையாளலாம். இவ்வாறு மக்கியாவலி அரசுக்கான காரணங்களிபற்றி ஒரு சிந்தனைத் தொகுதியை அபிவிருத்தி செய்தார். அரசியலை மத ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளிலிருந்து வேறுபடுத்தியமையே, அவர் அரசியலுக்கு ஆற்றிய பணிகளுள் மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

மக்கியாவலி இன்னொரு இருந்தபோது இத்தாலி உள்ளூர் யுத்தங்களினாலும், பிரிவினைகளாலும் பலவினமைந்திருந்தது. இத்தாலிய அரசுகள் தொடர்ச்சியாக ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டையிட்டுச் சூழ்சிகள் செய்துவந்ததோடு பிரான்சோடும், ஸபெயினேடும் போரிட்டுத் தமது பிரதேசத்தையும், பலத்தையும் அதிகரிக்க ஆவல்கொண்டிருந்தன. அவர் வகித்த பதவி காரணமாக மற்றைய நாடுகளில் இவ்வரசர்கள் எவ்வாறு தமது கருமங்களை நடத்தி வந்தனர் என்பதை அவதானிக்க உதவியது. மேலும் இராணுவ விடயங்களையும் அவர் கற்றார்.

இதனால் நாட்டில் நிலவும் குழப்பங்களுக்கும் முடிவுகட்ட ஒரு பல மான தலைவனும் ஒழுங்கும் தேவை என அவர் வாதிட்டார். இத்தாலியின் சம்காலப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு வெளிநாட்டார் ஆக்கிரமிப்பி விருந்து சுதந்திரம், சீர்திருத்தம், ஒற்றுமை என்பவற்றை ஏற்படுத்தவே அவர் இவ்வரசன் என்ற நாலை எழுதினார்.

I மக்கியாவலியின் அரசும் — அரசாங்கமும்

சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஆட்சி செய்து பேணிக் காப்பது அரசாங்கத்தின் மூன்று கடமைகள் என்றும், ஒரு சமுதாயம் சர்வவல்லமையும், அதற்கென்றே ஏற்பட்டதுமான அரசாங்கத்தின் கீழ்ந்தி வேறு விதமாக இருக்கமுடியாது எனவும் வாதிட்டார்.

அரசாங்கம் என்பது மக்களுடைய நன்மைக்காக அமைக்கப்பட்ட ஒரு அதிகார நிர்வாக ஸ்தாபனமாகும். ஆனால் அத்தகைய ஸ்தாப நெத்தை யார் அமைத்தார்கள் எனக் கேட்டு அதற்குப் பின்வருமாறு பதிலும் தருகிறோம்.

அரசாங்கம் என்பது மக்களுடைய புத்தி பூர்வமான சம்மதத்தால் ஏற்பட்டதல். நாட்டு மக்களின் பரஸ்பர ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக எழுந்ததுமல்ல. சமூகம் தோன்றும்போதே இத்தகைய ஒரு ஸ்தாபனமும் கூடத் தோன்றிவிடுகிறது.

மனிதனுடைய நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு அதிகார நிர்வாக ஸ்தாபனமே அரசாங்கமாகும்.

அரச அதிகாரத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பற்றி அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

ஒரு தனியார் மூலமோ அல்லது வழிவழியாகப் பல நபர்கள் மூலமாகவோ ஏற்படுகிற அரச அதிகாரத்தின் முக்கிய குணங்கள் தலைமை தாங்கி நடாத்தும் வீரம், ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட வல்ல மனோசுக்தி, நினைத்ததைச் செய்யும் துணிச்சல், கவு இரக்கமற்ற கண்டிப்பு.

பலப்பிரயோகமே அரசாங்கத்தின் (ஆட்சியாளன்) மிக முக்கியமான முதற் கடமை.

இளவரசன்:

உள்நாட்டுக் கலகம் அயல்நாட்டு ஆக்சிரமிப்பு, குழ்ச்சிக்காரர் என்பவற்றைத் தடுப்பது என்பது தான் இளவரசனுடைய முக்கியமான கடமை. இக் காரியத்தில் மதவிடயங்கள் எதுவும் இருக்கமுடியாது. மனிதர்களை ஒழுக்கமுடையவர்களாகச் செய்யும் வேலை அரசைச் சேர்ந்த தல்ல. மதவிடதாபனங்களின் சொந்த விடயத்துக்குச் சமுகத்தைப் பயன் படுத்த முயன்றால் அதனை அரசு அனுமதிக்கக்கூடாது. தன் நாட்டிடம் விசுவாசமில்லாது அந்திய நாட்டுத் தலைமையை அல்லது உதவியை நாடும் அரசியல் அல்லது மதப்போக்குகளையும், நாசவேலைக்காரரையும் அரசு ஒழிக்கவேண்டும். சீழ்ப்படியாத உள்நாட்டு விரோதிகளையும் வெளிநாட்டுக் கட்டளைப்படி நடக்கும் கயவர்களையும் அரசு ஈவிரக்க மின்றி நகச்கவேண்டும். இக்கடமையில் ஈவிரக்கமற்ற பலாத்காரத்தின் விசுவருபமாகவே அரசு அமையவேண்டும் என்று மக்கியாவலி தனது இளவரசன் என்ற நூலில் எடுத்துரைத்தார்.

இளவரசனுக்கு அரசனுடைய வாழ்க்கையைத்தவிர வேறு தனியான வாழ்க்கை இருக்கமுடியாது. தனின்மைற்ற, மக்களின் சமுதாய நலன் களில் எப்போதும் அக்கறையுள்ள, வலிமையுள்ள அரசன் அல்லது தலைவரையே மக்கியாவலி விரும்பினார். இவ்வாறு மக்கியாவலி அரசு பற்றிய தனி முதன்மைத் தத்துவத்தை முன்வைத்தார்.

அரசாங்கத்தின் வாழ்வும் தாழ்வும் இளவரசனின் வாழ்விலும் தாழ்விலுமே தங்கியுள்ளது. பொது நன்மைக்காக இளவரசன் பலப் பிரயோகம் செய்யத் தயங்கமாட்டான். ஒழுங்குபடுத்தும் வேலையே அவனுடைய அரசாங்கக் கடமையாகும். சாதாரண மனிதனுக்கு அப் பாற்பட்டதும், மேம்பட்டதும், தெய்வீகமானதுமான அரசு பதவியை “அறிவின் உறைவிடம், ஆற்றலின் மூலஸ்தானம்: கம்பீரத்தின் சீற்றம்; கீர்த்தியின் முதலிடம்” என்றும் அவர் வர்ணித்தார். வல்லமையுள்ளவனின் மரண பயமில்லாத வீர வாழ்வின் மூலமே அரசு அதிகாரம் செலுத்தப்படவேண்டும் என்றார்.

மக்கியாவலி முன்வைத்த அரசு பின்வரும் பண்புகளை உள்ளடக்கி யதாக இருந்தது.

- (i) லோகாயத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கே அரசு இருக்கிறது.
- (ii) அரசன் வலிமைத் தத்துவத்தின் விசுவருபன்
- (iii) அரசாங்கத்தை மட்டுமே அவன் நேசிக்கவேண்டும்
- (iv) சமுதாயத்தைவிட அரசே உயர்ந்தது
- (v) சாதாரண மக்களின் ஒழுங்கத்தைப்பற்றி அரசு கவலைப்படத் தேவையில்லை. அவர்களை அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் நடக்க வைப்பதே அரசின் தனிப்பெரும் ஆற்றலாகும்.

இவ்வாறு எடுத்தகருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு என்ன உபாயத் தையும் பயன்படுத்தலாம் என்பதே மக்கியாவலியின் கொள்கை யாகும். அது தர்மவழியானுலென்ன, அதர்மவழியானுலென்ன அக்கறையில்லை. சமூகத்தில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதே குறிக்கோள். ஒரு வன் இதனை நிலைநாட்டுவானேயாகில் அவனே சிறந்த அரசன். அரசன் சர்வாதிகாரமுடையவன். சமூகத்தில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதே அரசின் மிக முக்கியமானதும் உடனே செய்யவேண்டியதுமான கடமை.

பின்வந்த அரசியற் சிந்தனையாளர்கள் சிலர் மக்கியாவலியின் இக் கொள்கை பலாத்காரத்துக்கு வழிவகுக்கும் எனக் கண்டனம் தெரிவித்தனர். ஆனால் மக்கியாவலி வாழ்ந்த காலத்து இத்தாவியின் சூழ்நிலைக்கு இத்தகைய ஒரு கொள்கை தேவையானதும், பொருத்தமான தாகவும் தென்படுவதால் இதனைக் குறைக்குறுவதற்கில்லை. அரசியற் சிந்தனையாளர் தான் வாழ்கின்ற சூழ்நிலைகளால் கவரப்பட்டு அதற்கேற்ப தமது கோட்பாடுகளை உருவாக்குகிறார்கள் என்பதற்கு மக்கியாவலியின் அரசு பற்றிய இந்தத் தனிமுதன்மைத் தத்துவம் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

அரசின் தோற்றும் பற்றிய கோட்பாடுகள்

(1) தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு

கத்தோலிக்க திருச்சபையும் போப்பான்டவருமே முதல் முதலில் தெய்வீக உரிமை என்ற கருத்தை முன் வைத்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையும் போப்பான்டவரும் உலகத்தில் கடவுளின் பிரதிநிதியாக இருப்பதனால் அரசனும் நாடுகளும் போப்பான்டவருக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென வாதிட்டனர். எனவே அரசர்களின் ஆதிக்கத்துக் கெதிராக போப்பின் ஆதிக்கத்தை வலியுறுத்துவதற்கே இத்தெய்வீக உரிமைக்கொள்கை எழுந்தது.

நாள்டைவில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் ஆதிக்கம் குன்றிய போது தேசிய அரசுகள் தோன்றி அரசர்கள் தமது அதிகாரத்தை வலியுறுத்த முனைந்தபோது அரசர்களால் இக் கொள்கை பயன்படுத்தப் பட்டது. மாணியமுறைச் சமுதாயம் சீர்குலைந்து பிரபுக்களின் அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்தபோது அரசர்களின் அதிகாரம் பலமடைந்தது. இக் கட்டத்தில் மக்களும் குறுநிலமன்றர்களும் ஒரு மன்னனின் ஆதிக்கத் துக்குப்பட வேண்டும் என்று தெய்வீக உரிமைக்கொள்கை வலியுறுத்தத் தொடங்கியது. அதிகாரம் வெவ்வேறு கைகளில் இருக்காது, ஒரு தனிப்பட்ட மன்னனின் கையில் இருக்க வேண்டும். ஏனையில் அவனே கடவுளின் பிரதிநிதி என வாதிடப்பட்டது.

அரசர்களின் தெய்வீக உரிமைபற்றிய கோட்பாடு எனவும் வழங்கப்படும் இங்கோட்பாடு பின்வரும் மூன்று அமசங்களைக் கொண்டிருந்தது.

(i) அரசன் தெய்வத்தின் பூலோகப்பிறவி. அதனால் அவன் தெய்வத் திடமிருந்தே அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு இப்புளிக்கு வருகிறான்.

(ii) முடியாட்சி பரமிபரையாகது. தந்தைக்குப் பின் தனயண் பட்டத் துக்கு வரவேண்டும். அது தெய்வீகச் சட்டம்.

(iii) மன்னர்கள் தெய்வத்துக்குத்தான் பதில் சொல்லத்தக்கவர்கள். மனிதர்களுக்கல்ல.

இக் கோட்பாடு முதலாம் ஜேம்ஸ் போன்ற ஆட்சியாளரின் உரிமை களை ஆதரிக்க உதவியது. இங்கிலாந்தில் ஆட்சி புரிந்த 1ஆம் ஜேம்ஸ் மக்களுக்கு எவ்விதத்திலும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டுமென்ற நியதி யின்றிச் சர்வாதிகாரியாக ஆட்சி செலுத்தினான்.

தெய்வீக உரிமைக் கொள்கைக்கு விளக்கம் கொடுத்தவர் தாந்தே என்பவர் ஆவார். மை மொருசியல் என்ற மன்றரது அதிகாரத்தையும் உரிமைகளையும் இவர் வலியுறுத்தினார். போப்பாண்டவரின் ஆதிக்கத்தின் சீழிருந்த கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு எதிராக ஒவ்வொரு மன்றரது உரிமையையும் அதிகாரத்தையும் இவர் எடுத்து வலியுறுத்தினார். ஆனால் இக் கொள்கைக்கு விளக்கம் கொடுத்தவர் 1ஆம் ஜேம்ஸ் மன்னனே. இவர் இயற்றிய “கதந்திர அரசும் உண்மைச் சட்டங்களும்” என்னும் நூலில் ஒவ்வொரு அரசனின் உரிமையையும் இவர் எடுத்துக் கூறினார். இவர் இக் கொள்கையை வலியுறுத்த எடுத்த முயற்சிகள் உள்நாட்டுப் புரட்சி ஏற்பட வழிவகுத்தது. அதில் இவர் 1648இல் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்.

அவர்கள் தோற்றம் பற்றி விளக்க எழுந்த கோட்பாடு என்ற ரீதியில் இது தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்து விட்டது. ஏனெனில், இக் கோட்பாடு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கட்டியமுப்பப்பட்டதே தவிரக் காரணங்கள் அல்லது நியாயப்படுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. இப்பலவீனத்தைத் தவிர இக் கோட்பாடு சமூகத்தை ஒரு கொடுங்கோணமை அல்லது சர்வாதிகாரியின் கையில் விட்டுவிடு கிறது.

(2) ஒப்பந்தக் கோட்பாடு

பிளேட்டோவுக்கு முன்பு வாழ்ந்த கிரேக்க சிந்தனையாளர்களை உள்ளடக்கிய சோபிஸ்ற்ஸ் (Sophistis) என அழைக்கப்பட்டவர்களே முதன்முதலில் சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தார்கள்.

அரசாங்க ஒருங்கமைப்பு இல்லாதிருந்த போது ஆரம்பத்தில் மனிதர்கள் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு வந்ததின் விளைவாக எழுந்ததே அரசு என்று இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துகிறது. அரசு தோன்றுவதற்கு முன்பு அரசாங்கம் என்று ஒன்றிருக்கவில்லை. அங்கு பலவந்தத்தைப் பிரயோ கித்து நடைமுறைப்படுத்த ஒரு அதிகாரம் இருக்கவில்லை. இக்கட்டத் தில் மனிதர்கள் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்தனர்.

இயற்கை நிலையில் மனிதர்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர். ஒரு அரசாங்கத்தை அமைக்க ஏன் தீர்மானித்தனர். இவ் வொப்பந்தத்தைச் செய்த கட்சிகள் எவை. அவ்வொப்பந்தத்தின் விதிகள் எவ்வாறிருந்தன என்பதை இப்போது விளக்கிய அறிஞர்களான கொப்ஸ் (Hobbes), லோக் (John Lock), ரூசோ (Rousseau) என்பவர்களிடையே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவின. ஆனால் அரசு என்பது மனிதனுல் உருவாக்கப்பட்டது, அது ஒரு ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக எழுந்தது என்ற அம்சத்தில் இவர்களிடையே ஒற்றுமை நிலவுகின்றது.

இம் முன்று அறிஞர்களுள் கொப்ஸி இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தவர். 1651இல் அவர் வெளியிட்ட லெவியதான் (Leviathan) என்ற நூலின் மூலம் அவரது கோட்பாடு வெளியிடப்பட்டது. அதில் இயற்கை நிலையில் மனிதனது வாழ்வு பயங்கரமாயிருந்தது. வறுமையானது, கொடுமையானது, குறுகியதாயிருந்தது என்றும் இதிலிருந்து வெளிப் படுவதற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் மற்றைய மனிதர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ஆங்கிலப் புரட்சி நடந்த இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்பு சிவில் அரசாங்கத்தின் இரு ஒப்பந்தங்கள் (Two Treaties of Civil Government) என்ற நூலை 1690இல் ஜோன் லோக் (John Lock) வெளியிட்டார். இந்நூலில் லோக் தனது சமூகங்பந்தக் கோட்பாட்டை வெளியிட்டார். லோக் இயற்கை நிலையில் மக்கள் சமத்துவமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வாழ்ந்தனர் என வாதிட்டார். ஆனால் அங்கு மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அங்கு பக்கச்சார்பற்ற ஒரு ஆட்சி நிலவில்லை. ஆகவே முன்னமே நிலவிய சில உரிமைகளைக் காப்பதற்காகவே அரசு உருவாக்கப்பட்டது என்றார்.

1762இல் பிரான்சிய அரசியல் ஞானியான ரூசோ தனது சமூக ஒப்பந்தம் என்ற நூலை வெளியிட்டார். அதில் அவர் இயற்கை நிலையில் மக்கள் மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ்ந்தனர் என்றும், மக்கள் தொகை பெருகியதால் அவர்கள் சிவில் சமூகம் ஒன்றை அமைத்தவர். இதனால் இயற்கைச் சுதந்திரங்களைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. அதாவது ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தின்மூலம் இயற்கைச் சுதந்திரத்துக்குப் பதில் சிவில் சுதந்திரம் பெறப்பட்டது.

கொப்ஸி (Hobbes)

மேற் குறிப்பிட்ட இம் முன்று அரசியற் சிந்தனையாளர்களுள் தனி அதிகார ஆட்சி என்ற கருத்தை விருத்தியாக்கி விளக்கம் கொடுத்த வர் கொப்ஸி என்பவராவார். ஏக இறைமை என்ற கருத்தினை உருவாக்கியவரும் இவரே. இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் சமூக, பொருளாதார நிலைமை மாறிக்கொண்டிருந்தது. மானியகால முறை வீழ்ச்சியடைந்து முதலாளித்துவமுறை தோன்றிப் காலமாகும். இங்கிலாந்து அரசியலில் அரசனுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்குமிடையில் பிணக்குகள் நிலவின. நாட்டில் குழப்பமான சூழ்நிலை இருந்தது. இதனால் நிலையான முதலாளித்துவ முறையினை ஆதரிக்கவேண்டிய அவசியம் கொட்சிற்கு இருந்தது. வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட வர்க்கம் ஒன்று உருவாகிக்கொண்டிருந்தது. அவ் வர்க்கம் தமது வியாபாரத்தையும் ஏனைய முயற்சிகளையும் கொண்டு நடாத்துவதற்கு சமாதானமும், பாதுகாப்பும் அவசிய

மாய்ந்று. ஆனால் அச் சமாதானமும், ஒழுங்கும் எவ்வாறு ஏற்படவேண்டுமென்பதுபற்றி அவர்கள் அக்கறை கொள்ளவில்லை. இச் சூழ்நிலைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட கொப்பும் நிலையான ஆட்சியைண்டாக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்திற்கு அவரது கொள்கை அத்திவாரமிட்டன.

இராணுவ பலத்தாலன்றி ஒழுங்கையும், அமைதியையும் நிலைநாட்டு முடியாதென்பது அவரது கருத்தாகும். குழப்பமான குழ்நிலையில் மனிதன் செய்யக்கூடியது இரண்டே இரண்டுதான்:

(i) மனிதனுடைய இயற்கை வாழ்க்கை மிகுந்தனமையுடையதாயும், இழிவானதாகவும் அமைந்திருந்தது. மனிதன் நரிபோல மற்றைய மனிதனேநுடு சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

(ii) மற்ற நிலை குழிமக்களுக்குரிய நிலையாகும். இங்கு மக்கள் தமது உரிமைகளையெல்லாம் ஆட்சி நடத்தும் ஒருவன் கையிலே கொடுக்க விரும்புவார். அவன் அவர்களெல்லாரையும் ஆட்சிசெய்துகொண்டு, தான் இடும் கட்டளைகளுக்கு அடங்கி நடக்குமாறு அவர்களை நிர்ப்பங்கு தப்படுத்துவான்.

கொப்ஸ் இயற்கைநிலையில் ஆட்சியற்ற நிலையில் தனி மனிதர் எல்லோரும் சேர்ந்து சர்வாதிகாரம் உள்ள ஆட்சித் தலைவனிடம் தமது உரிமைகளையும், சதந்திரங்களையும் கொடுக்குவிடச் செய்யும் உடன் படிக்கை அல்லது ஒப்பந்தத்தைப்பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய சமூகத்தின் நோக்கம், ஒழுங்கையும், பாதுகாப்பையும் ஏற்படுத்தித் தற்பாதுகாப்புச் செய்துகொள்ளுதல் ஆகும். இதன்பயனாக பரவலான சுகம் எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் என அவர் வாதிட்டார்.

இத்தகைய ஒரு சமூகம் தனிப்பட்டவர்களின் சேர்க்கையாகவே இருக்குமாதலால் அவர்களை ஒழுங்காக இருக்கச் செய்வதற்கு அரசு என்ற அதிகாரமுடைய இணைக்கும் சக்தி அவசியமென கொப்ஸ் வாதிட்டார். எனவே கொப்ஸ் சட்டபூர்வமானதும் அரசியல்மயமானதுமான ஒரு தனி அரசினைக் கருத்திற் கொண்டிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. தான் இயற்றுகின்ற சட்டத்தினால் பாதிக்கப்படாது சர்வ அதிகாரமுடைய ஒரு சட்ட நிர்மாணகர் கையிலே அதிகாரத்திணையும், ஆதிக்கத்தையும் கொடுக்கப்பட்டதென்றவகையில்தான் இதனைச் சட்டபூர்வமானதெனக் கூறவேண்டியிருக்கிறது. சமூகத்தில் சமாதானமும் நல்லாட்சியும் நடைபெறுவதற்காகவே தனிப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தமது உரிமைகளையும், சதந்திரத்தையும் நிரந்தரமாக எந்தவித நிபந்தனையுமின்றித் தமிழை ஆணுவோரிடம் கொடுப்பதாக அவர்கள் தெரிவித்தசம்மதத் தின் பேரிலேயே அவனுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தது என்ற பொருளி வேயே அரசியல்மயமானதென்று கூறவேண்டியதாயிற்று. வேறு

வார்த்தைகளில் கூறினால் ஆட்சியதிகாரமுடையவன், சம்பூரணமான அதிகாரமுடையவன், அவன் கையிலேயே சட்டம் முழுவதும் இருந்தது. அச் சட்டத்துக்கு மனிதன் அடிபணியவேண்டியதன் காரணம் அது. அவனின் ஆணையாக இருப்பதனுலேயே, அதற்குப் பணியா விட்டால் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்துப் பணியச் செய்யவேண்டும், சொத்து, இராணுவம், நிர்வாகம், சட்டம், நீதி என்ற எல்லாத் துறைகளிலும் அவனுக்குச் சுலப அதிகாரமும் உண்டு. உள்ளூர் குழப் பங்களும், பினக்குகளும் நிலவிய அன்றைய குழந்தையைச் சமாளி பப்பதற்கு ஒரு பரிகாரமாகவே இக் கொள்கையினைக் கொப்ஸ் உருவாக்கினார். நாட்டில் ஒழுங்கையும், அமைதியையும் நிலை நாட்டக்கூடிய ஒரு அரசன் தேவைப்பட்டான். பொருளாதாரரீதியிலும் புதிய மத்தியவகுப்பு முதலாளிகள் வர்க்கம் ஒன்று அப்போது ஒரு வாகிக்கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்கும் அமைதியான ஒரு குழந்தை அவசியமாயிருந்தது. ஆகவே இப் புதிய வர்க்கத்தின் நலவரினமகளைப் பாதுகாக்கக்கூடிய பலம்பொருத்திய ஆட்சியாளரும், ஆட்சியும் அவசியமாயிற்று. அத்தகைய ஆட்சியை உருவாக்கக்கூடிய ஒரு தத்துவத் தையே கொப்ஸ் உருவாக்கினார். ஆகவே இவரது கொள்கை நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்காக எழுந்ததொரு கொள்கையெனக் கூறுவதில் தவறில்லை.

ஜோன் லோக் (John Lock)

நாட்டில் சமாதானம் ஏற்பட்டவுடன் மக்கள் வாழ்க்கையும் அவர்களின் கொள்கைகளும் மாறத் தொடங்கியது. சமாதான குழந்தையில் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட குழந்தைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசில் ஏன் ஒருவர் எக்காலத்திலும் அதிகாரம் பெற்றவராக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டனர். மக்கள் செய்த உடன்படிக்கை ஏன் மன்னனுக்கு முழு அதிகாரத்தையும் வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டனர். மன்னன் அல்லது இறை அல்லவாப்பந்தத்திலிருந்து விலகினால் அல்லது மக்கள் நலன் பேணத்தவறினால் மக்கள் ஏன் அந்த இறையினை மாற்றி அமைக்கக்கூடாது? எனக் கேட்டார்கள். அதாவது முதன்மை இறை கொடுக்கோலாக மாறினால் அதை எதிர்த்து மக்கள் ஏன் புரட்சிசெய்யக்கூடாது? என்று கேட்டார்கள். இப்போது மாறிவரும் சமூகச் குழந்தையைக் காட்டுகிறது. இங்கட்டத்தில் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் இறையின் அதிகாரம் தங்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கிறது எனக் கருதினார்கள். தனி முதன்மை ஆட்சியில் வெறுப்பும், அதிருப்பியும் மக்கள் மனதில் வளர்ந்தது. சமுதாய ஒப்பந்தத்தை ஏன் இருசாராரும் மதித்து நடக்கக் கூடாது எனக் கேட்டார்கள். இவ்வாறு மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட அதிருப்பியும், வெறுப்பும் 1688இல் ஏற்பட்ட மகோண்டதைப் புரட்சியாக வளரிப்பட்டது.

இப்புரட்சியை இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த தத்துவ அறிஞரான ஜோன் லொக் என்பார் ஆதரித்தார். மாறியுள்ள புதிய சூழ்நிலையில் கொப்ஸி கூறிய கருத்துக்களுக்கு லொக் புதிய விளக்கம் கொடுத்தார். ஒருதலை முடிவான நிர்வாக ஆதிக்கத்திலிருந்து மத்திய வகுப்பாருக்குப் பாதுகாப்புத் தேவைப்பட்ட காலத்திலேயே இவருடைய கோட்பாடு உருவாகியது. அத்தகைய ஆதிக்கத்துக்கு எல்லைவகுக்க வேண்டியதா யிற்று. எனவே அவர் சமூக உடன்படிக்கை என்ற கருத்தை முன் வைத்தார் (மக்கள் உடன்படிக்கை).

மனிதனுடைய உயிர், உடமை, சுதந்திரம், தேசுகம் என்பன பிறப்புரிமைகள். இவற்றைப் பாதுகாக்கவே அரசு உருவாக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் கையில் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரம் நம்பிக்கைச் சொத்து. நிர்வாகம் இவ்வதிகாரங்களைத் தூர்ப்பிரயோகம் செய்யாதிருப் பதற்காக லொக் திட்டவட்டமான பாதுகாப்புக்களை வகுத்தார். அதனால் அவர் நிர்வாகத்தை சட்டத்துறை, சட்டநிர்வாகம் என இரண்டாகப் பிரித்தார். சட்டநிர்வாகம் சட்டத்துறையில் தலையிட முடியாது என்று வாசித்தார். வரிவிதிக்கும் உரிமை நிர்வாகத்துக்குக் கிடையாது. பாராளுமன்றம் கூடி, தொகுதிப் பிரதிநிதிகளின் சம்மதத் தோடுதான் வரிவிதிக்கலாம். நிர்வாகம் தனது சகாக்களுக்கு ஏகபோக உரிமைகளைக் கண்டபடி கொடுக்க முடியாது. பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியோடுதான் வெளிநாட்டு விவகாரங்களை நடத்தலாம் என்ற புதிய அதிகாரத்தையும் லொக் வகுத்தார். இதற்கு சமஷ்டி அதிகாரம் எனப் பெயரிட்டார். அரசாங்கம் தான் விரும்பியபடி யுத்தக்கை நடத்த, வரி விதிப்பதைத் தடுக்கும் நோக்குடனேயே இதனை விதித் தார்.

இவ்வதிகாரங்களை யார் நிர்வகிப்பது என்பதே பிரச்சினை. மக்கள் இவற்றை நிர்வகிக்க முடியாது. ஆகவே பாராளுமன்றமே இவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அது பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்தது. ஆரம்பத்தில் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்படியே அது ஆட்சி செய்ய வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகள் சொத்துள்ளவர்களிட மிகுந்தே தெரிவு செய்யப்படுவர். இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படும் சொத்துள்ளவரின் விருப்பப்படியே அதிகாரம் செலுத்தப்படும். வரி விதிக்கும் அதிகாரத்திற்கு இது பெரிதும் பொருந்தும். பெரும் பாண்மை வாக்கின்படியே தீர்மானங்கள் முடிவு செய்யப்படும். ஆனால் இப்பெரும்பான்மை சொத்துள்ளவர்களின் பிரதிநிதிகளே, அப்படியாயின் சிறுபான்மையோரின் நிலையென்ன? அவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறலாம்.

பாராளுமன்றம் ஆளப்படுவோரின் சம்மதத்தோடுதான் அவர்களை ஆளவேண்டும். உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் குடிமக்கள் உரிமைகளைப்

பாதுகாக்க வேண்டும். இவ்வரிமைகளைப் பாரானுமன்றம் பாதுகாக்கத் தவறினால் ஆளப்படுவோர் புரட்சி செய்ய உரிமையுடையவராவர். ஆனால் இவ்வரிமை சொத்துள்ளவர்களின் கையிலேயே ஒப்படைக்கப் படுகின்றது.

லொக் முன்வைத்த இறைமை பொதுமக்கள் மயமானதென முதலில் தோன்றினாலும், உண்மையில் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறினால் மாத்திரமே புரட்சி உரிமை அனுமதிக்கப்படுகிறது. இவ்வரிமை முழுமன்றத்தோடு வழங்கப்படவில்லை. மத்திய வகுப்பினருக்கே லொக் இக் கொள்கையை வகுத்தார். ஆனால் மத்திய வகுப்பாருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்ய அவர் உரிமை வழங்கவில்லை. எனவே லொக் வகுத்த பாரானுமன்ற ஆட்சி இறைமை ஒரு சிறிய தொகையினருக்கே பயனுடையதாக இருந்தது. பாரானுமன்ற இறைமை, சட்டத்துக்குப் பணியும் உரிமை, வரிவிதித்தல், உடனடியாக சிறுபாள்களையினர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுதல், புரட்சி செய்யும் உரிமை என்பன எல்லோருக்கும் சொந்தமான உரிமைகள் அல்ல, அவை சொத்துள்ளவர் களுக்கு மாத்திரம் உள்ள உரிமைகள். எனவே லொக் கன்நாயக உரிமைகளை வகுத்த தீர்க்கதற்கிட என்று கூறுவதிலும் பார்க்க மனிதத் தன்மையோடு சிறு குழுவினர் ஆட்சி நடத்துவதை வகுத்தவர் என்றே கூறவேண்டும். அரசாங்கம் பொது மக்களின் அரசாங்கமா யிருக்க வில்லை. அரசியல் உரிமைகள் ஒரு குழுவுக்கே சொந்தமானதாய் இருந்தன. இவற்றேடு லொக் பின்வரும் சுதந்திரங்களைப் பற்றியும் எடுத்துரைத்தார்.

- (i) ஒருவர் தான் நினைத்தபடி, மற்றவர் தலையீடின்றித் தனது வாழ்க்கையை நடத்தும் சுதந்திரம்.
- (ii) சொத்து வைத்திருக்கும் உரிமை.
- (iii) எதிர்க்கருத்துடையவர் இடத்து சுகிப்புத்தன்மை.
- (iv) சட்டத்தின் முன் எல்லோரும் சமன். இவை தலையிடாக் கொள்கையை அடியொற்றியதாக இருந்தன.

இவ்வாறு லொக் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் நலனை அடிப்படையாகக்கொண்டே தனது கோட்பாட்டை முன் வைத்தார்.

ரூசோ

பிரான்சிய அறிஞரான ரூசோவின் கோட்பாடு 1962இல் அவர் வெளியிட்ட “சமூக ஒப்பந்தம்” என்ற நூலில் அடங்கியுள்ளது. அவர் இறையின் முழுமையான அதிகாரம், சூடிமக்களின் முழுமையான சுதந்திரம் என்ற இரண்டையும் இனைக்க முற்பட்டார். அவர் மனிதரின் இயற்கைத்திலை வாழ்வுடனேயே தனது கோட்பாட்டை ஆரம்பித்தார். அவர் இயற்கைத்திலை மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர்

என்று குறிப்பிட்டார். அவர் ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தின்மூலம் இயற்கைச் சுதந்திரத்துக்குப் பதிலாக சிலில் சுதந்திரம் பெறப்பட்டது என்றார். இந்த ஒப்பந்தம் சமுதாயத்தின் தனிப்பட்டவர்களால் செய்யப்பட்டது. அதன்படி ஓவ்வொரு தனிப்பட்டவனும் மிக உயர்ந்த பொது விருப்பின் வெளிப்பாட்டுக்காகத் தம்மையும் தமது அதிகாரத்தையும் விட்டுக்கொடுத்து ஓவ்வொரு முழுமையான பொது விருப்பின் பகுதியாக மாறுகிறார்கள் என வாதிட்டார்.

ரூசோவடைய மத்தியமையான ஜோட்பாடு பொதுவிருப்பம் என்பதாகும். இச்கோட்பாடு மற்றெல்லாவிடத்தையும்விட நவீன அரசியல் சிந்தனையை வழிப்படுத்துவதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது. சட்ட அதிகாரம் எப்போதும் மக்களுடையதே. பொது விருப்பத்தோடு ஒத்துப் போகும் சட்டமே உண்மையான சட்டமாகும். மக்கள் எல்லோரும் கூடிநிற்கும் பெரும் கூட்டத்திலேயே இப் பொது விருப்பு வெளிப்படுத்தப்படும். பிரதிநிதித்துவ அமைப்பென்று இதனை முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் அது எசமானாக ஆகிவிடுகிறது.

சமூக ஒப்பந்தம்—அரசியலுக்கு—அதன் அங்கத்தவர்களுக்கு மேலாக முழுமையான அதிகாரத்தை வழங்குகின்றது. இந்த அதிகாரமே பொது விருப்பத்தால் வழிப்படுத்தப்படுவதோடு இறைமை என்ற பெயரையும் பெறுகிறது.

வொக் உரிமைகளைக் குறுகியதோரு வாக்காளர் தொகுதியிடமே வழங்கினார். ஆனால் ரூசோ அதை மாற்றி பொதுமக்கள் எல்லோரது கையிலும் வழங்கினார். அதாவது பொதுசன உரிமையான இறைமையை அதித்திரமானதாக்கினார்.

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி என்றும், சமூகம் அரசு என்பவற்றின் அடிப்படை சமூக வாழ்வு முறையே என்றும் ரூசோ பழைய கிரேக்க அரசியல் நூனிகளைப் போல் வாதிட்டார். சமூக உணர்ச்சி என்பதையே சமூகம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. அது சீர்திருத்தமானதொரு வழியிலே ஒன்றுசேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சுருக்கமாக சமூகமே பிரகான ஒழுக்க ஏதுவாகும். இதுவே அரசு. அரசின் பல்வேறு அங்கங்களின் பொதுவிருப்பமே முக்கியம். மக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதே அரசின் முக்கிய நோக்கமாகும். இப் போது விருப்பம் அல்லது சங்கற்பம் நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படுவதனால் ஓவ்வொரு குடிமகனுக்கும் வாக்குரிமையுள்ளது. ஒரு சபை மூலமே வெளிப்படுத்தப்படும் என அவர் எண்ணினார். அதனால் பிரதிநிதிகள் மூலம் நடத்தும் ஆட்சியை அவர் விரும்பவில்லை. மக்களிடத்து வழங்கப்பட்ட அதிகாரம் மாற்ற முடியாதது, பிரிக்க முடியாதது, அழிக்க முடியாதது.

பொது விருப்பத்தை எவ்வாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற விடயத்தில் ரூசோவின் கருத்து மயக்கமடைகிறது. பெரும்பால்மை

யோர் வாக்கையெடுத்தால் அது பொது விருப்பத்தை அறியப் போது மானது என்றார். இப் பொதுவிருப்பம் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப் பட வேண்டுமென்று கூறினார். மக்கள் கூடிநிற்கும் சபையிலே ஒர் சட்டம் பிரேரிக்கப்பட்டால் அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்களா, அல்லது நிராகரிக்கிறார்களா என்பதல்லக் கேள்வி. அவர்களின் பொது விருப்பத்துக்கு அது பொருத்தமுடையதா? அல்லவா என்பதே கேள்வி. ஒவ்வொருவரும் தமது வாக்கை வெளிப்படுத்துவார். முடிவில் வாக்கை என்னும்போது பொது விருப்பத்தின் உடன்பாடு கணித்துக்கொள்ளப் படுகிறது. எனது விருப்பத்துக்கு மாருன அபிப்பிராயம் இருக்கு மானால் நான் பொது விருப்பம் என்று கருதியது தவறேற்றும் அது பொது விருப்பம் அன்றென்றும் தெரியவருகிறது. அப்போது நான் சுதந்திரமுள்ளவரும் இருக்கமுடியாது. பொது விருப்பத்துக்கு அடங்குவதே பிரசைகள் எல்லோரது கடமையாகும். யாராவது பொது விருப்பத்துக்கு மாருக இருந்தால் மற்றப் பிரசைகள் அவரைப் பொது விருப்பத்துக்குப் பணியச் செய்யவேண்டும். அதனால் அவர் சுதந்திரம் உள்ளவராக ஆக்கப்படுவார்.

ரூசோவினுடைய இச் சித்தாந்தத்தில் சர்வாதிகாரமும் சுவாராயகமும் கலந்தி நுப்பதைக் காண்முடிகிறது. தான் விருப்பத்தின் பிரதிநிதி என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவர் சர்வாதிகாரியாக நடக்க முடியும்.

ரூசோவினது பங்களிப்பு முக்கியமாகப் பொது இறைமை என்ற கொள்கையிலும் அதனைச் செயற்படுத்த முன்வந்த சாதனங்களான குடியொப்பம், பொதுச்சௌக்கெடுப்பு, சூடிமுளைப்பு, திருப்பிஅழைத் தல் என்பவற்றிலுமே தங்கியுள்ளது என்னாம்.

சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டினமிதான கண்டனங்கள்:

இக் கோட்பாடு கருதுகோளாகக் கொள்ளும் சமூக ஒப்பந்தம் என்பது வரலாற்றின் எந்தக்கட்டத்திலும் இடம்பெற்றதாக ஆதாரங்களில்லை. ஆதிகால மனிதர்கள் எவ்வித அரசியல் அறிவுமின்றி அத்தகைய ஒரு ஒப்பந்தத்தைச் செய்திருக்க முடியாது. மேலும் இக் கோட்பாடு தனிப்பட்டவர்கள் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றிய எவ்வித முன் அறிவுமின்றி யிக்கும் வளர்ச்சியடைந்த சமூக உணர்வுடன் செயற்பட்டார்கள் என்று கொள்வது தவறானது.

தனியே வரலாற்று ஆதாரங்கள் மட்டுமல்ல ஒப்பந்தங்கள் செய்யப் பட்டதற்கு எவ்வித அறிகுறிகளும் இல்லை. ஆகவே, சமூக ஒப்பந்தம் என்பது:

- (i) உண்மையான வரலாற்றுச் சம்பவம் எனக்கொள்ளப்படுவது
- (ii) அரசியல் வாழ்வின் சில அடிப்படைத் தொடர்புகளை வெளிப் படுத்துவதற்கான சிந்தனையாகவும்கொள்ளப்படுவிற்கு என்னாம்,

3. அரசுபற்றிய மாக்கின் கோட்பாடு

பலப்பிரயோகத்தினை அல்லது வலுவினை அடிப்படையாகக் கொண்டே மாக்கி அரசினை வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். அவரது கருத்துப்படி சிலவகையான வர்க்க ஆக்கிரமிப்பின் அரசியல் வெளிப் பாடே அரசாகும். அதாவது அரசு என்பது ஒரு வர்க்கத்தின் கருவி யாகும். இதன் அடிப்படையில் ஒரு பொது நோக்கினை அலடந்து கொள்வதற்கு ஒன்று சேர்ந்த குடிமக்களுது சங்கமே அரசல்ல. ஆனால் அது பிரதானமாக பலவந்திப்படுத்தும் தனிமை கொண்டது. நடை முறையிலுள்ள வர்க்கத் தொடர்புகளைப் பயமுறுத்தும் குற்றங்களைத் தண்டிக்கும் ஆனால் வர்க்கத்தின் ஒரு கருவியாகும்.

வரலாற்றுப் பொருள்முதலிவாதம் இதுவரையும் உலகம் ஜாந்து வகையான சமூகங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதைக் கற்பிக்கிறது. ஆதிகால கொம்மியூன் சமூகம், அடிமைமுறைச் சமூகம், மானிய முறைச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிச் சமூகம், மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் மிக ஆரம்பகட்டத்தில் இருந்த ஆதிகால கொம்மியூன் சமூகம் ஆகும். இக்கட்டத்தில் மீன்பிடித்தல், காட்டு மிருகங்களை வெட்டையாடுதல் என்ற தொழில்களிலேயே பிரதானமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். வில்லு அம்பு போன்ற கருவிகள் கூட்டுமுறை அடிப்படையில் சொந்தமாக இருந்தது. இதனால் உற்பத்திக் கருவிகள் தனியாரால் சொந்தமாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவ் எல்லோராலும் சலபமாக ஆக்கிக்கொள்ளத் தக்கனவாயிருந்தன.

இந்தக் கட்டத்தில், உற்பத்திச் சத்திகளின் அபிவிருத்திக்கட்டத்து விருந்ததால் மக்கள் போட்டியிடும் வர்க்கங்களாகப் பிரிவுபடவில்லை. இதுவே அப்போதிருந்த வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்தது.

பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் உற்பத்திச் சத்திகள் அபிவிருத்தியடைந்த போது ஒருமணிதன் தனக்குத் தேவைப்பட்டது மாத்திரமல்லாது இன் நெருவனுக்கும் தேவையானதை உற்பத்திபண்ணமுடிந்தபோது நாம் வர்க்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு சமூகம் பின்வரும் கட்டத்தை அடைகிறோம். இக்கட்டத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட குல மரபுக் குழு கொலைசெய்யப்படவில்லை. அவர்கள் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். இவர்களை செல்வத்தை உற்பத்தி செய்யவர்களாகினார். இவ்வாறு முதல் முதலாக வர்க்க சமூகம் உருவாகியது. அடிமைக்குச் சொந்தக்காரனும் அடிமையும் கொண்ட அடிமைச் சமூகமே மானிய முறைக்கு முந்திய நாகும். ஆனால் ஆதிகால கொம்மியூனிக் என்று சொல்லப்படும் வர்க்கபேதமற்ற சமூகத்தில் அரசு யந்திரம் என்றென்று இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அங்கு ஒரு வர்க்கத்தை இன்னொரு வர்க்கம் தன் கீழ் வைத்

திருக்கவேண்டிய தேவை மிருக்கவில்லை. அப்போதிருந்தது வர்க்கபேத சமூகமாகும். அடக்கி யொடுக்கும் அரசயந்திரத்துக்கான தேவை ஒன்று டன் ஒன்று கோபங்கொண்ட வர்க்கங்கள் எழுச்சி அடைந்த போதுதான் ஒரு வர்க்கம் இன்னென்று வர்க்கத்தைத் தணகிழ் வைத்திருக்கும் தேவை எழுந்தபோதுதான் அரசு தேவைப்பட்டது.

இக்கட்டத்தில் அடக்கும் யந்திரம் பெருமளவு அபிவிருத்தியடைய வில்லை. ஆனால் வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தியடைந்து சமூகம் அடுத்த கட்டமான மாணிய முறைக்கு வளர்ந்தபோது ஒரு பலம் வாய்ந்த அடக்கி யொடுக்கும் அரசு யந்திரத்தின் தேவையும் எழுந்தது. நிரந்தர மாண இராணுவம் அமைக்கப்பட்டது. படிப்படியாக வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தியடைந்து அதன் உச்சக்கட்டத்தை முதலாளித் துவத்தின் கீழ் அடைந்தபோது தற்போதைய உயர்ந்தளவு இராணுவமயமாக்கப்பட்ட அரசும் நடைமுறைக்கு வந்தது.

“நவீன் அரசின் நிர்வாகம் முழுமையாக பூர்ச்சுவாக்கவின் பொது விடையங்களை மேலாண்மை செய்யும் குழுவேயாகும்” என மாக்கும் ஏங்கவல்கும் கொம்யூனிச் கொள்கைத்திட்டம் என்ற நூலில் எழுதினார். இச் சொற்களிலுமாடாக மாக்ஸ் நவீன் அரசு அதன் பொருளில் வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கருவியே என்பதைப் புலப்படுத்தினார். தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சியின் முதலாவது அடி சனநாயகத்துக்கான போராட்டத்தின் வெற்றிக்காகத் தொழிலாளர் தம்மை ஆளும் வர்க்கம் நிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று எழுதினார். மேலும் பாட்டாளிகள் தமது அரசியல் மேல் நிலையைப் பயணப்படுத்தி பூர்ச்சுவாக்கவிடமிருந்து எல்லா முதலையும் பறித்து அரசின் கையில் எல்லா உற்பத்திக் கருவிகளையும் மத்தியப்படுத்த வேண்டும்.

முதலாளித்துவத்திலிருந்து சோசலிசத்துக்கான அல்லது கொம்யூனிசத்துக்கான கட்டத்திற்கு மாக்ஸ் எதிர்ப்புக் கூறினார். அக் காலகட்டத்தில் பாட்டாளிகளின் அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய முறையான அரசு சீரானதாயிருக்கும் என்றார். இந்த அரசு பாட்டாளிகள் புரட்சி மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட பூர்ச்சுவா அரசாக இருக்க மாட்டாது. மாருகப் பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர தேவையினை நிறைவு செய்யும் பாட்டாளிகள் பெருமளவில் ஒரு புதிய அரசாக இருக்கும் ஆனால் பாட்டாளிகள் அரசு நிலைத்து நிற்காது. ஏனெனில் பாட்டாளிகள் புரட்சியின் நோக்கம் வர்க்கங்களை ஒழித்து ஒரு வர்க்கபேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்குவதாகும். இதனைச் செய்ய முடியுமானால் அரசுக்கு எத்தனைய தேவையும் இருக்காது. மாக்ஸின் வரைவிலக்கணப்படி அரசவர்க்க ஆக்கிரமிப்புக்கான ஒரு கருவி. எனவே, எல்லா வர்க்க வேறு பாடுகளுமற்ற ஒரு சமூகத்தில் அரசுக்கான தேவை இருக்காது.

மார்க்குல்:

“ முசூரினித்துவத் துக்கும் கொம்யூனிச் சமூகத்துக்கு மிடைப் பட்ட காலம் ஒன்றிலிருந்து மற்றதற்குப் புரட்சிகர மாற்றமுறும் காலப்பகுதியாகும். இவ் அரசியல் மாற்றமுறும் காவத்தில் அரசு பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர சர்வாதிகார காலமாக அன்றி வேரெண்டு இருக்க முடியாது ” என்று எழுதினார்.

இப்புதிய அரசின் அமைப்பு (முற்றிலும் புதிய சட்ட அதிகாரம்) தனியே தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பொருளாதார பலத்தில் தங்கி நிற்பது மட்டுமல்ல, ஒரு புதிய பாட்டாளிகள் நீதித்துறை, சட்டத் துறை, பாட்டாளிகள் பொலிஸ், இராணுவப்படை, புதிய பாட்டாளிகள் சிவில்கேவை, ஒரு பாட்டாளிகளின் கட்சியினால் ஒழுங்கமைக்கப் பட்ட புதிய ஆளும் வர்க்கத்திலும் தங்கியிருக்கும்.

முதலாளிகளின் எதிர்ப்புகள் முழுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு கொம்யூனிச் சமூகத்தில் மட்டுமே, முதலாளிகள் மறைந்தபின்பு, வர்க்கம் என்பது இல்லாதொழிக்கப்பட்ட பின்பே அரசு இல்லாதொழியும். இதன் பின்பே சுதந்திரமென்பது பற்றிப் பேச முடியும். “அரசு இன்று அழிந்துவிடும்” என்ற வசனம் மிகவும் கவனமாக அவரால் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஏனெனில் அது படிப்படியாகப் பரவலாக இடம் பெறும் ஒரு வழிமுறையாகும்.

(4) “அரசு ஒரு பொதுக் கூட்டுத்தாபனம்”

ஒரு சங்கம் சட்டத்தினால் அங்கிகாரம் பெறும்போது அது கூட்டுத்தாபனம் ஆகிறது. அந்தப் பெயரே திட்டவட்டமான வரையறைகள், அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் எனவற்றை அது கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணர்த்துகிறது.

சட்ட ரீதியில் பொருள் கொள்ளின் கூட்டுத்தாபனம் என்பது ஒரு ஆளும் போன்று உரிமைகளும், பணிவகுகளுமிடையதாகவும் ஒற்றுமைப் பட்ட ஸ்தாபனங்களுமாகும். வேறு வகையில் குறிப்பிடுவதானால், அதன் அங்கத்தவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கொண்டிராத உரிமைகளையும் கடமை அல்லது பணிவகுகளையும் கூட்டுத்தாபனம் கொண்டிருக்கிறது. கூட்டாக ஒரு கூட்டுத்தாபனம் நிதி அல்லது பண்தெதக் கொண்டிருக்கலாம். அதனை அதன் அங்கத்தவர்கள் பங்கிட்டிப்படையில் கொண்டிருப்பதைக் கொள்ள முடியாது. அது வாக்குரிமை அல்லது தனியுரிமை உடையதாக இருப்பின் அதனைக் கூட்டுத்தாபனத்தின் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட முகவர்களினுராடாகவே செயற்படுத்த முடியும். ஒரு புறம் ஒரு கூட்டுத்தாபனம் அதன் முகவர்களின் நடத்தைக்குப் பொறுப்புச் கொல்ல வேண்டும். ஒரு கூட்டுத்தாபனம் குறிறீடியல் குற்றங்களைச்

செய்ய முடியாது. (தனியே அதன் முகவர்கள், அங்கத்தவர்களே செய்யலாம்) ஆனால் ஒரு கூட்டுத்தாபனத்துக் கெதிராக நட்சாடு கோரி வழக்குத் தாக்கல் செய்ய முடியும். ஒரு கூட்டுத்தாபனம் அதன் பங்கு தாரர்களுடாகச் செழிப்படைய முடியும். அதே வேளையில் பங்குதாரர்கள் செழிப்படையும்போது கூட்டுத்தாபனம் வீழ்ச்சியடைய முடியும்.

கூட்டுத்தாபனத்தை ஒரு unity என்று கொள்ளலாம். ஆனால் அதை intergrity எனக் கொள்ளமுடியாது. அது அதன் அங்கத்தவர்களே ஒரு பொது இலக்கினை அடைந்து கொள்ள உதவும் ஒரு ஒழுங்கமைப்பாகும். அந்த இலக்கு அல்லது நோக்கம் உண்மையில் ஒழுங்கமைப்பின் இலக்கல்ல. அதன் அங்கத்தவர்களின் இலக்கே. அது ஒருவித ஆளுமையினை வெளிப்படுத்துவதோடு அபிவிருத்தியும் செய்கின்றது.

இரு ஒற்றுமைகளே அதன் பகுதியாகவுள்ளன. அவை தனிப்பட்ட வரும் சமுதாயமுமாகும். இறுதியாக அங்கு நோக்கங்கள் இல்லை, ஆனால் தனிப்பட்டவர்களின் நோக்கங்கள் உண்டு. பெறுமதிகள் இல்லை, ஆனால் தனிப்பட்டவர்களின் பெறுமதிகள் உண்டு. ஆனால் சமுதாயங்கள் என்பன முழுப்பரப்பாவைக் கொண்டன. அவற்றினுடாகவே இத் தலையை நோக்கங்களும், பெறுமதிகளும் அடையப்படுகின்றன. இதில் கூட்டுத்தாபனங்கள் குறிப்பிடக்கூடிய வழிமுறைகள் அல்லது கருவிகள் ஆகும். சமுதாயம் தனிப்பட்டவர்களின் (பார்ட்) சங்கமாகும். ஆனால் கூட்டுத்தாபனம் அங்கத்தவர்களுடைய ‘union’ ஆகும்.

அரசு பொது நல்மைகளைப் பேணிக் காக்கின்றது. நாட்டின் பொருளாதார நலங்கள் இது பல்வேறுபட்ட சங்கங்களின் தும் குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையோடும், அரசின் பொது நடவடிக்கையோடும் சம்பந்தப் படுகிறது. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சங்கங்களது பகுதி நலங்களிலாச்சார, பொருளாதார நலங்களும் பொது நலங்கள் பகுதிகளாகும்.

அரசு சமுகத்தின் ஒற்றுமையைப் பேணிக் காக்கின்றது. அது சமூக மனிதர்களின் பொதுத் தேவைகள், பொது இயல்பு என்பவற்றையும் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு நிதிகளை கடன் வாங்கும்போது அது வட்டி வழங்கக் கூடமைப்பட்டுள்ளது. தனிப்பட்டவர்கள் அரசுக் கெதிராக நிதிமன்றங்கள் ஊடாக நிவாரணம் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கிறது. இது அரசின் கூட்டுத்தாபன இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஆகவே அரசு கூட்டுத்தாபனத்துக்குரிய இயல்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு மட்டுமே சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த நேரடியான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. அரசு ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான ஒழுங்கமைப்பு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளின் மேற்சொன்னவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இறைமை

இறைமை என்பது மக்கள் மீதும் குடிகள் மீதும் செலுத்தும் பிரமாண்டமான சக்தி. அது சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்படாதது என ஜின்போடின் என்பவர் குறிப்பிட்டார். வில்லோய் என்பவர் அரசனின் முழு விருப்பமே இறைமை என்றார். மூட்டே வில்சன் சட்டங்களுக்குக் கொடுக்கும் அதிகாரமும் அதைத் தினசரி நிறைவேற்றுதற்குரிய அதி காரமுமே இறைமை என விளக்கினார். அதே வேலோயில் டியூகிட் என்பவர் இறைமை என்பது அரசின் ஆணையிடும் ஆற்றல். இது ஒரு குறிப் பிட்ட நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களுக்கும் இடும் நிபந்தனையில்லாத ஆணை என்று வாதிட்டார்.

சட்டவியலாளரான ஜோன் ஓஸ்டின் (Austin) “நிர்ணயம் செய்யும் மேலான மனிதன் ஒருவன் தன்னைப் போன்ற மற்றைய மனிதரிடமிருந்து வரும் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், அம்மேலான மனிதன் இடும் கட்டளைகளுக்குச் சமுகத்தில் பெரும்பாலோர் வழக்கமாகக் கீழ்ப்படிந் தால் அம்மனிதன் அச் சமுகத்தின் இறைமை படைத்தவன்” ஆவான் என இறைமையை வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். இதிலிருந்து இறைமை:

- (i) வரம்பில்லாதது
- (ii) அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது
- (iii) பிறரால் பறிக்க முடியாதது
- (iv) பிரிக்கமுடியாதது
- (v) நிலையானது

என்பது பெறப்படுகிறது. இருந்தும் வரலாற்றியலாளரான கேர் கெண்றி மெயின் என்பவர் அரசன் சமுகத்தில் நிலவுகின்ற சில மூலா தாரமான உரிமைகளையும் பொதுமக்களது அபிப்பிராயங்களையும் நிரா கரித்து நடக்க முடியாது என வாதிட்டார்.

சட்ட அறிஞரான டைசி இறைமையைச் சட்டமயமான இறைமை, அரசியலமயமான இறைமை என இரண்டாகப் பிரித்தார். இதில் சட்டமயமான இறைமையைத் தேர்தல் தொகுதியிலிருந்து பிறக்கிறது என்றும் வாதிட்டார். கமில்ரன், மடிசன் போன்றேர் இரட்டை இறைமை பற்றி எடுத்துக் கூறினார். சமஷ்டி அமைப்பிலே இவ்வாறு

இறைமை பிரிபடுகின்றது என்று காட்டினார். மத்திய அரசுக்கும் சம அரசுகளுக்குமிடையே இறைமை பிரிக்கின்றது என்பதை இவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். ஆகவே சட்டம் இயற்றுவதற்கும் அதனை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் அரசுக்குள்ள அதிகாரமே இறைமை என இறைமையை வரைவிலக்ஞப்படுத்தலாம்.

அரசினைச் சட்டப்படி வேறொன்றும் கட்டுப்படுத்தமுடியாது. அது னனது விருப்பத்தின்பேரிலேயே அத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம். நவீன அரசுகள் இறைமையுடையன என உரிமை கொண்டாடுகின்றன. வேறு எந்த மனித உயர் அதிகாரிக்கும் அது கட்டுப்படாது.

பிரான்சிய அறிஞரான பேதன் என்பவரே (1530 — 1590) இதைமீக் கொள்கையை அரசியற் கோட்பாட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அரசினை அவர் குடும்பங்களின்றும் அவர்களது சொத்துக்களின் தும் கூட்டுத்தொகையெனவும், ஒரு இறைமை அதிகாரத்தாலும் காரணம் ஆனால் ஆட்சிசெய்யப்படுவதே அரசு என்று அரசை வரை விலக்கணப்படுத்தினார். சட்டத்தினால் ஆட்சி செய்யப்படும் ஒவ்வொரு சுதந்திர சமுதாயத்திலும் ஒரு மனிதனே அல்லது பலரேயோ உள்ளடக்கிய சில வகையான அதிகாரம் இருக்கவேண்டுமென்றும், அங்கு சட்டங்களை இயற்றுவதும், அதனைச் செயற்படுத்துவதும் இவ் இறைமை அதிகாரமே என்று குறிப்பிட்டார். இதுவே சட்டத்திற்கு மூலகர்த்தாவாக இருப்பதனால் இறைமை சட்டத்தைவிட உயர்ந்தது; ஆனால் கடமை, ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடு என்பவற்றுக்கு உயர்ந்தல்ல என்று வாதிட்டார். சூழ்மக்கள், அடிமைகள் என்போருக்கு மேலாக உயர்ந்த அதிகாரமே இறைமை. ஆனால் இறைமைக் கொள்கையை முழுவதுமாக விளக்கவில்லை. ஏனெனில், அவரே,

- (i) சிலவகையான அடிப்படைச்சட்டங்களை இறைமை, சட்டப்படி அழிக்கமுடியாது.
- (iii) தனியார் சொத்துடைமையை அழிக்கமுடியாது; மக்களின் சம்மதம் இல்லாது அவற்றின் மீது வரி விதிக்க முடியாது.

Groutius (1583 — 1645), கொப்ஸ், வொக், ரூசோ போன்றோர் இறைமைக் கோட்பாட்டை மேலும் அபிவிருத்தி செய்தனர். Groutius வெளிநிலை இறைமை என்பதை வலியுறுத்தினார். அதாவது வெளிநாட்டுக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து அரசுகள் சுதந்திரமானவை. கொப்ஸ் இறைமையை முழுமையானதாகக் கொண்டு அதனை ஆட்சியாளரிடம் ஓப்படைத்தார்.

இறைமைத் தக்துவத்திற்கு விளக்கமளித்தவர் போடின் என்ற பிரான்சிய அரசியல் மேதையாவர். அவர் இறைமை என்பது “மக்கள் மீதும், சூழ்கள் மீதும் செலுத்தப்படுகின்ற ஒரு பெரிய சக்தி” என

விளக்கம் அளித்தார். இவ்விறைமை அரசியலின் ஒப்பற்ற சக்தியாக விளங்கினாலும் சர்வதேசச் சட்டங்கள், இயற்கை நிதி, தெய்வீக நிதி என்பவற்றுக்குக் கட்டுப்படத்தான் வேண்டும். இறைமை வரம்பற்றது, பிரிக்க முடியாதது என்ற கருத்தை முதன் முதலாக உலகுக்கு வழங்கியவர் போடின்தான். இவர் கருத்தின்படி இறைமை சட்டபூர்வமானது, உள்நாட்டு விவகாரங்களில் ஏந்த உறுப்பிற்கும் கட்டுப்படாதது என்ற அக இறைமையை விளக்கினார். குரோசியல் என்பவரே புற இறைமையை விளக்கியவராவர்.

கொப்ஸ் சமூக உடன்படிக்கையால் உண்டான இறைமைக்கு எவ்வித எல்லையும் கிடையாது, இறைமையின் உறைவிடம் அரசன் என்றும் எல்லா விதத்திலும் சர்வாதிகாரம் உடையவன் அவனே எனவும் கூறி அரசனது ஆட்சியை ஆதரித்தார். லொக் இறைமை என்ற சொல்லீப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும் அரசில் இரு அதிகாரங்கள் உண்டென்றும் ஒன்று சட்டமன்றத்திலும் மற்றொன்று மக்களிடத்திலும் உள்ளன என்றும் கூறினார். இதனால் சட்டபூர்வமான இறைமை, அரசியல் இறைமை என இரண்டாக இறைமையைப் பாகுபடுத்தினார். கொப்ஸின் இறைமைக்கும், லொக்கின் இறைமைக்கும் வேறுபாடு இறைமையின் உறைவிடத்திலுள்ளதே தவிர அதன் தன்மையில் அல்ல. குடியரசை விரும்பிய ரூசோவின் இறைமையின் தன்மை சாதாரண மக்களிடம் தான் உள்ளது. மக்களின் ஆதரவை இழந்தால் அரசாங்கம் நீடிக்காது என்பது இவரின் கருத்தாகும். ரூசோவுக்குப் பின் பென்தாழும், ஜோன் ஓஸ்டி னாம் சட்டபூர்வமான இறைமையை விளக்கினார்கள்: இதன் பின்னர் இறைமை பற்றிய பண்மைக் கொள்கை வலுவடைந்தது.

சட்டபூர்வமான இறைமை என்பதை மிகத் தெளிவாக விளக்கியவர் ஓஸ்டின் ஆவார். நிர்ணயிக்கப்பட்ட அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உயர்நிலை அதிகாரம் பெற்ற மனிதர்களின் கட்டளைகளுக்கு அடி பணியா மறும், அவனுடைய கட்டளைகளுக்கு வழக்கமாகப் பெரும்பாள்மையோர் கீழ்ப்படிதலாலும் இவன் இச் சமுதாயத்தில் இறைமையாளருக்க் கருதப்பட வேண்டும். அந்த உயர்நிலை மனிதனாலே கூடிய அச்சமுதாயம் சுதந்திரம் பெற்ற அரசியற் சமூகமாகும் என ஓஸ்டின் கூறினார். இந்த விளக்கத்திலிருந்து முன்று கருத்துக்களை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். அவை:

- (1) ஒவ்வொர் அரசிலும் ஓர் இறைமையாளன் இருத்தல் வேண்டும். அவ் விறைமையாளனின் அதிகாரம் வரம்பற்றது. பிரிக்க முடியாதது.

- (2) இறைமையின் உறைவிடத்தை நிர்ணயித்தல் அல்லது கூதளிவு படுத்தல்.
- (3) அவனுடைய ஆணைகள் சட்டங்களாகும். சட்டம் எனப்படுவது மக்கள் செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது என்று கரும் அரசாங்க அதிகாரமாகும்.

இறைமை வரம்பில்லாததா? பிரிக்க முடியாததா? இத்தகைய ஒஸ்டினின் முழுமையான இறைமையைப் பலர் கண்டனம் செய்துள்ளனர்.

இறைமை ஒரு தலைசிறந்த மனிதனிடம் இருக்கவேண்டும் என்பது முடியாட்சிக்கே பொருந்தும். குடியரசுகளில் சட்ட இறைமை அரசியல் இறைமைக்குப் பணியவேண்டும். சட்ட இறைமை என்பது நாட்டுக் குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றும் அங்கால பெறும் அதிகாரமாகும். அரசியல் இறைமை என்பது வாக்காளர் அல்லது பொதுமக்களைக் குறிக்கும். இவர்களது விருப்பின் பிரகாரமே சட்ட இறைமை நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு இறைமை பிரிக்கப்படுகிறது. மேலும் அரசியல் இறைமை என்பதும் மக்களின் விருப்பங்களைச் சரியாகப் பிரதிபலிப்பதாகவும் கொள்ளமுடியாது.

அமெரிக்காவில் இறைமை யாரிடம் தங்கியுள்ளதென அடையாளம் காண்பது சிரமாதும். போர்க்காலங்களில் அமெரிக்க ஜனத்திபதி அதிக அதிகாரமுடையவராகக் காணப்படினும் அவர் பூரண அதிகாரம் பெற்றவர் எனக் கொள்ள முடியாது. எனவே காங்கிரஸ் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. ஆனால் சட்டங்களைத் திருத்தவேண்டுமாயின், மாருக சட்டமன்றங்களின் சங்மத்தைப் பெற வேண்டும். இவ்வாறே பிரித்தானியாவில் மன்னர், பிரபுக்கள் சபை, மக்கள் சபை என்பதை சட்ட மன்றத்தின் உறுப்புக்கள் ஆகும். இவை எல்லாவிடத்தும் இறைமை காணப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு இறைமை பிரிபடுகிறது. இதனால் ஒப்பற்ற ஒருவனிடம் இறைமை நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் மென்பது வரலாற்றில் காணமுடியாத கருத்து என்று கென்றி மெயின் குறிப்பிட்டார்.

சமஸ்தி அமைப்புள்ள நாடுகளில் இறைமை மத்திய அரசிடமும் சம அரசுகளிடையேயும் பிரிக்கப்படுகிறதா? என்ற கேள்வி எழுகிறது.

வெளிநாட்டு விடயங்களில் சர்வதேச சம்பிரதாயங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவனுக்கவே இறைமை செயற்படுகிறது. ஆகவே இறைமை வரம்

பில்லர்தது என்பது ஒப்புக்கொள்ளமுடியாத கோட்பாடு என்ற Blunts chly கண்டிருக்கிறார். ஈஸ்லியும் இறைமைபற்றிய பண்மைக் கொள்கையாளர்களும் சமூகத்திலுள்ள பல கூட்டமைப்புக்களின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினர்.

இறைமை பறிக்க முடியாததா? என்ற கேள்வியில் சமஷ்டி நாடுகளின் உதாரணத்தைக் காட்ட முடியும். மெடிசன் இறைமை மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாநில அரசாங்கத்துக்குமிடையே பங்கிடு செய்யப்படுகிறது என்றார். இறையின் ஆணையே சட்டம் எனப்படுகிறது. ஆனால் சமூகத்தில் நிலவும் பழக்க வழக்கங்கள், இயற்கைச் சட்டங்கள்— இவற்றை அனுசரித்தே சட்டங்கள் இயற்றப்படவேண்டும். ஆகவே இங்கு இறைமைக்கு வரம்பிடப்படுகிறது என்னாம்.

பண்மையியலாளர் இறைமை பண்மூகம் படைத்தது என்னும் கருத்தைக் கொண்டுள்ளார்.

- ஆகவே, (i) இறைமை முழுமையானது.
- (ii) இறைமை சர்வவியாபகமுடையது.
- (iii) இறைமை நிரத்தரமானது.
- (iv) இறைமை பிரிக்க முடியாதது.

என்பது கேள்விக்கிடமாகிறது.

கலாநிதி விள்ட்டே “தனி அதிகாரமுள்ள அரசு என்ற கோட்பாடு கருத்தில்லாது போயிற்று” என எழுதினார். பார்க்கர் “தனி அதிகாரமுள்ள அரசு என்ற அரசியல் வாய்ப்பாடு போலப் பயன்றலும், வரவுடு போன்றுமானதொரு கோட்பாட்டைக் காணமுடியா” தென் எழுதினார். “இறைமை என்ற கருத்தை முற்றுக்க கைவிட்டால் அது அரசியல் சாத்திரத்துக்கு நிரந்தரமான நன்மை பயக்கும்” என்று லாஸ்கி கூறினார்.

சமூகத்திலுள்ள மக்கள் தமது நலவுரிமைகளையும், சேமலாபங்களையும் அபிவிருத்திசெய்ய ஏற்பட்ட பலவிதமான சமூகப் பொருளாதாரச் சங்கமீனப் பண்மை வாதிகள் கூறுவார். இந்தப் பலவகையான சங்கங்கள் அரசியலிலிருந்து முனோத்தவையல்ல; தனிப்பட்டமுறையில் உண்டானவை. அரசுக்குப் புறம்பான அதிகாரமும், சக்தியும் பெறுபவை. சுயேச்சையாக உண்டாகும் இந்தக் தொகுதிகள், சங்கங்கள் என்பவை தீருச்சைப், தொழிற் சங்கம், வேறு நிபுணர் சங்கங்கள் போன்றவை. சர்வ வல்லமையுள்ள அரசு அச்சங்கங்கள்மீது தனி அதிகாரம் செலுத்தும் தகைவமயற்றது மாத்திரமானால் அவற்றைத்

திறம்படநிரவகிக்கவோ, அவற்றின் கருமங்களை வேகமாகப்பரிசிலிக்கவோ சக்தியற்றதெனவும் பன்மைவாதிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அரசும், சங்கங்களும் ஒரே சாதியைச் சேர்ந்த பல இணங்கள். சமூகம் பிரதான மாக சமஸ்தித் தன்மையுடையதென்பதே வாஸ்தியின் கருத்து.

எனவே இறைமை என்பது இருந்தால் அது அரசையும், மற்றும் சங்கங்களையும் பரிபாலிக்கும் சமூகச் சங்கற்பமே என்கின்றனர் பன்மைவாதிகள். இந்த இறை அரசன்று, சமூகமே. அது நிலையற்ற தொட்டும் சட்டியும் காணமுடியாத ஒரு விடயம். உண்மையான இறைமை என்பது அதற்குக் கிடையாது.

பொது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது காரிய பூர்வமாகவும், தார்மீகமுறையிலும் அவசியம் என்பதை அரசு உணர வேண்டும். அது சமூகத்திலுள்ள தொகுதிகளுக்கும் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் உள்ள உரிமைகளையும், கடமைகளையும் பூர்வாங்கமான தொரு சட்டத்தின் மூலம் சட்டபூர்வமாக ஒப்படைத்தாலென்ன, ஒப்படைக்கா விட்டாலென்ன அவை அவர்களுக்கு உண்டு. ஒழுங்கு முறை சார்ந்த இந்தச் சட்டம் ஒன்றையே அரசு தனது அதிகாரமாகக் கொள்கிறது. அதாவது சட்டப்படி ஒரு பிரதேச எல்லைக்குள்ளே இருப்பவர்கள்மீது உரிமைகளைச் சட்டப்படி வழங்குதல், அரசின் ஆணை நிலவும் பிரதேசத்துக்குள்ளேயே திருச்சபை, தொழிற்சங்கம் போன்ற செல்லாக்கு நிரம்பிய சங்கங்கள் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு அரசு நிரப்பந்திக்கப்படுகிறது. முதலாவது மகாயுத்தத்தின்போது இராணுவப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் வேலைநிறுத்தத்தைத் தடுக்கும் சட்டத்தை அரசு செயற்படுத்த அஞ்சியது எனவும் தொழிலாளர் தொழிற்சங்கநடவடிக்கைவில் ஈடுபடக்கூடுமென்பதே இதற்குக் காரணமெனவும், ஸாவுகி எடுத்துக்காட்டினார்.

சர்வதேச அரங்கிலும் தனி அதிகாரம் பற்றிய அந்தஸ்து ஆட்சே பிக்கப்பட்டது. போடின் இதை எதிர்பார்த்தார். சர்வதேச அரங்கிலே அரசானது, மற்ற அரசுகளோடு செய்யும் ஒப்பந்தங்கள் முதலியவற்றால் கட்டப்பட்டிருக்கிற தென்று எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. ஐஞல் இந்த ஒப்பந்தங்களை நினைத்த நேரம் ரத்துச்செய்துவிடலாமென்றும், இவை தாமாகவே சுமத்திக்கொண்ட கட்டுப்பாடுகளென்றும் ஒலிடின் என்பவர் நடைய வாதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. தனி இறைமை என்றால் சட்டத்தன்மையுள்ள வெளிக் கட்டுப்பாடுகள் எவற்றிலுமிருந்து பூரணமாக விடுதலை பெற்றிருத்தல் என்பதே அர்த்தம். அரசு தன்னுடைய சங்கற்பத்தின்மீதுதான் தன்னைச் சட்டபூர்வமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அரசு சர்வதேசச் சட்டங்களுக்கும், சர்வதேச ஒழுங்கு

கட்டும் கட்டுப்பட்டதென எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஆனால் சர்வ தேசச் சட்டத்துக்கு அடங்கிய பிரசைகள் தனிப்பட்ட அரசுகளை ஒழும், அவை சட்ட அதிகாரிக்கு அடங்கியவை யல்லவென்றும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. நற்றில் பார்க்குமிடத்து அவை தமது உரிமைகள் கடமைகள் என்பவை சம்பந்தமாக மற்ற அரசுகளோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் விடயத்தில் தாழே நீதிபதிகளாயிருக்கும் எனவும் காணப் பட்டது.

தக்கமுறைப்படி இந்த நியாயங்கள் சரியாயிருந்தாலும், விஷயங்களைப் பாக்குமிடத்து இவை தவறாகிடுகின்றன. சட்டத்துறையிலே கூடச் சர்வதேசச் சட்டம் குறைவுடையதென்பது தெரிகிறது. சர்வதேசப் பிரச்சனைகள் இன்னும் அதிகாரம்பற்றிய பிரச்சனைகளாகவே யிருக்கின்றனவென்பது உண்மையே. ஆனால், சர்வதேசக் கடமைகளை அரசு புறக்கணிப்பதில்லை. பழைய இறைமை வாதிகள் அரசுகளிடையே யுள்ள தொடர்புகள் பற்றிய பிரச்சனைகளைக் கவனிப்பதில்லை. மற்றத் தனிராச்சியங்களின் உரிமைகளில் தலையிடாதவாறு ஏனைய தனிராச்சியங்கள் தமது சுதாத்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத் தபபடுகின்றன. எனவே சர்வதேசத் தொடர்புகள் விஷயத்திலே தனி அரசுகள் தனியானதும், எல்லையற்றுமான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது: பொதுநலவுரிமைகள் சம்பந்தமான விடயங்களில் பரஸ்பர சம்மதத்தோடுதான் தீர்மானங்களைச் செய்யலாம். எனவே தனி அரசு தனி சர்வ வல்லமையைத் தியாகம் செய்தாற்றுன் மற்றத் தனி அரசுகளோடு இணக்கமாக வாழ்வாம். சர்வதேச சம்பந்தங்களிலே இறைமை என்பது 'தனிப்பட்டதாகவும், எல்லையற்றதாகவுமிருக்கின்ற தென்பது பேச்சளவிலே மாத்திரந்தான். தனியரசுகள் தாம் விரும்பி னால் சண்டைக்குப் போகலாம். அந்த உரிமை அவற்றுக்குண்டு. ஆனால் இத்தகைய இறைமைக் கொள்கை காரியார்த்தமான விடயம் என்ற கூறுவது முன்னர் எடுத்துக்காட்டியதுபோல அர்த்தமற்றதும், கேள்கிடமானதுமாகும்.

அரசின் தனி அதிகாரத்திலே சமூகத்தின் பொதுச் சங்கற்பம் சில வரையறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதெனச் சமூகவாதிகள் சமீபகாலத்திலே காட்ட முற்பட்டுள்ளார். சட்டக்கருத்தளவில் மாத்திரம் இறைமையை வைத்திருப்பது பயன்றுதென்பதை எடுத்துக்காட்ட முயன்றுள்ளார்: தர்க்க பூர்வமாக அது சரியாயிருக்கலாம்; காரியார்த்தமான வகையில் இறைமை என ஒன்று இருப்பதனால் அது கானல் நீர்போன்றதே, ஆர். எம். மக்கைவர் இறைமை வளர்ச்சியில் முன்றுபடி உண்டெனக்கூறுகின்றார். அரசியல் காரியமாயுள்ள இறைமையை முன்றுபடியில் அவர் காணகிறார்.

1. அரசுக்கான பொதுசன சங்கற்பம்—இது அரசின் சங்கற்பமன்று; அரசு வேண்டுமெனச் சமூகங் செய்யும் சங்கற்பம் குறிப்பிட்ட சில நோக்கங்களுக்காக அரசுக்குச் சமூகம் சில தனியதிகாரங்களை வழங்குகிறது; அத்தகைய தனியதிகாரம் முழு அதிகாரமன்று; சட்டக் கோட்டாட்டிலே ஆளப்படும் முழு அதிகாரம் போன்றதன்று. எப்படியென்றாலும் இந்தவகையான தனியதிகாரம் தெளிவற்றதும், வரையறையில்லாததுமாகும்.

2. கட்டசியான இறைமை—இதுவே கட்டசி என்பவரின் அரசியல் இறை, அதாவது ராச்சியத்திலுள்ள குடிகளின் சித்தம்—அது சனநாயகத்திலே காணப்படும் தேர்தல் தொகுதியாகும். ஆனால் இந்தச் சித்தம் “கானல் நீர் போன்றதென்றும், காற்றைப்போல நிலையற்ற தென்றும், நினைத்தும், நினையாமறும் ஆயிரமாயிரம் அக உந்தல் கருக்கு ஆளான நிலையில்லாச் சித்தங்களின் சமநிலையுடைய தென்றும்” காட்டப்பட்டது.

3. சட்ட நிருபண இறைமை—இதுவே தனி அதிகாரம் பற்றிய தெளிவான திட்டமான வரைவிலக்கணம். இதுவே அரசாங்கத்தின் சித்தம். இது சார்பற்ற தனி அதிகாரமன்று. ஏனெனில் அரசாங்கங்கள் காலத்துக்குக்காலம் மாறும் இயல்புடையன.

இறைமை கூறுடையதென்பதை மக்களைவர் இவ்வாறு விளக்குகிறார். ஆனால் ஒவ்வொரு கட்டத்திலுமுண்டாகும்—தீர்மானங்கள், துணிவுகள், துணிந்து செயல்செய்யும் ஊக்கங்கள் எல்லாம் பல திசையிலிருந்து உண்டாகின்றன. உள்ளமையான இறைமை என்பது சமூகத் தின் சித்தமே. ஆனால் இந்தச் சித்தம் எங்கேயிருக்கிறதெனத் தேடிக்கண்டுகொள்ளமுடியாது. இதுபல திசைகளிலிருந்தும் பலவகைக் காரணங்களிலிருந்தும் உண்டாகின்றன. சமஸ்தியென்றாலென்ன, வேறு இடத்திலென்றாலென்ன இறைமையை இனங்களுக்கொள்ள முடியாது. அதன் சார்பற்ற தனித்தன்மையை எங்கும் கண்டுகொள்ள இயலாது.

மக்களவருடைய வரைவிலக்கணங் கூட பொதுசனருக்கமான இறைமை, அரசியல் இறைமை, சட்டப்ரவமான இறைமை என்ப வற்றையே கவனஞ்சு செய்கிறது. தனி இறைமையென ஒன்று சட்டக் கருத்தின்படி உண்டென்பதை அது மறுக்கவில்லை. கட்டாயமாகப் பேசும்போது அந்தக் கற்பணை இறைமைக்கு நிலையுண்டுதான். ஆனால் அந்த இறைமை தகைமையற்றதென்பதும் பயனற்றதென்பதும் வெளியாகிறது கருத்துத்தறையிலே அது நிலைத்திருக்கிறது. அங்கே அதற்கு வேறு பயன் கிடையாது. காரியார்த்தமாகப் பார்க்குமிடத்து தனி

இறைமையுள்ள அரசு என ஒன்றைக் காணமுடியாது. சட்டமயமான இறைமையை எவரும் கண்டிப்பதில்லை. காரியபூர்வமான பயன்களையே கருத்திற்கொண்டு கண்டிப்பார்கள். இறைமையை ஒரு பண்பாகவே காணலாம். அந்தவகையில் அது கூறுபடுத்த முடியாத தனிப்பொருள் எந்த ஒரு பண்டும், பண்பு என்ற வகையிலே பாகுபாடற்றது; கூறுபாடற்றது என்கிறார் பெணர். ஆனால் ஒரு பண்பு பல பொருள்களைத் தன்னகத்தடக்கியுள்ளது. அதற்குப் பல உருவங்களிருக்கலாம். ஆனால் பண்பு என்ற முறையில் அது கூறுபாடற்றது. இத்தகைய கருத்துப் பொருள் அரசியல் ஆராய்ச்சியிலும், சமூக கருமங்களிலும் பயனற்றதாகவும் உள்ளீடு இல்லாததாகவுமே காணப்படும். அரசியலிலும் சமூகவியலிலும் சட்ட அறிஞரைப் போல குறிப்பு மையமொன்றைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு நாம் விழைவதில்லை. விடயத்தை ஆழமாக ஆராய வேண்டும். சட்டங்களை ஆக்குவதற்குரிய காரணங்கள் எவை, மக்கள் அவற்றுக்கு ஏன் கிழ்ப்படிக்கிறார்கள், பலாத்காரத்துக்குப் பயந்துதான் கீழ்ப்படிக்கிறார்களா? என்ற இன்னேரன்ன பல பிரச்சினைகளை ஆராய வேண்டும். இவற்றில் சட்ட அறிஞருக்கு அக்கறையிலே அரசியல் காரியத்திலே வைத்து ஆராயும்போது தனி இறைமை அரசு என்ற கோட்பாடு வலிவற்றதாகிறது. ஆனால் சட்டத்துறையிலே அது கைவல்லிய நிலையிலேயே இருக்கிறது. அதாவது முழுமுதல் நிலை இல்லாவிட்டால் அதற்கு இருப்புக்கிடையாது. ஒன்றில் அதுவே எல்லாம், அல்லது அது குனியம், ஒன்றுமில்லாதது.

அ�ிகாரங்களை வேறுக்கும் கோட்பாடு

“கலப்பு அரசாங்கம்” என்ற காலத்து அரிசில்டோட்டில் காலத் தொண்மையானது. அரசாங்க அதிகாரங்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்தல் வொக் காலத்துக்குரிய பழைமையுடையது. மொன்னெட்ஸ்கியு காலத்தில்தான் இச்சுருக்குத்து திட்டவட்டமான உருவமைப்பைப் பெற்றது. அதாவது சட்டரீதியான தடை சம்பாடுகளைக் கொண்டதொரு முறைமூலம் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் சமநிலையான அரசாங்கம் என்ற கருத்து உருவாயிற்று.

மொன்னெட்ஸ்கியு கொள்கை இரண்டு நத்துவங்களைக்கொண்டதெனச் சுருக்கமாகச் சொல்லாம். முதலாவது அரசாங்க அதிகாரங்கள் சட்டமியறிறும்துறை, நிர்வாகத்துறை, நிதிபரிபாலனத்துறை என்ற மூன்று வகைகளாக அவற்றின் கருமங்களுக்கேற்ப வேறுபடுத்தப்படலாம் என்னும் கொள்கையாவிலான பொதுவுரை. இரண்டாவது இத்தகைய வேறுபாடு சுதந்திரத்திற்கு அத்தியாவசியமான குறிப்புரை.

கருமங்களின் அடிப்படையில் அதிகாரங்கள் மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தப்படவேண்டுமென்பது இயல்பாகச் சாத்தியமாகாததே என்பதை அக்கொள்கை முக்கியமாக உணர்த்தும். பொதுவான பிரமாணங்களைப் பிறப்பிப்பது மாத்திரமே சட்டசபையின் கருமாகும். இந்தப் பிரமாணங்களைப் பிரயோகிப்பது மாத்திரமே நிருவாகத்துறையின் கருமாகும். இவ்விரு துறைகளில் எத்துறையைக் குறிப்பிட்ட ஒரு விடையை காரும் என்பதைத் தீர்மானிப்பது மாத்திரமே நிதித்துறையின் கருமாகும். ஒவ்வொன்றும் தனக்குரிய கருமத்துக்கு மேலாக வேறு கருமங்களைச் செய்யவேண்டியதில்லையென்று இக்கொள்கை கருதுகிறது.

இக்கொள்கை, அரசாங்கச் சாதனங்கள் வேறுக்கப்பட்டிருப்பதை முறைப்படி உணர்த்துகின்றது. இதனால் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உட்படாது சுதந்திரமாக இயங்க முடியும். எனவே குறித்த காலத் தவணைக்கு ஒரு சட்டசபை தெரிவுசெய்யப்பட்டு, நிருவாகத்தினரால் கலைக் கப்பட முடியாததாய் அமைக்கப்படும். ஒரு நீதி பரிபாலனத்துறை தனது மூலத் தோற்றுத்திலும் வாழ்நாளிலும் தீர்ப்புக்களிலும் பாரபட்ச மற்றதாய் நிறுவப்பட்டும் இருக்கும். ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து பூரண சுதந்திரமுடையதாயிருக்கும்.

ஆனால், கொடுங்கோள்ளமயைத் தடுக்கும் ஓர் உபாயமாக இதனை நடைமுறையிற் செயற்படுத்துவதில் மொண்டெஸ்கியூ பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். “ அரசியற் சுதந்திரம் அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம்பண்ணுத இடத்திலேயே காணப்படுகிறது. இந்தக் துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுக்க, விடயங்களைச் சரியான நிலையில் வைப்பதன்மூலம் அதிகாரம் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தச் செய்வது அவசியம்” என அவர் வற்புறுத்துவார். ஆனால் அதிகாரங்களை முற்றுக வேறுபடுத்துவது நியாயம் என்பதற்கு மொண்டெஸ்கியூ என்பவரின் கூற்றுக்கள் அடிக்கடி எடுத்தாளப்பட்டபோதிலும், மூன்று முக்கிய மான வரையறைகளை ஏற்று, அதிகாரங்களை முழுமையாக வேறுபடுத்தி அவர் ஒருபோதுமே விளக்கங்கொடுக்கவில்லை.

இக்கருத்தை நன்றாகி ஆராய்ந்தால், கொள்கையளவிலும்கூட, அதிகாரங்களை முற்றுக வேறுபடுத்துவது உண்மையிற் சாத்தியமாகாது என்பது தெரியவரும். தனி நீதித்துறைக் கருமங்களையும், தனி பரிபாலனத்துறைக் கருமங்களையும் பிரித்துக் காட்டுதல் சாத்தியமானதன்று. இவ்ஸிரு துறையின் கரும வேறுபாடுபற்றி அதிகமாகச் சொல்லப்போனால் நீதிமன்றங்கள் சட்டசம்பந்தமான பிரச்சினைகளுடனும் பரிபாலன அதிகாரிகள் நிலைமைக்கேற்ப முடிவுகெட்டிவது சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களுடனும் தொடர்புடையவராயிருப்பர் என்று சொல்லலாம். இதுபோலவே, தனி பரிபாலனத்துறைக்கும் தனிச்சட்டம் இயற்றும் துறைக்குமிடையே வேறுபாடு கற்பிக்க முடியாது. சட்டத்தின் பொதுவான பிரமாணங்களைப் பிறப்பிப்பதே ஒரு சட்டசபையின் கருமமாகுமென வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றும். ஆனால் பொதுவான தன்மை என்பது எப்பொழுதும் தனியான அளவைப் பொறுத்ததொன்று. பாராளுமன்றத்தில் தனியான சட்டத்தை எளிதாகப் பாகுபடுத்திக் காட்ட முடியாது. அவ்வாறே போர்ப்பிரகடனஞ்சு செய்தல், உடன்படிக்கை செய்தல் போன்றவற்றுக்கான அதிகாரங்களை இவகுவாகப் பிரித்துக் காட்டமுடியாது.

இத்தகைய கருமங்களை வேறுக்குவது கொள்கையளவில் எத்தனை சிரமமானதென்பதைக் கண்டோம். வேறுபடுத்திவைக்கவேண்டிய வெவ்வேறு அரசாங்கச் சாதனங்களில் இக் கருமங்களை வேறுக்கிக் காட்டுவது இதனினும் அதிக சிரமமானதாகும். நிறைவான அதிகாரவேறுபாடு இருப்பதாக மொண்டெஸ்கியூ; பிளாக்ஸ்டோன் ஆகியவர்கள் கருதிய பிரித்தானியாவிலேயே, பிரபுக்கள் சபையின் நீதிபரிபாலனக்கருமங்களும், அதிகார வேறுபாட்டுக் கொள்கையை மீறும் அங்கங்களுக்கு உதாரணங்களாக இருக்கின்றன. பிரான்சில் அமைச்சரவை முறையும், அமெரிக்காவில் சென்ற சபையின் நிருவாகக் கருமங்களும் அதிகார வேறுபாட்டைக் கடுமையாக நிலைற்றுத்துவது அகாத்தியமான தென்பதை மேலும் எடுத்துக்காட்டும். இவற்றுடன் “சட்டமியயற்று

தல், நிதி விவகாரம், நிருவாகக் கடமை ஆகிய அதிகாரங்களையுடைய தாய் ஒளவுக்குக் கட்டவாக்கப் பண்புடையது” என்று நீதிபதி ஹோமஸ் என்பவரால், வர்ணிக்கப்பட்ட (மாகாணங்களுக்கிடையிலான வர்த்தக ஆணைக் குழு) இன்றர்ஸ்டேட் கொமார்ஸ் கொமிஷன் எனப்படும் மாறுபட்ட சுருமங்களைச் செய்யும் கலப்பு இனமான தாபனத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

மொண்டெஸ்கியூ முழு அதிகார வேறுபாட்டுக் கொள்கையை ஒரு போதுமே ஆதரித்தவர்கள், அரசாங்கச் செயல்முறையில் காணப்படும் ஒற்றுமை காரணமாக இது சாத்தியமானதன்று என்பது உண்மை. அரசியல் திட்டம் இவ்வதிகாரங்களை வேறுபடுத்துவதற்கு நிர்ப்பந்திக் கப்பட்டபோதெல்லாம். அரசியல் திட்டத்திற்குப் புறத்தே அத்துறை களின் கருமங்களை ஒருமுகப்படுத்தி இயைபாக்கஞ் செய்யுமுகமாக இணைப்புக்களைக் கட்டியெழுப்பவேண்டியிருந்தது. உதாரணமாக சாலுகி பதி, தமிழ்மூலங்கள் சலுகைகளைத் தமது கொள்கைகளுக்கு செனேற் உறுப்பினர்களிடமிருந்து ஆதரவு பெறுவதற்காக அவர்களுக்கு வழங்குவதுண்டு. அரசாங்கச் செயல்முறைக்கு இயல்பாக அவசியமானது ஒத்துவைழப்பேயன்றி, அதிகாரங்களை வேறுக்கும் அம்சமுண்டு. அதிகாரங்களை முற்றுக் கேட்டுக்கொள்கையளவிலுள்ளசரி, செயலளவிலுள்ளசரி அசாத்தியமானது என்பதால், அவ்வேறுபாட்டை விரும்புதல் ஏட்டளவில் மாத்திரமே கவர்ச்சியுடையதாகும்.

இதுக்குமங்களைசிட்டு இவ் வேறுக்கல் விரும்பப்படும் இரண்டு காரணங்கள், முதலாவது இஃது அரசாங்கத்தில் திறமையை வளர்க்கிறதெனவும், இரண்டாவது சுதந்திரம் அடைய இஃது அவசியமானது எனவும் கருதப்படுகிறது.

தொழிற்பிரிவு என்ற பொருளாதாரத் தக்துவத்தை அரசியல் ரிதியாகப் பிரயோகிப்பதாலும் ஒன்னொரு சாதனமும் தனக்குரிய குறிப் பிட்ட பொருத்தமான கடமையாற்றுவதால் அதிகப் பட்ச திறமை உண்டாவதாலும் அதிகார வேறுக்கல் விளைவாக திறமை அதிகரிக்கிறது எனக் கொல்லப்படுகிறது. “உறுப்புகளுக்குரிய வேறுக்கல்” என்று வில்லோபி என்பவர் கூறியதற்கான வாதமாக இஃது அமையுமேயன்றி, முழுமையான அதிகார வேறுக்கல் பற்றிய வாதமாகாது. இயற்கையில் இணைக்கப்பட்டுள்ள உறுப்புகளைப் பலாத்காரத்தால் பிரிப்பதால் அரசியல் முறையின் மையப்பகுதி உணர்விழந்துபோவதுடன், திறமை அதிகரிப்பதற்குப் பதிலாக ஒழுங்கற்ற தன்மையும் பயன்றதன்மையும் தலைதாங்கியும்பிடும்.

ஆயினும், மெடிசன் என்பவர் “அதிகாரங்களைத்தும் அதே ஆட்களிடம் குவிந்திருப்பதே கொடுங்கோன்மைக்குச் சரியான வரை

விலக்கனமாகுமென நியாயமாகக் கூறலாம்" என்று கூறினார். இது பாகீச அரசாங்கத்தின் அனுபவத்திலிருந்து தெளிவாகு மொத்தோற் றுகிறது. ஒருதுறை மற்ற இருதுறைகள்மீதும் முழுமையான கட்டுப் பாடு செலுத்தக்கூடாதென்பதும், ஆனால் ஒரு துறை மற்றொரு துறை யுடன் எவ்விதத் தொடர்பும் கொண்டிருக்கக்கூடாதென்பது இது குறிக்காதென்பதும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கன. இதன் பிரகாரம், வெறுமனே உறுப்புகளை வேறுக்குதலே வேண்டப்படுவதாகும்.

அன்றியும், அதிகாரம் சம்பந்தமாய் அரசியல் திட்டரீதியாகத் தடையேற்படுத்துவதற்கான அவசியம், மொண்டெஸ்கியூ காலத்தி விருந்தத்துபோல், அத்தனைப் பெரிதாக இருந்தில்லது. அதற்குக் காரணம் அரசியற் திட்டத்திற்குப் புறம்பாகத் தேர்தற் தொகுதிகள், கட்சிகள் போன்ற மிதமான செல்வாக்குச் சக்திகள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தமேயே அரசியல் திட்டரீதியாகத் தடையேற்படுத்தப் போதுமானதாயிருந்தி விடுவது. ஏனெனில் சுதந்திரம் வெறுமனே தாபனங்களைச் சார்ந்ததொரு விடயமன்று. மென்றெட்டிகியூ என்பாருங்கூட அரசியல் திட்டத்தில் எழுதப்பட்டவற்றைப் பார்க்கிறும் அதிலட்டுகிய உட்கருத்திலேயே அதிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். உள்ளுணர்வில்லாத தாபனங்களின் திறனற்ற தன்மையை ரஷ்யாவில் அதிகாரங்கள் வேறுக்கப்பட்டிருப்பதி விருந்து தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஆகவே முழுமையாக அதிகாரங்களை வேறுக்குவதா இல்லையா என்பது அதன் சார்பான கொள்கையளவில்லமெந்த வாதங்களைப் பொறுத் திருக்காது. அரசியற் செல்வாக்கு சம்பந்தப்பட்ட குறிப்பிட்ட ஒரு திட்டத்தையே பொறுத்திருக்கும். வரலாற்றுரீதியாக நோக்கில் சுதந் திரத்தைப் பாதுகாப்பதைக்காட்டிலும் சொத்துடைமைக்குப் பாதுகாப் பளிப்பதற்கே அதிகார வேறுக்கல் கொள்கைக்கு அதிக ஆதரவு கிடைத் துள்ளது. இல்லாருக, அக்கொள்கை பழங்கால உலகத்தவரால் போற் றப்பட்டிருக்க, புதிய உலகக் கற்பணியாளரால் கைவிடப்பட்டுவருகிறது.

எனவே சில அதிகாரங்களை ஒன்று சேர்ப்பதால் அரசாங்கத்தில் ஜக்கியம் உண்டாக்கப்படுகிறதெனவும் முடிவுசெய்யலாம். வாஸ்கி கூறுவதுபோல "ஏதேனுமொரு விதத்தில் பிரிக்கப்படாத அதிகாரம் தனி அதிகாரமாக மாறுவது நிச்சயம். அத்தனைப் பாதுகாப்பாகச் செயற்படுத்துமுன் வரையறைக்குட்படுத்துவது அவசியம்", திறமைக்குதி இவ்விரு வகையும் பின்பற்றப்படுவது அவசியம்: ஆனால் முழுமையாள அதிகார வேறுக்கல் இவ்விருவகைக்கும் துணைசெய்பாது. அஃது ஏட்டளவிலுள்ள பிரச்சினை மாத்திரமே. மேற்கூறியதற்கிணங்க உண்மையில் இது சாத்தியமானதன்று.

ஒற்றையாட்சியும் சமஷ்டியாட்சியும்

அதிகாரப் பிரிவில்லாத ஒரே மத்திய அரசாட்சியையுடையதொகு அரசு ஒற்றையாட்சி அரசெனப்படும். மத்திய அரசாங்கம் நாடு முழு மைக்கும் செல்லுபடியாகக் கூடியதாய், அந்த அதிகாரம் சர்வ வள்ளுமை யுடையதாகவும், பிரிவில்லாததாகவுமிருக்கும். ஏகச் சட்டமன்ற அதிகாரத்தை மத்திய அதிகாரபீடம் ஒன்று ஆட்சி செய்வதைத் தனது வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதே ஒற்றையாட்சி முறையாகும்.

சமஷ்டியமைப்பில் ஒரு நாட்டின் சிறிய மாவட்டங்கள் தமக்கெணச்ட் ட மன்றங்களை யுடையவாய் இயங்கும். இவை மத்திய ஆட்சிப் பீடத்தின் அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தக் கூடியனவாக இருக்கும். ஆனால் ஒற்றையாட்சியில் மத்திய ஆட்சி பீடத்தின் அதிகாரம் இவ்வாறு மட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. ஒற்றையாட்சி அரசியல் தலதாபானங்கள் (Local Government) மத்திய அரசின் அதிகாரத்தைக் குறைக்க மாட்டா. ஏனெனில் தலதாபான அமைப்புகள் தமிழனாளில் சட்டஞ்செய்யும் தாபங்கள் அல்ல; அவை உப சட்டங்களைச் செய்யும் தாபங்களே, எனவே ஒற்றையாட்சி அரசுள்ள நாடுகளில் எவ்வா அதிகாரங்களும், ஆனை உரிமையும் தனிப்பட்ட மத்திய பீடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பீடத்தின் விருப்பமும் அதிகாரத்திலிருப்போரும் சட்ட பூர்வமாக நாடு முழுவதிலும் அதிகாரமுடையவராயிருப்பர்.

சமஷ்டி அரசிலே அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தில் ஒரு பங்கும் ஆனை உரிமையும் தல தாபங்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். மற்றைய பகுதி மாகாணங்களினால் அல்லது சம அரசினால் நம்பிக்கையாக அமைக்கப்பட்டதொகு மத்திய தாபங்களின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்படும். தலப்பிரதேசங்களான மாகாணங்கள் ஆட்சி அலகுகளெனவும், சம அரசுகளெனவும் அழைக்கப்படும். சமஷ்டி ஆட்சி முறையில் ஒத்த தரமுடைய சம அரசுகள் பொது நோக்கத்தைத் கருதி ஒன்றுபடலாம் இத்தகைய அமைப்பில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்படும். தலத் தாபங்களின் அதிகாரமும் மட்டுப்படுத்தப்படும். மத்திய அரசுக்கும், தல ஆட்சிக்குமிடையே பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய அதிகாரம் பற்றிய ஒழுங்கு குறித்த சில நோக்கங்களுக்காக ஒன்றுபடும் சம அரசுகளால் முன்னரே ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட தொன்றுகும். இவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுங்கைப் பின்னர் எந்த ஒரு கட்சியும், மற்றாக கட்சியைக் கலந்தாலோசியாது தனிப்பட்ட முறையில் மாற்ற முடியாது. மத்திய அரசும் சம அரசுகளும் ஒத்துக்கொண்ட

பால்தான் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்யலாம். இவ்வாறு முன் கூட டியே செய்யப்படும் ஒப்பந்தமே அரசியல் திட்டமாகும். இந்த அரசியல் திட்ட அதிகாரம் எவ்வாறு பங்கிடப்பட வேண்டு மென்பதைத் திட்டவட்டமாக்க கூறும்.

சமஸ்தி அமைப்பிலே அடங்கிய அலகுகளுக் (சம அரசுகள்) கிடையிலோ, மத்திய பீடத்துக்கும் அலகுகளுக்குமிடையிலோ பின்கருணானால் அதைத் தீர்ப்பதற்குப் பக்கச் சார்பற்ற ஒரு நீதிமன்றம் அமைக்க ஒழுங்கு செய்யப்படும். இந்தப் பட்சபாதமற்ற நீதிமன்றம் பொதுவாக உயர் நீதிமன்றமோயாகும். சமஸ்தி அமைப்பின் கீழ் சமஸ்தி யிலே சேர விரும்பும் அலகுகளுக்கு அவசியமான பாதுகாப்பு வழங்கக் கிலை ஒழுங்குகள் செய்யப்படும். விசேடமாக வருமானம் அவ்வளது நிதி சம்பந்தமாகச் சில சிறப்பொழுங்குகள் செய்யப்படும்; நிதி பலம் குறைந்த சம அரசுகளுக்கு இவ் வொழுங்குகள் மூலம் மத்திய அரசாங்கம் பண்ணுதலிகளைச் செய்யும், சம அரசுகளின் விஸ்தீரணம், குடிசைத் தொகை என்பவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளாது சமஸ்திப் பாராளுமன்றத்தைச் சேர்ந்த மேற் சபையில் சம அரசுகளுக்குச் சம பிரதிநிதுவும் வழங்க வும் வழி செய்யப்படும். சிறிய சம அரசுகளின் மனதிலுள்ள பயத்தை நீக்கலே இவ்வேற்பாடு செய்யப்படுகிறது. இதனால் மேற் சபை சம அரசுகள் பற்றிய கருத்துகளைப் பரிமாறும் கருத்தரங்கமாக மாறும். இதனால் சம அரசுகளின் தனித் தன்மை மாற இடமுண்டு.

தேசிய அடிப்படையில் கட்சிகள் வளர்ச்சியிடைவதினால் கட்சி ரீதியில் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் உண்டாகின்றன. இதனால் சம அரசுகளிடையே இசைவை உண்டாக்கி சமஸ்திக்குப் பலமேற்படுத்துகிறது. இதனால் அரசியல், பொருளாதார, சமூக விடயங்கள் சம அரசு ரீதியில் ஆராயப்படாது கைத்தொழில், விவசாயம் என்ற ரீதியில் ஆராயப்படும்.

இறைமை அதிகாரம்:

சமஸ்தி அரசியல் இறைமை அதாவது மேவான் முதல்மை அதிகாரம் எங்கே தங்கியிருப்பது என்ற பிரச்சினையுமுண்டு. மத்திய அரசுக்கும் சமஸ்தியிலே சேர்ந்த சம அரசுகளுக்கும் இவ் விசைமையைப் பங்கு போடப் படுகிறது. ஆனால் கோட்பாட்டடிப்படையில் இறைமையைப் பிரிக்க முடியாது. நடைமுறையில் சமஸ்தி ஆட்சியில் சம அரசுகள் தமது இறைமையின் முக்கியமான அம்சங்களை மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் ஒப்படைக்க விரும்புகின்றன. உதம்: வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், யுத்தப் பிரகடனங்கள் செய்தல், இராணுவம் என்பன உள் நாட்டு விடயங்களைப் பொறுத்து சம அரசுகள் ஒப்புக்கொண்ட சில விடயங்கள் சம்பந்தமாகவே இறைமையை வைத்திருக்க விரும்புகின்றன. சமஸ்தி அரசில் இரண்டு வகையான டட்டமன்றங்களுண்டு, அவை ஒவ்வொன்று

றும் தத்தமது எல்லைக்குள் தனியதிகாரமுடையன. ஒன்று சமஸ்திச் சட்ட மன்றம்; மற்றையது சம அரசுச் சட்ட மன்றம், சம அரசுச் சட்ட மன்றங்கள் சில விடயங்கள் பற்றிச் சட்டஞ் செய்யும் அதிகாரமுடையன. இந்த அதிகாரத்தைச் சமஸ்தி அரசு குறைக்கவோ கூட்டவோ முடியாது. எனவே சமஸ்தி அரசியல் ஒற்றையாட்சி அரசியல் திட்டத்திலும் பார்க்க நெகிழிச்சியற்றதாகும்.

ஒற்றையாட்சியிலே இறைமையைப் பகிர முடியாது. சட்டஞ் செய்யும் சபை ஒரோ சபையாகவே இருக்கும். அது மத்தியசட்ட சபையாகும். சமஸ்தி அரசாட்சி முறையிலிருப்பது போல் உப சட்ட மன்றங்கள் ஒற்றையாட்சி முறையிலில்லை. தென்னுபிரிக்காவில் உள்ளது போல் மாவட்ட சபைகள் அல்லது இலங்கையில் இப்போதிருப்பது போல் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் ஒற்றையாட்சியமைப்பில் இருக்கலாம். ஆனால் இவற்றை நினைத்த நேரம் மத்திய அரசாங்கம் ஒழித்து விடலாம். எனவே ஒற்றையாட்சி முறையில் மத்திய சட்டசபை தனியதிகாரமுடையது. அதற்கு மேல் அதிகாரமுள்ள சபை விடையாது. மத்திய சட்ட மன்றத்துக்கும், ஸ்தாபணங்களுக்குமிடையே எவ்வித பிணக்குகளும் உண்டாக இடமில்லை. எனவே உப சட்டசபைகள் இருப்பதற்கு இடமில்லை. சாதாரண சட்டசபை முறைப்படி தான் அதிகாரஞ் செலுத்தி ஆட்சி செய்ய முடியாத தாபணங்களை மத்திய அரசு தன்னகத்தே கொண்டிருக்குமானால் அத்தகைய மத்திய அரசு சமஸ்தி அரசெனக் கொள்ளலாம். ஆனால் தன் கீழ் உள்ள ஸ்தாபணங்களின் அதிகாரத்தைத் தான் நினைத்தபடி மாற்றும் உரிமையுள்ள மத்திய அரசு ஒற்றையாட்சி அரசெனக் கூறலாம்.

பின்வருவன சமஸ்தி அரசுக்கும், ஒற்றையாட்சி அரசுக்குமுள்ள வித்தியாசங்கள் ஆகும்.

- (i) சட்டசபை அதிகாரத்தையும் நிர்வாக அதிகாரத்தையும் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்கு அரசியல் திட்டத்தில் நிபந்தனைகள் உண்டு.
- (ii) சமஸ்திப் பாரானுமன்றத்தின் இரு சபைகளில் ஒன்றில் சமஸ்தியிற் சேர்ந்த சம அரசுகளின் பிரதிநிதிகளுக்கு இடமுண்டு.
- (iii) நிதி பலம் குறைந்த சம அரசுக்குப் பண உதவி செய்யும் முகமாக விசேட வருமான ஒழுங்குகளைச் செய்யச் சமஸ்தி அரசுக்கு உரிமையுண்டு.

(iv) சம அரசுகளிடையே பின்கூகள் ஏற்படும் போது சம அரசுகளுக்கும் மத்திய நிர்வாகத்துக்கும் பின்கூகள் ஏற்படும் போதும் மத்தியஸ்தம் செய்வதற்காகச் சம அரசுகளில் சமஷ்டி நீதி மன்றமும் நிறுவ விசேட நீதி ஒழுங்களுண்டு.

(v) அரசியல் திட்டத்தில் ஏதாவது மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமாயின் மத்திய அரசின் பிரதிநிதிகளும், சம அரசின் பிரதிநிதிகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஆலோசனை நடத்த வேண்டும். இது கஷ்டமான ஒரு வழி முறையாகும். இது ஒற்றையாட்சி முறையின் வழி முறையிலும் பார்க்க நெகிழ்ச்சியற்றது.

சமஷ்டி அமைப்புக்கான நிபந்தனைகள் :

சில நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக சமஷ்டியில் சம்பந்தப் பட்ட சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ தனிப்பட்ட சுதந்திரமான அரசின் கீழ் இருக்க விரும்ப வேண்டும். இதற்கு அவை சம்மதப்படாவிட்டால் சமஷ்டி ஆட்சியைப்பற்றிய பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஒரு சங்கமே கூட்டுச் சேர்க்கூடியோ, சம மேஜைமோ அவற்றுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

தனிப்பட்ட சுதந்திரமான அரசின்கீழ் இருக்க விரும்புவது மாத்தி ரம் போதாது. சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ சில கருமங்களை உத்தேசித்து பிரதேச ஆட்சிகளை நிலைத்திற்குத்தவோ தாபிக்கவோ விரும்ப வேண்டும். அக் கருமங்களைப் பொறுத்து அவை தனியரசை விரும்ப வாம். அந்த அரசிலே ஆட்சியை ஓரளவு பண்முகப்படுத்த வேண்டும். தென்னாபிரிக்காவில் இத்தகைய பண்முகப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிமுறை உண்டு.

ஒன்றுபடவேண்டுமென்ற விருப்பம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் தனி மாட்சி வேண்டுமென்ற கருத்து இருக்கக்கூடாது. இந்த நிலைமையிலே தான் சமஷ்டி அரசு பொருத்தமுடையதாயிருக்கும். சமூகங்களோ, சம அரசுகளோ தனிப்பட்ட சுதந்திரமான பொது அரசாங்கத்தின் கீழ் சில கருமங்களை உத்தேசித்து ஒன்றுபட்டிருக்க விரும்பவேண்டும். தனிப்பட்ட பிரதேச அரசாட்சியின்கீழ் வேறு கருமங்களுக்காக ஒன்றுபா—விரும்பவேண்டும்.

சில சமூகங்களும், சம அரசுகளும் சமஷ்டி ஆட்சியை விரும்புவ தற்குச் சில காரணங்களுண்டு :

- (i) இராணுவப் பாதுகாப்பின்மையும் அதனால் உண்டான பீதியும் பொதுவான இராணுவப் பாதுகாப்பு அவசியம் என்ற எண் என்றும்—கண்டா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் இந்நிலைமையே சமஷ்டிக்குக் காரணமாகியது.

- (ii) அந்திய வல்ரசுகளின் ஆதிக்கத்தில் அடங்கியிருக்காது சதந் திரமாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு சதந்திரமாயிருப்பதற்கு ஒற்றுமை அவசியம் என்றும், சமூகங்களும், சம அரசுகளும் விரும்பியமை—பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திலிருந்து விலகிக் கதந்திரம் பெற விரும்பிய பதின்மூன்று அமெரிக்க குடியேற்றங்கள் சமஷ்டி ஆட்சியை இவ்வாறே ஆதரித்தன.
- (iii) சமஷ்டி ஆட்சியில் பொருளாதார நன்மை ஏற்படலாமென்று சில அரசுகள் சமஷ்டியை விரும்புவதுமுண்டு.
- (iv) புதியியல் முறையில் அண்மையிவிருப்பதும் ஒரேவகையான அரசியலாட்சிமுறை யிருப்பதும் சமஷ்டி முறையை விரும்புவதற்கு ஒரு காரணமாகும். சம்பந்தப்பட்ட சமூகங்களிலிட்டுயே அரசியல் உறவு இருத்தல். அமெரிக்கக் குடியேற்றங்களும் கலிஸ் கன்ரங்களும் இவ்வாறே சமஷ்டியில் நாட்டம் கொண்டன.
- (v) சமஷ்டியில் ஈடுபாடு உண்டாவதற்கு ஒரே இனம், ஒரே மொழி பேசுதல் என்பதையும் காரணமாகலாம். கண்டாவில் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு ஆகிய இரு பாலைஷகளும் பேசுவோரிருந்தார்களிற்காலாந்தில் ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலி, ரோமன்ஸ் என நான்கு வேறுபட்ட பாலைஷகள் இருந்தன. இக் காரணத்தால்தான் அந்நாடு சமஷ்டி ஆட்சியை விரும்பிற்று. சமஷ்டி யினால் நாட்டில் ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதோடு ஒவ்வொரு பாலைஷயைப் பேசும் இனத்தவரின் தனித்தன்மையும் நிலை நாட்டப்பிரலாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

சமஷ்டியில் சேர விருப்பமிருந்தாலும், சில திட்டவட்டமான கருமங்களுக்காக ஒன்றுபட வேண்டுமென்ற விருப்பமிருக்கவேண்டும். வேறு கருமங்களை முன்னிட்டுத் தனித்து நிறப்பவேண்டுமென்ற நோக்கமிருக்கவேண்டும். சமஷ்டியில் பிரிந்து நிறப்பதற்கு இனம், சமய வேறுபாடுகளும் துணை புரிந்தன. கண்டாவில் பிரெஞ்சுக்காரர் குத்தோலிக்கார விருந்தனர். ஆங்கிலேயர் புரட்டஸ்தாந்த சமயத்தைச் சேர்ந்தோர். எனவே சமஷ்டியில் தமது தனித்துவத்தைப் பேண விரும்பினர்.

சில கருமங்களை உத்தேசித்து ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கவும் வேறு சில கருமங்களுக்காகப் பிரிந்து நிற்கவும் நாட்டமிருக்குமானால் சமஷ்டி யாட்சி நிச்சயம் அமைந்துவிடும். ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி வெற்றிபெறப் பின்வரும் காரணங்கள் துணைப்பிரியும்.

- (i) சமஷ்டி ஆட்சி முறையை விரும்பும் மனோபாவம்.
- (ii) ஒத்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களும், சமூகத்தாபனங்களுமிருத்தல்.
- (iii) எந்த ஒரு தனிநாட்டோ, சம அரசே சமஷ்டியில் சேரும் மற்றை நாடுகளைவிடப் பலமுன்னதாக இருக்கக்கூடாது. மேலும் எந்த நாடுகளும் கூட்டாகச் சேர்ந்து மற்ற அங்கத்துவ நாடுகள் மீது அதிகாரங் செலுத்தக்கூடாது.

சமஷ்டி ஆட்சியில் இருவகையான பற்றுநிதிகள் அல்லது அடிபணவிவுகள் உண்டு. ஒன்று அங்கத்துவ நாட்டுக்குரிய அபிமானம். மற்றும் சமஷ்டி ஆட்சிக்குரிய பற்று. இப் பற்றுகளில் ஒன்று மற்றையதை மின்சமானால் சமஷ்டி ஆட்சி சிதறிப்போகும். ஒன்றில் சமஷ்டி அங்கத்துவ நாடுகள் பிரிந்துவிடும்; அல்லது சமஷ்டி அமைப்பு ஒற்றை ஆட்சிமுறையாகிவிடும். அங்கத்துவநாட்டின்மீதான பற்று அதிகரித்து சமஷ்டிமீதுள்ள பற்றுக் குறையுமானால் தனித்தனி நாடுகளாகப் பிரியவேண்டு வரும். மாருக சமஷ்டிமீது அதிக பற்றும் அங்கத்துவ நாடு மீது குறைந்த பற்றுமிருந்தால் ஒற்றையாட்சி முறை யுண்டாலும்.

சமஷ்டியின் வெற்றிக்குப் புதியதொரு தேசிய உணர்ச்சி நிலவ வேண்டும். இடையறைத் தொடர்ந்து அங்கத்துவ நாடுகள் என்ற அபிமானத்தை மின்சிய பொதுத் தேசாபிமானம் நிலவ வேண்டும்.

சமஷ்டி ஆட்சி பண்சசெலவுண்டாகும் ஆட்சியாஸபடியால் போதுமாவு பொருளாதார வளங்கள் சமஷ்டி அரசின் கையிலிருக்கவேண்டும். மத்திய நிர்வாகத்தை நடத்தவும், தனிப்பட்ட சம அரசு நிர்வாகங்களை நடத்தவும் பணம் தேவைப்படும். சமஷ்டி அரசுக்கு இம் மேலதிக செலவைச் செய்ய வசதி வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சமஷ்டி அமைப்பு ஒற்றைத் தனியரசாகும் அல்லது முற்றுக்கீடு சிதறிப் போய் விடும்.

சட்டம்

குரிக்கப்பட்டதொரு பிரதேசத்தில் நக்குப் குடிமக்களைச் சட்டத்துக்குட்பட ஆட்சி செய்வதே அரசு என்றும் சட்டம் என்பது இறையின் ஆணை என்றும் அரசியல் நால்கள் சட்டம் பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றன. சட்ட நோக்கில் பார்க்கும்போது இவ் வரைவிலக்கணம் உன்னதமான தாகவும், உரையளவில், திட்டவட்டமானதாக இருந்தபோதிலும் சட்டம் வேறு பல காரணங்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் சுட்டிக் காட்டினர்.

சட்ட நோக்கின்படி அரசு ஆணையிட்டு நீதிமன்றங்களினால் அவை அமுல் நடத்தப்படாத வரை சட்டங்கள் சட்டங்களாகா. அவற்றுக்கு மக்கள் எவ்வளவு கீழ்ப்படிந்து நடந்தாலும் அவை சட்டங்களாகக் கொள்ளப்பட்டமாட்டா; ஆகவே சட்டம் என்றால் என்ன? அதற்கும் அரசுக்குமுள்ள தொடர்பு என்ன என்பதை மீற்றுறிய கருத்துகள் விளக்க முயற்சிக்கின்றன. மேற்கொண்ட விளக்கம் பலவகையான நூல் களால் பாவோடப் பட்டினால் ஒரு நெசவுப் பின்னவில் ஒரு நூலியே பொறுக்கியெடுத்துத் தருகிறது. இவ்விளக்கத்தின்படி அரசின்றி சட்டத் துக்கு இருப்புக் கிடையாது என்றதையும் அரசு இருப்பதாலேயே மக்கள் சட்டத்துக்கு அடிப்பின்து நடக்கிறார்கள் என்பதையும் காட்டுகின்றது.

வரலாற்று வாதிகளான சேர் கென்றி மெயின் போன்றேர் சட்டம் பிறந்தது மாற்றமில்லாத சர்வ வியாபகமானதொரு இயற்கை விதியிலிருந்தல்ல, அரசாங்கத்தின் ஆணைகளிலிருந்துமல்ல, அது மக்களின் சித்தத்திலிருந்தே என்று கூறினார். இந்தச் சித்தம் மக்களின் பழக்க வழக்கங்களிலே வெளிப்படுமெனவும் எடுத்துக் காட்டினார். அதாவது சட்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் பொருளை அரசு நிர்ணயிப்பதிலிலை என்றும் சட்டவடிவிலே தோன்றுபவை சரித்திரரீதியாக வந்தவற்றின் உருவமே எனவும் கூறினார்.

சரித்திரவாதிகளின் கோட்பாட்டையும் அறிவியல் வாதிகளின் கோட்பாட்டையும் இணைக் கிருமியை ஓட்டாறே வில்சன் பின்வரும் முடிவுக்கு வந்தார்: ஸ்தாபணமாகியுள்ள எண்ணை, வழக்கம் என்பதை விசேடமாகவும் ஒப்பாசாரப்படியும் ஒரே தன்மையான கட்டளைகள் மூலம் அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெறுமானால் அவை சட்டமாகும் என்றார்.

சட்டத்தின் சரித்திர ரீதியான மூலங்களை நாம் எடுத்து நோக்கினால் அல்லது அதன் தார்மீக அடிப்படைகளை ஆராய்வதானால் சட்ட உரை கல்லூக்கைவிட்டு சட்டத்தின் அடியில் அமிழ்ந்திருக்கிற அரசியல்

மய்மானதும் சமூக மய்மானதுமான விடயங்களை ஆராய வேண்டும். இதற்குச் சட்டத்தினை அரசியல் நோக்கிலும் சமூக நோக்கிலும் ஆராய வேண்டும். சட்டங்களை மக்கள் அனுசரித்து நடப்பதும் அவற்றுக்கு அடங்கி நடப்பதும் அரசின் கையிலுள்ள தண்டனைக்கு அஞ்சியா? என்பதை ஆராய்வதோடு சட்டத்தின் உண்மையான பிறப்புக்குக் காரணம், அதன் தன்மை என்பவற்றையும் ஆராய வேண்டும். இதன் பயனாக நாம் சட்டம் பற்றிய புதியதொரு கருத்தையும் அரசுக்கும் சட்டத் துக்குமுனின் வேறு வகையான தொடர்புகளையும் அறியலாம். சட்டத் துக்கு மக்கள் ஏன் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ப்புகும் போது அதில் இரண்டு விடயங்கள் அடங்கியுள்ளமையைக் காணலாம்.

(1) மக்கள் ஏன் சட்டத்துக்கு அடங்க வேண்டும்.

(2) மக்கள் ஏன் சட்டத்துக்குப் பணிகிறார்கள்.

அரசு அமுல் நடத்தும் கடமைப்பாடுகடையெடுப்பியால் சட்டங்கள் சட்டங்களாக, சட்டங்கள் பொதுப்படையான ஒழுக்க விதிகளையே அடக்கியதாக இருக்கும். இவை சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப உதவுவன எனப் பழையவாதிகள் கூறுவர். ஆனால் சட்டத்தின் பொருளாடக்கமும் தோற்றமும் அரசினால் அல்லது இறையினால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை யென வரலாற்று வாதிகள் கூறுவதும் பொருத்தமுடையதாகத்தான் தெரிகிறது. சட்டத்தின் பொருள் சமூகத்தினுடையே வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. அரசியல் வாழ்வில் பங்கெடுக்கும் சகல ஸ்தாபனங்களும், சங்கங்களும் அதன் பொருளாடக்கத்தை நிச்சயிக்கின்றன. எனவே சர்வ வல்லமையுடைய எதிர்ப்பில்லாத இறையின் கட்டளைகள் எல்லாம் சட்டம் எனப் பழைய வாதிகள் கூறுவது தவறு எனத் தெரிகின்றது.

ஆதி காலம் தொடக்கம் வளர்ந்துவந்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களையும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது சட்டத் தின் சாராமசமூம் அதன் தோற்றமும், அதற்கு அடங்குதல் போன்ற விடயங்கள் அரசிலேயோ அதன் தன்மையிலோ தங்கியிருக்கவில்லை என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். சமூகத்துக்கு அவசியம் எனக் காணப் பட்ட ஒழுக்க முறைகளை பொதுவாக எல்லோராலும் ஏற்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. இவை சில சமயங்களில் கட்டளைகளாலும் வழக் கத்தின் பயனாகவும் நடத்தப்பட்டன. ஆகவே சமுதாயத்தில் கைக் கொள்ளப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களே ஒழுக்க ஏதுக்களே காலக்கிரமத்தில் சட்ட ரூபம் பெற்றன என்று தெரிய வருகின்றது. மன்னரே மக்களின் மத்திய மய்மான அதிகார பிம்பமாக இருந்து வந்த காலத்திலும் பழக்க வழக்கங்களே முக்கிய சட்டங்களாக ஒழுங்கு சாதனங்களாக அமைந்திருந்தன. ஆகவே இறைமை அதிகாரமுடையது. சட்டம் இறையின் ஆணை என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. மத்திய காலத்தில் இன்றைய சட்டங்களிலும் பார்க்க கண்டிப்பாகவும் உறுதி யாகவும் பழக்கம் பற்றி வந்த வழக்கங்கள் அமுல் நடத்தப்பட்டன

என்பதை அறிகிறோம். ஆனால் பழமை வாதிகளோ இச் சட்டங்களுக்கு சட்டம் என்று பொருள் கொள்ள முடியாதென்றும் முந்திய காலங்களில் அரசனுடைய அதிகாரம் நிர்வாகமயமானதும் நீதிமயமானதாக வும் இருந்ததெனக் கூறினார். மன்னனே பழக்க வழக்கங்களை அழுல் நடத்துபவனுக்கும் அவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுப்பவனுக்கும் இருந்தான் என்றும் கூறினார். சட்டம் என்பது அரசனு கட்டளை என்பது மத்திய காலத்தில் கூட கற்பணை வடிவானதாகத்தான் கருதப்பட்டது. பழமை வாதிகள் இந்த விவாதத்திலிருந்து தப்புவதற்காக அரசன் எதை அனுமதிக்கிறானே அதனைக் கட்டளையிடுகிறான் எனக் கூறினார். சமூக வாழ்வு சிக்கலுடையதாகவும் பலவகை அமைப்புக்களை யுடையதாகவும் வளர்ச்சி யடைந்த படியால் வழக்கத்தையும் சட்டத்தையும் அழுல் நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கு உண்டான தென்பதுதான் உண்மை. இந்தக் கருத்தின்படி அமைந்த அரசு பாட நூல்களிலே எடுத்துக் கூறப் படுகின்ற முழு அதிகாரமுள்ள அரசன்று. சட்டம் அந்த அரசினுடைய கட்டளையுமல்ல. அவ்வாறு தனியதிகாரமுள்ள இறையாகக் கருதப் படுவதற்கு ஒரு காரணமும் இருந்தது. அதாவது மானிய முறை உருக்குலைந்து தான்தோன்றித் தனமாய் அதிகாரம் செலுத்திய திருச்சபை சீழிந்து வந்தபோது அவற்றைத் தடுப்பதற்கு இறை முன் வந்து தனது சரித்துரிதியான கடமையை நிறைவேற்றியது. அதனால் அது தனியதிகார அரசாகக் கருதப்பட்டது. எனவே தனியதிகார அரசு சட்டத்தை அழுல் நடத்தத் தொடங்கியதற்கு முன்னரே சட்டம் சட்டமாக இருந்ததென்பதையும் காணலாம். அதாவது மத்திய காலத்தில் நிலவிய இயற்கைச் சட்டமும் இன்று நிலவும் சர்வதேச சட்டம் அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்பனவும் அத்தகையன. அரசு தோன்றுவதற்கு முன்னரே சட்டத்திற்கு மக்கள் அடங்கி நடந்தனர் என்பதையும் அரசின் கட்டளைக்குப் பயந்தே மக்கள் சட்டத் திற்கு அடங்குகிறார்கள் என்பதையும் முற்றுக் கூறுக்கொள்ள முடியாது என்பதைச் சரித்திரச் சாஸ்ருகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆகவே வரலாற்று ரீதியில் பார்க்கும்போது சட்டம் அரசாங்க முந்தியே தோன்றியது எனலாம்.

சட்டம் பற்றிய ஒரு பழைய கோட்பாடு சட்டம் இறையின் கட்டளை எனக் கொள்கிறது. இது சட்டத்துக்கும் அரசக்கும் ஒரு வகையான தொடர்பை உண்டாக்குகின்றது. மற்றொரு யதார்த்தப் போக்குடைய வரைவிலக்கணம் சட்டம் என்பது பொதுப்படையாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்க விதிகள் என்றும் தனிப்பட்டவர்கள் இவ்விதிகளை அஞ்சரிப்பது தமது கடமையெனவும் பிறர் கடமையெனவும் ஒப்புக்கொள்ளவர் எனவும் முன்னேற்றம் உள்ள அரசியற சமூகங்களிலே இந்த ஒழுக்க விதிகளோடு அரசியல் அதிகார தாபனங்களும் நிபுணர்களும் தங்கள் விதிகளையும் இதனேடு சேர்ப்பார் என்றும் கூற கிறது. எனினும் இவை அரசுடன் சட்டத்திற்குமுிய தொடர்பை

வேநுவகையானதாக்கிச் சிக்கலாக்குமெனவும் கருதப்பட்டது. ஒரு பக்கத்தில் அரசு சட்டத்தின் புற அமைப்பைப் பரிபாலிக்கிறது. அந்த அமைப்புக்குள்ளே தனிப்பட்டோர் பலவகையான சொந்தத் தொடர்பு கணியும் நடைமுறையிற் கொண்டு வருவர். இந்தச் சட்டப் புறஅமைப்புக்கு மக்கள் அடங்கி நடப்பது அரசின் பலரத்கார சக்கிக்குப் பயந் தன்று. சமூகக் கடமைப்பாடுகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டே இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. இது பல வகைப்படும். சட்டத்தை எல்லோரும் எப்போதும் அனுசரிப்பர். அதிலும் சமூகத்தில் பெரும்பான்மையோர் அனுசரித்தே வருவர். ஆனால் இவ்விரு சாராரூக்குமிடையில் எல்லைக்கோடுகளில் வாழுகின்ற லிலர் சட்டத்துக்கு அடங்காதிருப்பர். அவர்களை அடக்குவதற்கு அரசு வடைசியில் அதனுடைய பயமுறுத்தும் முறைகளைப் பயன்படுத்தும். அரசின் கட்டளைகள் கீழ்ப்படிவுக்குரிய பல காரணங்களில் ஒன்றாகும். மறுபுறமாகப் பார்க்குமிடத்து சட்டத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது அரசு மாத்திரமல்ல என்பதும் சர்வதேச சட்டங்களும் சட்டம்தான். அரசு தனது அங்கீராத்தைக் கொடுத்துவிட்டது என்ற காரணத்துக்காகச் சட்டத்தைச் சட்டமாகக் கொள்ளுமுடியாது. சட்டத்தளத்திலே மட்டும் வைத்து அவ்வாறு ஓப்புக் கொள்ளலாம். இவ்வண்மையினை அரசுக்கும் சட்டத்துக்குமுள்ள வரலாற்று ரீதியான தொடர்புகளினாலும் இன்று நிலவும் தொடர்புகளினாலும் அறிந்து கொள்ளலாம். அரசினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் அரசு அமல் நடத்துவதினால் சட்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் அரசு நிகழ்வதனாலேயே சட்டம் சட்டமாயிருக்கிறது என்று கூறமுடியாது. ஆனால் சட்டம் நிகழ்வதனாலேயே அரசு அரசாக இருக்கிறது. அரசு சட்டத்தை அமல் நடத்தி அதைச் காப்பாற்றுவதால் சட்டமே அதன் தன்மையை நிச்சயிக்கிறதன்றி அரசு சட்டத்தின் தன்மையை நிச்சயிப்பதில்லை. பழமைக் கோட்பாட்டாளர் அரசு சர்வவல்லமையுடையதென்றும் அது தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறது என்றும் எடுத்துக் கூறுவர். இருந்தும் விரிவானதொரு சட்டத் தொகுதி உண்டு. அரசு அவற்றை நிர்ப்பந்திப்பதின்மூலம் அமல் நடத்தும் என்ற உறுதியிலேயே அது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது என்பதை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அத்தகைய சட்டங்களே சர்வதேச சங்கங்களுக்கும் அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைகின்றது.

தார்மீக பலத்தினாலும், சமூகவியல் ஸ்தாபனங்களிலும் சட்டம் தங்கி நிற்கிறதென்பதைச் சமூகங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் பிரமாணங்களும் சட்டத்தளத்திலே பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கூறி தானே தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பது காட்டுகின்றது. சர்வதேச சட்டங்களும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டங்களும் சில சமயம் அவமதிக்கப்படலாம் என்று கூறுவதில் அர்த்தமில்லை. ஏனெனில் அரசின் சட்டங்களும் அவ்வாறு சில சமயங்களில் மீறப்படுகின்றது. அரசே

இன்று சட்டங்களின் பெரும்பகுதியை உருவாக்கிப் பரிபாலிக்கின்றது. இருந்தும் அதுவே சட்டத்திற்கு விடயமாகவும் மாறி விடுகிறது. சர்வ தேச சட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள் எல்லாம் அரசியலை விடய மாகக் கொண்ட சட்டங்கள். அதனால் அரசைச் சட்டத்தின் தந்தை எனவும் சுதன் எனவும் மைக்ஜுவர் கூறுவார். இவ்வாறு கூறுவதனால் சரித்திர ரீதியாக மாத்திரமன்றி தார்மீக அடிப்படையிலும் சட்டம் அரசுக்கு முந்தியது என்பது தெரிகிறது.

சரித்திர ரீதியாகப் பார்க்குமிடத்து அரசு என்பது சமீப காலத்தில் உண்டான்தென்பதையும் அது வழக்கில் வந்த சட்டங்களை அழுல் நடத்த வந்ததென்பதையும் கண்டோம். தார்மீக ரீதியாகப் பார்க்கும் போது அரசுக்கு முந்தியதே சட்டம் என்பது தெரியவரும். சமூகம் என்பது ஒருமைப்பாட்டின் வெளிப்பாடு. மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் விடயங்களை ஒழுக்கம் நிறைவேற்ற விரும்புகிறது. அரசு இந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அமைந்த சாதனமாகும். Stammle கூறியதுபோன்று அரசின்றியே சட்டத்துக்கு இருப்பு உண்டு. ஆனால் சட்டமின்றி அரசு நிலைக்கமாட்டாது. மேலும் அரசு அழுல் நடத்துவதை என்று சட்டம் சட்டமாவதில்லை. சமூகம் அழுல் நடத்துவதை விரும்புவ தாலேயே சட்டம் சட்டமாகிறது.

ஆகவே சட்டம் என்பது ஒரு அரசின் அங்கத்தவர்களின் நடத்தை பற்றிய விதியாகும் என்பதும் இதை மீறினால் அரசின் அதிகாரத்தின் தண்டனைக்குள்ளாக நேரிடும் என்பதும் தெரிய வருகிறது. சட்டம் என்பது அடிப்படையில் கட்டாயப்படுத்தும் முறையேதான். அது சமூகத்தினால் விரும்பப்படும் சில நிலைமைகளை நிலைநாட்ட முயல்கிறது என்பதும் தெரிய வருகின்றது. நெல்சன் என்பவர் குடிமக்களின் சட்டவிரோதமான செயல்களைத் தடைசெய்யக் கட்டாயமாகச் சில விதிகளுக்குட்படுத்துவதன்மூலம் இதனைச் சாந்திக் முயல்கிறது என்று கூறினார். அரசு தனியே சட்டம் இயற்றுகின்ற தொழிலை மாத்திரம் செய்வதில்லை. வுட்டேறு வில்களின் கருத்துப்படி ஒரு ஆட்சிப் பிரதேசத்தி னுள் சட்டத்திற்காக ஒழுங்குற அமைந்த மக்களே அரசு. ஏனெனில் அரசின் எல்லைக்கு வெளியே அதன் சட்டங்கள் செயற்படுவதில்லை. சட்டத்தை இயற்றி வெளியிடுவதனால் மாத்திரம் அரசு அரசாகிவிடுவ தில்லை. அரசின் அதிகாரம்தான் சட்டத்தைச் சட்டமாக்குகின்றது.

தற்காலச் சட்டங்களை,

- (i) ஒரு ஒழுங்குக்கமைய நடத்த வேண்டிய காரியங்களை அழுல் நடத்துகின்ற சட்டங்கள்,
- (ii) சமூகத்தின் பொதுநல் வாழ்வுக்குத் தேவையான சிலவகைச் செயல்களைக் கட்டணைப்படுத்தும் சட்டங்கள்,
- (iii) சமூக இலக்குகளை வெளிப்படுத்தும் சட்டங்கள் எனப் பிரிக்கலாம்.

பெரும்பாலான சட்டங்கள் இன்றைக்குள்ள சமூக, பொருளாதார முறைகளைக் காப்பாற்றும் நோக்குடையனவாக உள்ளன. இவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து குறிப்பிட்டதொரு சமூக அமைப்பின் வெளியீடுகளாக அமைகின்றன. சட்டபூர்வமான ஆணைகள் ஆற்றல் நிறைந்த தேவையின் விளைவு என்பதனால் பொருளாதாரச் சமத்துவம் அவசியமாகின்றது. சட்டங்கள் பாரபட்சமற்ற நீதி வழங்கக் கூடியதாக இருப்பதில்லை என்று சிலர் குறை கூறுவர். மக்கள் விரும்பாததொரு சட்டம் இயற்றப்பட்டால் அதை எதிர்ப்பது பிழையானதொரு காரியமல்ல. ஆனால் எதிர்ப்பது எப்போதும் ஒரு உரிமையாக இருக்க முடியாது. அது ஒரு கடமையாகத்தான் இருக்க முடியும். அதை எதிர்க்காமலிருப்பது தனிமனிதனைப் பொறுத்தவரை தனது மனச் சாட்சிக்கும் சமுதாயத்திற்கும் துரோகம் செய்வதாக இருக்கும். எதிர்ப்பு சமூகக்கட்டுக்களைத் தளர்த்தி ஒற்றுமையைக் குலைக்கிறது. ஆகவே சட்டத்தை எதிர்க்கும்போது வேடிக்கையாகவோ சிந்தனையின்றியோ இறங்கிவிடக்கூடாது. மனம்போன்படி அமையக் கூடாது. எதிர்ப்பது எப்பொழுது சரியானது? எப்படியான எதிர்ப்புச் சரியானது?

எந்தச் சட்டத்துக்கும் எப்போதும் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. ஆனால் தாங்கள் வெறுக்கும் சட்டங்களுக்கு எதிராக ஒவ்வொருவரும் இதே போக்குடையவர்களாக இருந்தால் சமுதாயத் திற்குக் கேடு ஏற்படும். கீழ்ப்படியானமைக்கு விதிக்கப்படும் தன்னை போதுமானவுக்குமையாக இருக்குமானால் நல்ல காரணமின்றிக் கீழ்ப்படியாகிறுக்க எப்பொழுதும் முயலமாட்டார்கள். ஒரு நியாயமற்ற சட்டத்தை அது பெரும்பால்மையான மக்களின் விருப்பங்களை வெளியிடவில்லையானால் அதனைப் பலபேர் எதிர்ப்பார்கள். இதனால் அது நியாயமற்ற சட்டம் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகவே பொது மக்கள் அபிப்பிராயம் எதைச் சரியானதென்ற நினைக்கிறதோ அதைச் செய்வதற்குப் பாதுகாப்பும் உறுதியும் அளிக்கப்படுகிறது. சட்டத்தின் தன்மை, பயன் ஆகியன பற்றிப் பலவிதமான கருத்துக்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு கொள்கையிலும் ஒவ்வொரு கருத்துச் சிறப்பானதாக அமைகிறது. பொதுவாகச் சட்டம் என்பது மக்கள் சம்மதம் பெற்றதாக இருக்கவேண்டும். மேலும் சட்டம் சமூக ஒற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது யாவராலும் வரவேற்கப்படுகின்றதொரு சட்டமாக அமையும்.

உரிமைகள்

இறைமைபற்றி அறிவியலாராய்ச்சி வடிவிலும், சட்டவியல் ஆராய்ச்சி வடிவிலும் உண்டான மரபுகளின்பயனால் உரிமைகள் சம் பந்தமாய்ச் சட்டமயமானதொரு கோட்பாடு உருவாயிற்று. உரிமைகள் இறைமையினால் வழங்கப்பட்ட சலுகைகள். இந்த முறையே அவற்றை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. இதிலிருந்து தனி மனிதனுக்கு அரசுக்கு எதிரிடையான உரிமைகள் கிடையா என்பது பெறப்படும். இவ்வாறு பார்க்குமிடத்து உரிமைபற்றிய சித்தாந்தம், ஒழுக்கம், தருமம் என்ற கோட்பாடுகளிலிருந்தும் ஒதுக்கப்படுகிறது. இஃது உரிமை, இஃது உரிமையன்றென்பதெல்லாம் விதிகளுக்குட்பட்டதன்று; இது உண்டா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சிக்குரியது. உரிமை இவ்வாறிருக்க வேண்டும், அவ்வாறிருக்கவேண்டும் என்பதன்று, அது இருக்கிறதா இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சியின்பாற்பட்டது. அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் முகவுரையிலே உயர்ந்த கோட்பாடுகளும் சொல்லுகிற்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றிலே பொருள் கிடையாது. ஆனால் அதிலிருந்து பிறந்த உரிமைச்சாசனம் உரிமைகளை விதிகிறது. இத்தகைய உரிமை அட்டவணை எந்த ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலும் உண்டு. ஆனால் அவற்றுக்கு அதிக அர்த்தம் மில்லை. ஏனெனில் இந்த நோக்கின்படி அந்தக்காலத்தில் இருந்த இறைமக்களுக்கு வழங்கிய விதிவிலக்குகளாகவே அவையிருக்கும். இதிலிருந்து மற்றுமொரு விஷயம் தெளிவாகிறது. அதாவது சில உண்மைகள் மூலாதாரமானவையாகவும், சமூகத்தின் வாழ்வோடு இணைந்தவையாகவு மிருந்தபோதிலும், அவற்றை நீதிமன்றம் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், அவை உரிமையாகச் செல்லுபடியாகா என்பதே. பிரிட்டனில் “வாய்ப்பட்டுச் சட்டம்” இருந்த காலத்திலே பேச்கூச் சுதந்திரமும், பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் மக்களின் உரிமைகளாகக் கருதப்படவில்லை.

அரசியல் ஒழுக்கம் என்பன பற்றிய பொருள்ள ஒரு கோட்பாட்டுக்கு உரிமைபற்றிய இத்தகையதொரு நோக்குத் தகுதியுடையதன்று. அரசியல் விஞ்ஞானி (அத்தகைய ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் இருப்பாரானால்) உரிமை பற்றிய தகுதி வாய்ந்ததொரு சித்தாந்தத்தை உருவாக்க, அரசுக்கு அப்பால் தமது ஆராய்ச்சியைச் செலுத்துவேண்டும். சமூக அமைப்பிலே உரிமைகள் என்ன பங்கைக் கொள்கின்றது. அரசியல் கட்டுப்பாடுகள் எவ்வாறு அவற்றில் தங்கியுள்ளன என்பதற்கை ஆராயவேண்டும். உண்மை என்னவென்றால், பிரச்சினை வேறு வகையான ஒரு தளத்திலிருந்து ஆராயப்படவேண்டியதாகும். அரசியற் கோட்பாடுகளை ஆராய்வார் உரிமைகளின் தோற்றம், தன்மை, நோக்கம் என்பவற்றையே ஆராய்வார். சட்ட அறிஞர் எல்லா உரிமைகளை

ஞக்கும் உற்பத்திக் தானமாக அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஒரு குறிப் பிட்ட பின்டமான தாண்த்தை விரும்புகிறார். ஒவ்வொரு சிலில் உரி மையும், தனிப்பட்டவரிடத்து முன்னரே உள்ள ஒரு இயற்கை உரிமை யிலே தங்கியுள்ளதென பெய்ன் என்பவர் கூறினார். முன்னர் நிலவிய இந்த உண்மையையே நாம் ஆராய்கிறோம்.

எனவே பெய்ன் காட்டிய உரிமைக் கோட்பாட்டிலிருந்தே நாம் ஆாய்ச்சியை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இங்கே இயற்கைச் சட்டம் இயற்கை உரிமை என்ற மிக நுட்பமான கருத்து உலகில் உலாவுண்டி ஏற்படுகிறது. இச்சட்டங்கள் மத்தியகாலத்திலேகூடக் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் இவை தெய்வச் சட்டங்களாகவே கருதப்பட்டன. சமூக உடன்படிக்கைக் கோட்பாடு ஆரம்பமான காலத்திலேதான் இயற்கை உரிமைக் கோட்பாடு பெருவழக்காயிருந்தது. இவ்வாறு கருதப்பட்ட உரிமைகள் அரசு அனுபவிக்கும் உரிமையுமானார். தன்னுடைய மிகச் சிறந்த பண்பை மலர்ச்செய்வதற்கேற்ற நிலைகளுமல்ல. ஆனால் கலப்பற்ற தாய் அறியியற் கோட்பாடுகள் இவற்றை நிறைவேற்றவே சமூகம் உருவாக்கப்படுகிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறியபிரகாரம் இவை கயப்பிரமாணமானவை. இவற்றுக்கு வேறு பிரமாணங்கள் தேவையில்லை. தாமே தமக்குப் பிரமாணமாயமைந்ததை, “பிறப்பொக்கும் எல்லா மனிதர்க்கும், அவர்களைப் படைத்த இறைவன் அவர்களுக்கு மாற்றமுடியாத சில உரிமைகளையும் வழங்கினான். அவற்றுள் ஒவ்வொருவருடைய உயிரும், சுதந்திரமும் இன்பத்தை அடைவதற்கு அவர்கள் செய்யும் பிரயத்தனமும் எவராலும் மறுக்கமுடியாத உரிமைகள். இயற்றைப் பெறுவதற்கே மக்களிடையே அரசாங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன.”

இந்த உரிமைகள் தனியுரிமைகள் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. எனவே மாறும் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப இவை மாறுவதில்லை. மனிதனுடைய இவ்வரிமைகள் இயல்பானவை. விதிகளுக்கு அடங்கியவையல்ல. பிறப்புரிமைகளானபடியால் அரசின் அங்கீகாரமோ, சமூகத்தின் சம்மத்தோ இவற்றுக்குத் தேவையில்லை. இந்த உரிமை அறிவியல் அடிப்படையில் அமைந்தது. அதில் ஒரு கூருகவுள்ள மனிதனுக்கு இந்த உரிமைகள் பிறப்புரிமைகள். இவற்றை வேறொருவருக்கும் மாற்றி வழங்கமுடியாது. இவை தரிக்கீதியாகவும் காலக்கிரமப்படியும் சமூகத்துக்கு முற்பட்டவை. சமூகம் அமைவதற்குக் காரணமானவை. இவற்றைப் பாதுகாக்கவே சமூகம் உருவாகிறது எனலாம். இவை நோக்கம் கருதி ஏற்பட்டவையல்ல. மனிதனின் சிறப்பான வாழ்வு நடத்துவதற்கு இவை நிபந்தனைகள்கள். இவை இயல்பாயமைந்தவை. மனிதனிடத்துச் சரித்திரீதியாக அமைந்த பண்புகள் இயற்கையில் அமைந்தவை. அவற்றை மனிதன் தனது சிலில் சமூகத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

இந்த உரிமைகள் யாவை என்ற வினா இயல்பாகவே எழும். அரசியல் அமைப்புக்களின் நோக்கம் மனிதனுடைய இயல்பான பிறப்புரி மைகளைக் காண்பதே யெனவும், சுதந்திரம், சொத்துரிமை, பாதுகாப்பு, கொடுமைக்கு அடிபணியாதிருத்தல் என்பனவே இந்த உரிமைகள் எனவும் பெய்ன் என்பவர் உடனடியாகவே பதில் கூறுவார். ஆனால் அவருக்கு எப்படித் தெரியும் என்று எவ்ராவது விடயம் அறியாதவர்கள் கேட்டால் அவர்மாட்டு அனுதாபம் கொள்ள வேண்டியதே. ஹோப்ஸ் ஆசிரியரிடம் கேட்டால் மனிதன் எதை விரும்புகிறானே, எதைப் பெற்று வைத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடையவானே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் அவன் இயல்பான உரிமையுடையவன் என்று கூறுவார். லொக், ரூசோ போன்ற ஆசிரியர்கள் வேறு ஒரு அட்டவணையைத் தருவார்கள். சொத்துரிமை மாற்ற முடியாததென்றும், தவிர்க்கமுடியாததென்றும் லொக் கருதினார். ஆனால் அவை அத்தகையவை என்று இன்று கருதப்படுவதில்லை. கொடுங்கோள்மைக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்ய மனிதனுக்கு உரிமை யுண்டென்ற விஷயம் ஆதிகாலந்தொட்டே விவாதத்திற்குரிய விடயமாக இருந்து வருகிறது.

இரண்டாவதாக, இந்த உரிமைகளுக்குப் பாக்கியதை உடையவர் யார் என்ற வினா எழுகிறது. மனிதன் என்ற வகையில் இவ்வுரிமைகள் அவனுக்குப் பிறப்புரிமைகளா என்றால், குழந்தைகள், பெத்தியக்காரர் ஆகியோருக்கும் அவை சொந்தமானவையா? பெண்களுக்குச் சமவுரிமை உண்டாவென் அவர்கள் கேட்க விரும்புவர். மூன்றாவதாக இந்தப் பிறப்புரிமைகளிற் சில ஒன்றுக்கொண்று முரணுடையனவா யிருக்கலாம். லொக் என்பவர் வகுத்த சுதந்திரம், சம உரிமை என்ற சார்பற்ற உரிமைகள் ஒன்றுக்கொண்று முரணுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.

சார்பற்ற சுவதச்சித்தமான உரிமைகள் காலத்தை அனுசரித்து வித்தியாசப்படுகின்றன. 18ஆம் நூற்றுண்டிலே நிலவிய உடைமை பற்றிய தனி உரிமை இன்றுள்ள உரிமையில் வித்தியாசமாயிருப்பதால் இரண்டும் ஒன்றெங்க கூறுமுடியாது.

அரசியல் துறையிலும் ஓரளவுக்கு ஒழுக்கத்துறையிலும், காரண காரிய அனுமானத்தால் பொதுப்படையான கோட்பாடுகளை விதிக்கு முடியாது. அவ்வாறு செய்வது ஆபத்தானதும் கூட. உயர்ந்த கருத்து மயமான பொது விதிகள் பெரும்பாலும் அரசியல் நிகழ்ச்சிகளோடு சம்பந்தமற்றவாயிருக்கலாம். மேலும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அரசியல் நிலைமைகளுக்கு அவை பொருத்தமற்றவாயிருக்கலாம். இக்காரணத்தை மேற்கொண்டே பேர்க் என்பவர், இயற்கை உரிமை என்ற கோட்பாட்டையும் அதற்குக் காரணமாயிருந்த அரசின் உற்பத்தி சம்பந்தமான சமூக உடன்படிக்கைக் கோட்பாட்டையும் கண்டித்துத் தனிலினார்.

அரசு வளர்ச்சியுள்ளதோரு முழுப்பொருள் என்ற புதிய கருத்து உரிமை சம்பந்தமான வேறு கோட்பாடோன்றைத் தோற்றுவித்தது. இதன்படி உரிமைகள் சார்பற்றவையென்றே, மாற்றமில்லாத கோட்பாடுகளென்றே கருதப்படவில்லை. உரிமைகள் பிறப்போடு உடன் தோன்றியவையல்ல; சமூகத்தின் இயல்புக்கு அனுசரணையானவையுமல்ல; மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் கொண்டே அவை நிச்சயிக்கப் படுகின்றன. இக்கருத்துக் கிறின் என்பவரால் முதலில் கூறப்பட்டது. பின்னர் ரிச்சி என்பவர் இதை வளர்த்தார். வாஸ்கி விஸ்தரித்து மிதப்படுத்தினார். இவ்வாறு கருதப்பட்ட உரிமைகள் தனி யுரிமைகளால்ல; காரண காரியத் தொடர்பால் உண்டானவையுமல்ல; அரசு வழங்கிய சலுகைகளுமல்ல; தனி மனிதன் தன்னிடமுள்ள கிறப்பெல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு அளிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களே. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களை அரசும் ஆதரிக்கின்றது. ஆனால் சமூகத்தின் சித்தமே அவற்றுக்குப் பரந்த முறையில் அங்கீரா மளிக்கிறது.

இது நோக்கவாதம். அதாவது எல்லாம் ஒரு நோக்கத்தைக் கொண்டே வளர்ச்சியடைகின்றன என்ற கோட்பாடு. இதன்படி உரிமைகளெல்லாம் ஒரு நோக்கமுடையன என்ற கருத்து வெளியாகும். அந்த நோக்கமாவது மனிதன் தன்னிடத்து அடங்கியுள்ள சிறப்புக்களை வெல்லாம் வெளிப்படுத்திப் பயண்டைய வேண்டுமென்பதே. “ஒருவன் தன்னுடைய உயர் நலத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு இந்த உரிமைகள் வேண்டும். சமூக வாழ்க்கையில் விதிக்கப்படும் இந்த நிபந்தனைகளில்லாவிட்டால் அவன் அந்திலையை அடைய மாட்டான். இந்த நிலைமைகளே உரிமைகள் என்றார் வாஸ்கி. இத்தகைய உரிமைகள் நிலவ வேண்டுமானால் சமூகம் தனிப்பட்டவர்களின் தொகுதியாயிருக்க வேண்டும். இதை வாஸ்கியும் உணர்ந்து கொண்டார். தனி மனிதனைப் பற்றி வளியுறுத்திக் கூறப்படுவதற்குக் காரணம், அவனுக்கு வாழ்க்கையின் பயனாகக் கிடைக்கக்கூடிய உறுதிப்பொருள். அதாவது புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் அவனே களஞ்சியமாகவும், மதிப்பீடு செய்வோனாகவுமிருக்கிறார்கள். இவ்வறுதிப் பொருள்கள் சமூகத்தின் அனுசரணையோடு சமூகத்திலிருந்து கொண்டே பெறப்பட்ட போதி ஆகும், தனிமனிதனே அவற்றை மதிப்பிடுவதனும் அவற்றுக்குக் கரு ஒலமாகவுமிருக்கிறார்கள். உரிமைகள் தனிப்பட்டவருடைய ஆஸ்ம பாவத்தைக் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன. அதாவது தனிமனித னுடைய ஆளுமையின் அத்திலாரத்திலேதான் அவை கட்டி எழுப் பப்படுகின்றன. சமூகத்தின் கபிட்சம் ஈற்றில் தனி மனிதனின் கபிட்சத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. இந்த வகையில் இங்கே கூறப்பட்ட உரிமைபற்றிய கோட்பாடு தனித்துவமயமானதே.

தனிமனிதனுடைய சிறந்த தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்கே இந்த உரிமை, நிபந்தனைகளாகவும் சந்தர்ப்பங்களாகவும் மிருக்கின்றன வென்றால், தனிமனிதனே அதனை அனுபூதியிற் கொண்டு வரவேண்டும். செயற்படுத்திப் பயன்பெற வேண்டாம். இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு உரிமைகள் சாதனங்களோ, நிபந்தனைகளும், சந்தர்ப்பங்களுமே. இந்த இலட்சியத்தை அடைவது தனிமனிதனுடைய கடமையாகும்.

மனிதன் சமூகமாக இயங்கும் பிராணி என்கின்றார் அரில்டோட்டில். கிரீன் கருதிய நல்வாழ்வைச் சமூகத்தின் மூலந்தான் அடையலாம். நல்வாழ்வென்பதும், அடைவதற்குரிய வழிகளும் எல்லாம் சமூகத்தினுல் உண்டாக்கப்பட்டனவே. மனிதன் தன்னுடைய பூரணமான ஆன்ம பாவத்தை விருத்தி செய்வதன் பயனாக உண்டாகும் சமநிலையே சமூகத்தில் அவன் வாழ்ந்து பெறும் உறுதிப் பயனானால், அது சமூகத்தின் சிருஷ்டிகளே. அவை சமூகத்தின் சித்தத்திலேயே பரிபாலிக்கப்படுகின்றன.

மனிதன் தன்னுடைய சிறந்த தன்மையைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு நிபந்தனைகளாயமெந்தவையே உரிமைகளானாலும், அந்த நிபந்தனைகளைச் சமூகத்திலிருந்து பிரித்து நினைத்துக்கொள்ள முடியாது. இவ்வாறு கருதப்படும் உரிமைகள், கடமைகளுக்கு எதிரிணையானவை. சமூகத்திலே மனிதன் வகிக்கும் நிலையிலிருந்து பெறப்படும் குடிநிலைச் சமன்பாடே இந்த நிலையாகும். சமூகத்திலிருந்தாற்தான் மனிதன் தனது உயர்ந்த நிலைமையை வெளிப்படுத்த முடியும். அவன் தன் கடமைகளைச் செய்வதன் மூலந்தான் ஒழுக்கநிலையில் பூரண சிறப்பைப் பெறுவான். சமூகமே அவனுக்குச் சில உறுதிப் பொருள்களைப் பெற உதவி செய்வதால் அரசியற் கடப்பாடுகள் இந்த நிலையிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. தார்மீக ஆன்மபாவத்தை வெளிப்படுத்தத் தேவையான இந்தக் கடமைகளைச் செய்வதற்குக் கூட அவனுக்குச் சில உரிமைகள் வேண்டும். சமூகத்திலே அவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளை நிறைவேற்றவும், நல்வாழ்வு வாழவும் இந்த உரிமைகள் அவசியமாகின்றன.

உரிமை பற்றிய இத்தனைய கருத்து, இதுவரை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட உரிமைகளிலும் பார்க்கக் கூட தாராளமானவையும் விரிவானவையுமாயிருக்கும். இது பரம்பரையாய் வந்த தனிப்பட்ட உரிமைகளை மாத்திரம் கருதமாட்டாது. உயிர் வாழ்வதற்கும், தொழில் செய்வதற்கும், நட்டசுடு பெறுவதற்கும் உள்ள உரிமைகளையும், சமய சுதந்திரம், உயிர்ப்பாதுகாப்பு முதலிய உரிமைகளையும் அடக்கும்.

ஒரு சமூகத்திலே ஒருவன் அதன் அங்கமென்ற முறையில் மாத்திரம் தனது கடமைகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை. அவனுடைய ஆன்ம

பாவத்தை விருத்தி செய்வதற்கும் அது அவசியமாகிறது. அத்தகைய சமூகத்தின் சபீட்சத்துக்குத் தேவையான ஆய்ந்தறிந்த யோசனைகளைக் கூற அவனுக்குப் பேசுஞ் சந்தர்ப்பத்தையும் அந்தச் சமூகம் வழங்கும். இந்தச் சந்தர்ப்பம் பரம்பரையாக வந்த உரிமைகளுக்குப் புறம்பானதாகவும், வாக்குச் சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம், சங்கமாகக்கூடும் சுதந்திரம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாகவும், நியாயமானதொருவாழ்க்கைத்தரத்தையும் கல்வி பெறுவதற்கான உரிமையையும் உள்ளடக்கியதாகவுமிருக்கும். இந்த உரிமைகளின் தன்மையும், பரப்பும் இவற்றின் நோக்கத்திலேயே தங்கியிருக்கிறது. நோக்கம் மனிதன் தன்னுடைய சிறப்புக்களை யெல்லாம் வெளிப்படுத்துதல். பேச்சுச் சுதந்திரம் கூட அவனுடைய முழு ஆண்மொவத்தையும் வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கே பயன்படுத்தப்படவேண்டும். தன்னுடைய கடமைகளைச் சமூகத்திலே செய்யும் அளவுக்கே பயன்படுத்தவேண்டும். மற்றவர்களுடைய உரிமையேயா, சமூகத்திலே அராஜரீகத்தை உண்டாக்கும் நிலைமையையோ தூண்டுமானால் அந்த உரிமை மட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும். மனிதனுடைய தனி ஆண்மொவத்தை முற்றுக வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கே சொத்துரிமையும் உண்டு.

ஆய்ந்தறிந்த யோசனையைப் பொதுமக்களுடைய நலன் கருதி ஒருவன் பூரணமாக வழங்குவதானால் அவனுக்கு அரசியல் அதிகாரமும், அதிவிருந்து பிரந்த வாக்குரிமை, பிரதிநிதித்துவ உரிமை, நிருவாகத்திலே பதவிவிகிக்கும் உரிமை என்பனவும் இருக்கவேண்டும். பொருளாதாரத் துறையிலே உரிமையைபற்றிப் பழைய கருத்துக்கள் பரவாதபடியால், உரிமைக்கோட்பாட்டில் அங்கே நியாயமான வேலை நிலைமை நிலவேண்டுமென்ற நிலைமையும், கைத்தொழில் உரிமை சம்பந்தமான கோட்பாடும் தொழில் நிபந்தனைகளை நிச்சயிக்கும் விடயத்திலே பங்குபற்றும் உரிமையும் அடங்கும். பழைய உரிமை கோட்பாட்டிலே சட்டம் அனுமதிக்கும் உரிமைகளும், தனி இயற்கைச் சட்டத்தினால் அங்கீரிக்கப்பட்ட உரிமைகளுமே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட நோக்கின்படி உரிமைகள் மிகச் சிரிவுடையனவாயிருக்கின்றன.

உரிமைகளின் பரப்பு விஸ்தரிக்கப்பட்ட போதிலும், சில உரிமைகள் அவற்றின் நோக்கம் கருதி வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதன் தன்னிடத்திலுள்ள மிகச் சிறந்த இயல்புகளை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சமூக வாழ்விலே நிலவேண்டிய நிபந்தனைகளை உரிமைகள் என்று கொண்டால் அவை எல்லாரும் தமது சிறப்பை வெளிப்படுத்த உதவுவதோடு எவருக்கும் இடையீருக இருக்கக்கூடாது. எனவே சமூகத் தன்மையை அனுசரித்தும், இவட்சியங்கள், நோக்கங்கள் என்பவற்றை அனுசரித்தும் அவ்வரிமைகள் வரையறுக்கப்படும். தனிப்பட்ட ஒருவருக்குச் சொத்துடைமைபற்றிய உரிமை, அது மற்றவர்கள் தமது

சிறப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கு எவ்வளவு தடையாயிருக்கிறதோ அதை வளவுக்கு வரையறுக்கப்படும். பேச்சுச் சுதங்கிரம், மற்றவர்களை வைவதற்கும், புறங்கூறுவதற்கும், கட்டுப்பாடின்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படுமானால், அதை வரையறுக்கவேண்டியதே. இந்த நோக்கில் ஆராய்ந்தால், உரிமைகள் சார்பற்றவையென்றே மாறுத கோட்பாடுடையவை யென்றே, இயற்கை உரிமைவாதிகளின் கோட்பாட்டுக்கு இணங்கமுடியாது எனக் கூறமுடியாது. நோக்கத்தை அனுசரித்து இந்த உரிமைகள் வரையறையுடையன.

உரிமைபற்றிய இந்த நோக்கு ஒழுக்க அடிப்படையையுடையது. உரிமை வாதத்துக்கு இது மிக அவசியமானதே. சில உறுதிப் பொருள்உண்டு. இவற்றை அடைய மனிதன் முயலவேண்டும். இந்த உறுதிப் பொருள்கள் சமூகத்தினுடேயே நிச்சயிக்கப்படவேண்டும்.

உறுதிப்பொருட்களை நோக்கமாக்ககொண்டே உரிமைகள் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டபோதிலும், அவை சமூகத்தின் பொதுப்படையான சித்தத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், புராணங்க்கதைகள் சம்பந்தமாக உண்டாகும் பதிவுகள் என்பவைதாம் உரிமைகளுக்கு மூலவேர். ஒரு சமூகத்தின் இலட்சியத்தை அனுசரித்தே அதனுடைய உரிமைகள் உருவாக்கப்படுவதனால், அந்த இலட்சியமும் சமூகம் நிர்ணயிக்கும் இலட்சியமே. அதை நிறைவேற்றவும் சமூகமே உறுதுணையாயிருக்கிறது. அதனுடேதான் உரிமைபற்றிய பொருளும், கருத்தும் காலத்துக்குக்காலம் மாறுகின்றன. உதாரணமாகச் சொத்துப் பாத்தியத்தைக் காட்டலாம். சார்பற்ற மாற்றமில்லாத இயற்கை உரிமைகள் என்ற முறையில் இதனை விளக்கமுடியாது. ஆனால் சமூக இயல் வகையில் ஆராய்ந்தால் உயர்ந்த வாழ்வு எது என்பது பற்றிய கருத்தும் அதற்குரிய நிபந்தனைகளும், பொருளாதாரநிலை சமூகநிலை என்பவற்றை அனுசரித்து மாற்றமடையும். அத்துடன் சமூகத்தில் நிலவும் பூரண அமைப்பை ஒட்டியும் அது மாறும். ஏனெனில் ஒரு காலத்தில் ஒழுக்க அடிப்படையிலே நியாயமாயிருப்பதே சமூக இயல் வகையிலும் சாத்தியப்படக்கூடியதாயிருக்கும்.

எனவே, சமூகத்தின் சித்தத்தில் தோன்றிய உரிமைக் கிராமங்கள் எந்த ஒரு காலத்திலுமின்டு. இவை பழைய இயற்கை உரிமைகள் என்ற சார்பற்ற உரிமைகளால்ல. சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடுகள் வகுக்த சரித்திரி ரீதியான இயற்கை உரிமைகள் போன்றவையல்ல இவை. ஏனெனில் இவை சமூகம் உருவாவதற்கு முன்னரே ஏதோ ஒரு காலத்திலே நிலவியவை. ஏதோ ஓரிடத்திலே நிலவியவை என்ற வகையில் அவை சரித்திரீதியானவை. அவை அக்காலத்துச் சமூகவாழ்வு, நாகரீகப் பண்பு என்பவற்றுக்கு அவசியமாயிருந்தன. அவை மாற்றமில்

வாத உரிமை அட்டவணைகள் என்ற வகையில் இயற்கை உரிமைகள்ளல்ல. காலத்தின் நிலைமைகளும், சம்பவங்களும் அவற்றை அங்கீகரித்தன என்ற முறையிலே அவை இயற்கை உரிமைகள்.

அரசு அங்கீகரிக்கும் சட்ட உரிமைகளிலும்பார்க்க விரிவானவை, ஆழமான வேறுடையன. ஒருவனுடைய ஆஸ்மபாவம் பூரண மலர்ச்சி யடைவதற்கு என்ன வகையான சமூகநிலைகள் அவசியமோ அவற்றை யெல்லாம் தம்மகத்து அடக்கியபடியால் இவ்வரிமைகள் விரிவானவை. அரசு அங்கீகரிப்பதால் மாத்திரம் அவை விரிவடையாவல்ல. ஆழமான வேறுடையன வென்றேயும், ஏனெனில் சமூகத்தின் சித்தத்திலேயே இவை தோன்றியவை. அரசின் தோற்றத்திற்கும் அந்தச் சித்தமே அடிப்படை. அந்த உரிமைகளுக்கு மதிப்போ அங்கீகாரமோ அரசிட மிருந்து கிடைக்கவேண்டியதில்லை. அரசின் சட்டம் அல்லது வேறு சாதனங்களில் உரிமைகளின் பரிபாலனம் தங்கவில்லை. உரிமைகள் சட்டத்திலிருந்து உண்டானவையல்ல; சட்டத்துக்கு முன்னேடிகள். சமூகத்தின் ஆழமான விரிவான பொதுச் சித்தத்திலே தோன்றுவன. அந்தச் சித்தமே அரசின் தோற்றத்துக்கும் அடிப்படை. மனிதன் தன் மூடைய சிறப்பான அம்சங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்துவதற்கான சமூக நிபந்தனைகளே உரிமைகளானுலும் இந்த வாழ்வின் தன்மையும், அதை அடைவதற்காக நிபந்தனைகளும் சமூகத்திலேதான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

சமத்துவம்

அரசினி கடமைகளை ஆராயுமிடத்து சமத்துவம் என்ற கருத்து மிக முக்கியமானதொரு கோட்பாடாகும். ஏவெனில், எந்தவொரு சமூகத்திலும் சமத்துவமில்லாவிட்டால் ஈற்றிலே சமூக ஏற்றக்தாழ்வும், கட்சிகளும் உண்டாகும். புரட்சிக்கு மூலவேர் சமத்துவமின்மையே என அரிஸ்டோட்டில் கூறினார். சமத்துவம் வேண்டுமென மனிதன் கொள்ளும் தாக்கத்தைச் சமூகத்தில் நிலைநாட்ட வேண்டும். சமூகம் முன்னேற வேண்டுமானால் தாராதம்பியங்கள் நிறைந்த சமூகத் திலே சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட வழிவகுக்க வேண்டும். சமத்துவம் என்ற கருத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவது கஷ்டம். இதற்குப் பல பேர் பலவிதமாக விளக்கங் கொடுத்துள்ளனர். எனவே நட்டமுறைக் கேற்றதொரு வரைவிலக்கணம் கூறுமுன்னர் அதைப் பற்றியுள்ள பல தவறான கருத்துக்களை நீக்கிவிடுதல் நடிறு.

மனிதன் சமத்துவமுடையவன் என்று கூறும்போதும் மக்களெல் லோரும் ஒரே தன்மையுடையவரென்பது அர்த்தமன்று. மனிதரெல்லாம் சமம் என்கிறபோது ஒரு ஆளை ஒரு ஆளாகவே கருதவேண்டும்; ஒன்றுக்கு மேற்படக் கணிக்கக் கூடாது. அதுவும் அரசியல் துறையில் அந்த மதிப்பு முக்கியமென்பதே இதன் அர்த்தம். அதாவது தனியானுக்குச் சமூகத்திலே மதிப்புண்டு; எந்த ஒரு சமூகத்திலும் ஆட்சி செய்வோர் மனிதனுடைய ஆளும்பாவத்தையுடையவர்; அதாவது ஒரேவிதமான வேகமும், ஒரேவிதமான உடலமைப்பும் உடையவர்கள் என்பது அர்த்தமன்று. பரம்பரையாக வந்த திறமைகளும், சமூகச் சூழ்நிலைமை களும், ஆளுக்காள் வேறுபடுகின்றன; மனிதனுடைய இயற்கையும் வேறுபாடுடையது. இக் காரணங்களால் எல்லா மக்களும் ஒரே தன்மை யுடையவர் என்று கூறுவது முடியாத காரியம்.

மற்றொரு விடயமும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எல்லோரும் சமம் என்று சொல்லும்போது எல்லோரும் ஒரே தன்மையுடையவரென்பது கருத்தன்று; எல்லோரும் சமமானவர்கள், அதாவது தனித்தனி ஆளும் பாவமுடையவர்கள் என்பதே அதன் பொருள். நமது அரசியல் ஆராய்ச்சிகளெல்லாம் இந்த அமிசத்தையே கணக்கிற் கொள்ள வேண்டும்.

சமம் என்றதும் எல்லோரையும் ஒரேவிதமாக நடத்தவேண்டுமென்பது கருத்தன்று. எல்லோரையும் ஒரேவிதமாக நடத்தினால் மனிதரிடத்து துணிந்து முயலும் ஆற்றல் கெட்டுப்போகும்; அவனால் திடமற்றதொரு சமூகம் உருவாகும். மக்கள் எல்லோரும் தமக்கு ஒரே

விதமீன் மதிப்புக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்பதனால் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரேவகையான தார்மீகத் தகைமையும் நியாயமான தகைமையும் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒவ்வொருவரின் திறமையும், விசேட தகைமையும் எந்தச் சமுகத்திலும் கணக்கில் எடுக்கப்படவேண்டியதே. திறமையுடைய ஒரு சத்திர சிகிச்சை வைத்தியர்க்கும், எல்லோராறும் விரும்பப்படும் பல பாடநாள் எழுதும் எழுத்தாளர்க்கும் விசேட மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டியதே. விசேட அறிவையும், நுண்கலைப் பயிற்சியையும் பெற்றவர்க்கும் அத்தகைய விசேட மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டும். பிறப்பினாலோ, முதசொமாக வந்த தவத்தினாலோ மக்கள் விசேட மதிப்புச் சேராத பட்சத்தில், சமத்துவம் என்ற கொள்கையைப் பாதுகாக்கலாமென நியாயமாகவே கருதலாம். சமத்துவமென்றால் சம்பூரணமான பொருளாதாரச் சமத்துவமன்று. வளங்கள் மலிந்து கிடக்கும்போது வறுமைக்கு இடமளிக்கலாமா என்பதே இந்தக் கோட்பாட்டின் தாற்பரியம். சோசவில்ஸ்ட் இயக்கங்களைல்லாம் முதலாளித்துவ ஆட்சிக்கும், கைத்தொழில் ஆதிக்கத்துக்கும் எதிராக உண்டானவையே. நடைமுறையிலுள்ள சலுகைசார்ந்த சமூகம் வறியவருக்கும், தனவந்தருக்கு மிடையில் இணைக்கமுடியாததொரு இடைவெளியை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாண்று இடைவெளியிருக்கவேண்டியதற்குத் தார்மீக முறையிலோ, அறிவியல் ஆராய்ச்சிமுறையிலோ எவ்விதகாரணமுமில்லை, எனவே சோசவில்டுகள் முதலாளித்துவ முறையைக் கண்டுபிடித்தனர். பரமபரையினாலும், செல்வத்தினாலும் சலுகைகள் உண்டாக்கப்படாது. வறியவர் செல்வரிடையே இடைவெளியை நீக்கவேண்டுமென்பதற்காகவே சோசவில்ஸ்ட் இயக்கம் உண்டானது. எல்லோருக்கும் பொருளாதாரத்துறையிலே ஒரே விதமான மதிப்பை யளிக்கவேண்டுமென்ற கோட்பாட்டைச் சமத்துவமென்ற கருத்துக் கொடுக்கவில்லை. “ஒவ்வொருவருடைய திறமைக்கேற்றவாறு அவர்களிடமிருந்து சேவையைப் பெறவேண்டும். அவரவர் தேவைக்கேற்றவாறு ஊதியம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற மாக்சிய சித்தாந்தம்கூட இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் தேவைகள் விததியாசப்படும். தேவையின் தன்மையும், அளவும் விததியாசப்படும். எனவே பொருளாதாரத் துறையில் கொடுப்பனவைப் பொறுத்த அளவில் தனிச் சமத்துவமென்பது கிடையாது. 1931 வரையில் ஸ்டாவின் பின்வருமாறு எழுதினார்: “ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரே சம்பளமும், ஒரே அளவு உணவும், ஒரே அளவு பொருளும் வழங்கும் ஒரு சோசவில்ஸ்ட் முறை மாக்ஸ் சித்தாந்தத்தில் கிடையாது. நுகர்ச்சி விஷயத்திலும், தனி வாழ்க்கை முறையிலும் சமத்துவமென்பது பிற்போக்கான மத்திய வகுப்புச் சிறிய முதலாளிகள் பேசும் பசப்பு வார்த்தை. இது பூர்வகாலத்துத் தாபசர்க்கே பொருத்தமுடையதன்றி சோசவில்ஸ்ட் சமூகத்துக்குப் பொருந்தாது.”

தார்மீக அடிப்படையில்லாத விசேஷச் சலுகைகளில்லாமேயே சமத்துவமாகும். இந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கப் போனால் சமூகத்திலே உயர்வு தாழ்வில்லாது சமண்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்து உண்டாகும். சாதி, சமயம், பிறப்பு என்பவற்றுல் எவருக்கும் சமூகத்திலே விசேஷ சலுகையைப் பெற முடியாது. எனவே எல்லோருக்கும் சர்வசன வாக்குரிமையுண்டு; பிரபுக்கள் சபை போன்ற காலத்துக்கொவ்வாத முறைகள் மறைந்துவிடும்.

இரண்டாவதாக மனிதர் தமது திறமைகளைச் சமூகத்துக்கு நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தச் சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்குவதும் சமத்துவமே. எல்லார்க்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படும். வாழ்க்கைப் பந்தயத்திலே தமக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை யென்று எவரும் முறைப் படத் தேவையில்லை; ஏனியில் ஏறும் முறையில் சமூகம் அமைக்கப் படவில்லை; அதாவது எல்லாரையும் கீழ்ப்படியிலிருந்து ஏற விட்டு விட்டுச் சிலருக்கு மேலே போக வசதியளிப்பதும் ஏனையோரைக் கீழே தள்ளி விடவதும் சமத்துவமல்ல. எவரும் மனமடிவுறை வருந்த வேண்டியதில்லை. எனக்கு திறமையும், தகைமையுமிருந்தும் சந்தர்ப்ப மில்லாத படியாலும், வறுமையாலும் முன்னேற முடியவில்லை யென்று எவரும் துன்பப்பட வேண்டிய நிலைமையைச் சமத்துவம் உண்டாக மாட்டாது.

இந்த நிலை ஏற்பட வேண்டுமானால், சமூகத்திலே செல்வத்தினாலும் மற்றவர் உழைப்பைச் சூறையாடுவதனாலும் ஒருவர்க்கு உயர்வும் மற்ற வர்க்குத் தாழ்வுமிருக்கக்கூடாது. இதனை நிலவச செய்வதானால் உயர்ந்த வரி விதிக்க வேண்டும். தேசியமயமாக்கும் முயற்சி நடைபெற வேண்டும்; சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையை உத்தேசித்தே நட்ட ஈடு கொடுப்பதும் ஒழுங்கு செய்யப்பட வேண்டும்; செல்வரைச் சூறையாடி வறிய வர்க்குக் கொடுக்கும் முறையை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தற்கால நாகரிகத்தில் எந்த ஒரு சமூகமும், நிரந்தரமான வறிய சமூக மென்று பெறும்.

சிவில் சமத்துவம்:

இதனைச் சட்டத்தின்மூன் எல்லோரும் சமன் என்பதன் மூலம் விளக்கலாம். தனிப்பட்ட சட்டத்தின்மூன் அரசின் எல்லாப் பிரசைகளும் ஒரே அந்தஸ்துடையவர்களாகக் காணப்படுவதால் அவர்கள் சிவில் சமத்துவமைடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகிறது. அரசாங்கம் பிரசைகள்மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும்போதும், பிரசைகள் அரசிட மிருந்து பாதுகாப்பினைக் கோரிப் பெறும்போதும் அவர்கள் சமத்துவ முடையவர்களாகக் கணிக்கப்படுவர் என்பதே சிவில் சமத்துவத்தினை அங்கீகரித்தல் என்பதன் அர்த்தமாகும். ஜேர்மனியின் வெய்மார் யாப்பு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

- (அ) எல்லர் ஜேர்மனியர்களும் சட்டத்தின்மூல சமமானவர்கள்.
- (ஆ) அடிப்படையில் ஆண்களும், பெண்களும் ஒரே விதமான உரிமைகளும், கடமைகளும் உடையவர்கள்.
- (இ) பிறப்பினால் அல்லது தகுதியினால் வழங்கப்படும் பொதுச்சட்ட முன்னுரிமைகளும் அல்லது வாய்ப்பின்மைகளும் ஒழிக்கப்படும்.

அரசியற் சமத்துவம் :

எல்லா அரசியற் சிந்தனையாளர்களுமே ஒரு நாட்டின் பிரசைகளை ஒரளவு சமத்துவத்தினைத் தமது அரசாங்கத்திடமிருந்து பெறுவது விரும்பத்தக்கது மாத்திரமல்ல அவசியமானது என்பதை இப்போது ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். சனநாயகத்தின் அத்திவாரமாக அமைவது, அத்தகைய சமத்துவத்துக்கான கோரிக்கையே, மனிதரிடையான சமத்துவத்தின்மீது வித்தியாசங்கள் மீதல்ல அதிகாரமுறை கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும். சமத்துவம் வழங்க மறுப்பதே புரட்சிகளுக்கான பிரதான காரணமாகும் என்று அரிஸ்டோட்டில் குறிப்பிட்டார். சனநாயகத்தின் பிரச்சினைக்கான முக்கிய தடயம் சமத்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதும், அடைந்து கொள்வதுமாகும். வயதுவந்த எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் அவர்கள் தகைமையுடையவரெனில் பின்வரும் உரிமைகளை வழங்குவதில் அரசியல் சமத்துவத்தின் வெளிப்பாடாயிருக்கும்.

- (i) வாக்களிக்கும் உரிமை.
- (ii) தேர்தலில் வேட்பாளராக நிற்கும் உரிமை.
- (iii) நிர்வாக, நீதிப் பகுதிகளைப் பெறுவதற்கான சமமான தகைமைகள்.

இத்தகைய ஆகக் குறைந்த அரசியல் சமத்துவத்தை அங்கீகரிப்பதால் சகல பிரசைகளும் செயற்படுத்தக்கூடிய செல்வாக்கு சமமானது என்று பொருளாகாது. புத்திகாலித்தன்மான பிரசைகள் தமது பங்கு பற்றுவதினாடாக அரசாங்கத்தின்மீது அதிகளும் செல்வாக்கினைச் செலுத்துதல் கூடும். மேலே குறிப்பிட்ட உரிமைகள் ஆகக் குறைந்தளவு அரசியல் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதே பெறப்படுகிறது. இவை சராசரி மனிதன் அரசியல் அதிகாரத்தினை ஒரு சிலர் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கும் அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டோர் பொதுவாழ்வில் சட்டப்படியான தமது பங்கினை ஆற்றுவதற்கும் உதவும்.

பொருளாதார சமத்துவம் :

பிறைஸ் (Bryce) போன்ற அறிஞர் செல்வத்தில் ஏற்படும் எல்லா வேறுபாடுகளையும் நீக்குதல் வெளக்கீடு பொருட்களைப் பொறுத்து ஆண்களுக்கும்—பெண்களுக்கும் சமமான பங்கினை வழங்குதல் என விளக்கினார்.

ஆனால் நடைமுறையில் இது சாத்தியப்படக்கூடியதா என்பது கேள்விக் குரியது. மனிதர்களுடைய தேவைகள் இயலாவு என்பவற்றிடையேயான பெரும் வேறுபாடுகள் நிலவுவதனால் செல்வத்தில் சமத்துவத்தினை நிலைநாட்டுதல் சிரமமாகும். ஏனெனில் கிழம் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல கலீ, கவனம், ஊக்கம் என்பவற்றில் மனிதர்களிடையே நிலவும் வேறுபாடு சமத்துவத்தை உடைத்துவிடும். ஆனால் செல்வத்தில் நில ஏழும் மிகைச் சமத்துவமின்மைகளைக் குறைத்தல் என்பது அடையக்கூடியதும், விரும்பத்தக்கதுமாகும். ஆகவே பொருளாதார சமத்துவம் என்பது எல்லோருக்கும் போதுமான சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவது என்றே பொருள்படும்; வேலை செய்வதற்கான உரிமை, போதுமான வேதனம், நியாயமான வேலை நேரம், ஒய்வு, கைத்தொழில், சுய பூர்த்தி இவைகள் நிலவுமானால் வாழ்க்கையை நியாயமாக ஆரம்பித்து தமது திறமைக்கேற்ப அபிஞ்சுத்தி அடைந்துகொள்ள வாய்ப்பிருக்கும். இவை ஆகக்குறைந்த சமத்துவத்தை உறுதிசெய்யும். ஆனால் இது வருமான வித்தியாசத்துக்கு இடமளிக்கும். சமூக நன்மை என்ற நோக்கில் இதனை நியாயப்படுத்த முடியுமானால் வருமான வித்தியாசத்தால் கேடு இல்லை ஸாஸ்கி குறிப்பிட்டதுபோல சமத்துவம் என்பது சமமாக நடத்துவது என்று பொருள்படாது. அடிப்படையில் இது ஒரு சமப்படுத்தும் வழிமுறையையே குறிக்கும். பெருமளவுக்கு இது விகிதாசாரப் பிரச்சினையாகும். மற்றவர்களின் தனிப்பட்ட நன்மை காரணமாக எந்தவொரு மனிதனதும் ஆனாலும் விரக்தியடையக்கூடாதவங்கையில் அமையும் வாய்ப்பையே சமத்துவம் உணர்த்துகிறது:

சுதந்திரம்

சுதந்திரம் என்பது சார்புப் பொருளுடையது. சார்பு என்பது மற்றென்றுடன் பொருத்திப் (சார்த்தி) பார்க்கப்படுவது அதனால் தனிச் சுதந்திரம் என்றென்றில்லை என்பது தெரிகிறது. அதாவது கட்டுப்பாடில்லாத காட்டெருமையின் சுதந்திரம் போன்று ஒன்றில்லை. அத்தகைய தனிச் சுதந்திரத்துக்குப் பொருளுமில்லை. தனிச் சுதந்திரம் என்று ஒன்றிருக்குமானால் சுதந்திரமற்ற நிலை எத்தகையதென்ன சிந்திக்கவும் முடியாது. சுதந்திரத்துக்கு கட்டுப்பாடு இருந்தாற்றான் சுதந்திரம் என்பது என்ன என்பதனையும் அதனை அநுபவிக்கவும் முடியும். சமூகத்தில் பெரும்பான்மையோரின் நன்மையை கருத்திற் கொண்டு சில வகைச் சுதந்திரங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல் அவசியம். இங்கே தான் சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்றவாறு சுதந்திரத்தை ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆகவே சுதந்திரம் சமூக சம்பந்தமான சாதனமாகிறது. முழுச்சமூகத்திலும் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் அதனை மட்டுப்படுத்த வேண்டியதொரு அவசியம் ஏற்படுகின்றது. இல்லாவிட்டால் சுதந்திரம் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் ஆகிவிடும். சமூகத்தின் காரியாதிகாரியான அரசு சுதந்திரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை உண்டாக்குமானால் அது சமூகத்தின் பொது நலத்துக்கு அவசியமான என்பதை பிரசைகள் மனமார உணர வேண்டும்.

தனிப்பட்ட ஒருவரின் தற்கால நாகரிக வாழ்வே தன் சப்வாழ்க்கையை மாதுகாக்க கூடியதும் அதற்கு அவசியமானதுமான சமூக நிலைகளின் மீது தகைகள் ஏற்படாதிருத்தலே சுதந்திரம் என ஸ்கி வரைவிலக்கணம் (கொடுக்கிறார்) தருகிறார்.

தனிப்பட்டவரின் சந்தோசத்தினையும் காக்கும் சமூகநிலை எனக் கறும்போது ஓரளவு கட்டுப்பாடும், ஒழுங்கும் தேவை என்பது புலனாகும். ஆனால் தனிப்பட்டவர் பெரும்பான்மையோரது நன்மையை உத்தேசித்து சுதந்திரத்துக்கு சில கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதும் முக்கியமானது. ஒரு சமூகத்திலே ஒவ்வொரு பிரசையும் மதிப்பான முறையிலே வாழ்க்கையை நடத்த அவசியமான நிலையை ஏற்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும். ஏனெனில் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பில்லாவிடில் சுதந்திரம் இல்லாத போய்விடும் அல்லது நிலைநிறுத்த முடியாது போய்விடும். பொருளாதாரப் பாதுகாப்பினை ஏற்படுத்த சொத்துவிமையினை கட்டுப்படுத்துவது அவசியம். இதனால் சொத்துவிளவர் நட்ட மடைவர் பெரும்பான்மையோரது நன்மையை உத்தேசித்து சொத்து நிலை கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டுமென சமூகம் அபிப்பிராயப் பட்டால் சொத்துவிளவர் அரசு இயற்றும் கட்டளைகளுக்கும், சட்டத்துக்கும் அடங்கி நடப்பது கடமையாகும்.

ஒன்று கூடி, விடயங்களை நடத்துதல், பேச்சீச் சுதந்திரம் போன்ற வற்றில் கட்டுப்பாடுகள் இருத்தல் அவசியம். ஏனெனில் இத்துறையில் எல்லையற்ற சுதந்திரம் நண்மைக்குப்பதில் தீமையையே ஏற்படுத்தும். சமூக நண்மையை உத்தேசித்து சிறியோர் கல்வியை அவசியம் என பெற்றோரை வற்புறுத்தலாம். மனிதர் சர்வதேச விடயங்களையும் அறிவினையும் பெற்று வாழ்க்கை நடத்த இது அவசியம் என்பதை நியாயமான போக்குவடைய பிரசைகள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவர். பிரசைகள் தம் ஆன்மபாவத்தை பூரணமாக வெளிப்படுத்த அரசு சம சந்தர்ப்பத்தை வழங்க வேண்டியது அதன் கடமையாகும். எந்த ஒரு மனிதனுக்கோ, கூட்டத்தவருக்கோ விசேஷ சலுகைகள் காட்டக் கூடாது. அவ்வாறு வழங்குவதனால் சமூகம் நண்மை பெறக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். பின்தங்கிய சில சமூகங்களில் தொழில் நுட்ப நிபுணர்களுக்கும் அத்தகைய சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டால் அத்தகைய சலுகைகள் முழுச் சமூகமும் காலப்போக்கில் நண்மை யடையலாம். பொருத்தமான விடயங்களுக்கு அல்லது சமூக பொது நலத்தை உயர்த்தும் விடயங்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்படலாம். அதாவது நியாயமான விடயங்களுக்காக இருத்தல் அவசியம்.

பிரித்தானியாவில் பிரபுக்கள் சபை நிலவுவதையோ, சொத்துடையவர்களுக்கு எல்லையற்ற உரிமைகளை அளிப்பதென்றோ, சரியானதாகக் கொள்ளமுடியாது.

அடங்கி நடப்பதனால் ஏதோ ஒரு வகையில் உண்மையான சுதந் திரத்தைப் பெற முடியுமென ரூசோ, Kegal போன்ற அரசியல் அறிஞர் கள் பல கோட்பாடுகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். ரூசோ பொதுச் சித்தத் திற்கு அடங்கி நடக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார். மற்றெந்த கடமைகளிலும் அரசுக்கு அடங்கி நடத்தல் முக்கியமானது என்கிறார் Kegal. ஆனால் மனிதர்களுடைய ஆன்மபாவம் ஓப்புயர்வற்ற தென்பதை இவ்விடு கோட்பாடும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எந்த ஒரு சமூகத்திலும் மனிதனின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்த இடமளிக்க வேண்டும். பொதுச் சித்தத்தின் பொருட்டோ, அரசுக்குச் சேவைசெய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்தின் பொருட்டோ தனித்தன்மையை அடக்குமாறு செய்தல், அது தனிமனிதனை அலட்சியம் செய்வதாகிவிடும்.

பொதுநலன் கருதி சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படும்போது அரசில் டங்கிய ஒவ்வொரு மனிதனும் அக் கட்டுப்பாடு எத்தகையதெனப் பரீட்சித்துக் கொள்ள வேண்டும். சட்டம் தன் போக்குக்கு மாருங் தென்றே, சுதந்திரத்துக்கு மாருங் தென்றே கருதினால் அச் சட்டத்தினை எதிர்க்கலாம். அது மனிதனுடைய கடமையுங் கூட. லாஸ்கி குறிப்பிடுகின்ற கருத்தும் அதுவே தான் ஒரு சமூகத்திலே வாழுகின்ற தனிப் பட்டவர்கள் எவ்வாறு ஒரு சட்டத்தினை வரவேற்கிறார்கள் என்ப

பார்த்தே அச் சட்டங்கள் ஏற்புடையனவோ என்பதை நிச்சயிக்க வேண்டும். சட்டம் ஒருவகைச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுகிறது எனச் சமூகத்திலே பெரும்பாலோர் கருதினால் அத்தகைய சட்டத்தினை நல்ல குடிமக்களானாலோர் எதிர்த்து அதனால் வரும் விளைவுகளை ஏற்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். சமூகம் தனது நடவடிக்கையால் சட்டத்திலுள்ள தகுதியற்ற அம்சங்களை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டத் கூடியதாக இருக்கும். ஒருவனுடைய எதிர்ப்பினைச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். அதாவது சமூகத்தின் கருத்தை அவன் மாற்றக் கூடியவானை இருப்பான். அதனால் அரசு சட்டத்தை மாற்றவோ, திருத்தவோ நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படும் பெருக்கொடையான மக்கள் கூட்டத்தைப் பாடுகிறது. ஏனான்கு செய்பவர்களாகிய வலுக்கட்டாயத்தினால் எவ்வித பயனும் ஏற்படாது. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே கீழ்ப்படியாமை ஒரு நாகரிகப் போக்காக மேற்கொள்ளப்படும். நாளாடைவில் ஒரு தொற்றுநோயாக மாறிவிடும். சட்டத்துக்கு மக்கள் மதிப்புக் காட்டவேண்டுமானால் அது மனிதருடைய ஆண்மொவாத்தை மலரச் செய்யக்கூடியதென்ற எண்ணமும் மக்களிடையே எழவேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் ஓரளவுக்கு வலுக்கட்டாயப்படுத்த வேண்டியதவியம். அவ்வாறு வலுக் கட்டாயம் செய்யாவிட்டால் சுதந்திரம் இருப்பதைவிடக் குறைவாகவே இருக்குமென்ற உணர்ச்சி யினால் உண்டாகும் வலுக்கட்டாயமாக இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொருவரது மனம்போனபடி நடக்கச் சுதந்திரம் அனுமதிக்குமானால் அது உண்மைச் சுதந்திரமான்று. உள்ளத்திலே ஏற்படும் நியாயமற்ற இயல்புக்கத்திற்கும் வேகத்துக்கும் இடம் கொடுப்பதாகவே அது அமையும். ஆனால் நியாயமின்றி வலுக் கட்டாயப்படுத்தவும் முடியாது. வலுக் கட்டாயம் இல்லாவிட்டால் ஒருவன் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட மாட்டான் என்றும் கூற முடியாது, வலுக் கட்டாயப் படுத்தும் சட்டத்திற்குன் சுதந்திரம் தங்கியிருக்கிறது. நல்வாழ்வு நடத்தி ஒருவன் தனது பூரண ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதிற்குன் சுதந்திரம் தங்கியுள்ளது. தார்மீக சட்டப்படி வாழ்வதே நல்வாழ்வாகும். இந்தக் கருத்திலே சில கடமைகளும், உரிமைகளும் தனக்குண்டென ஒருவன் உணர்ந்து கொண்டாற்றுன் சுதந்திரம் மலரும். சுதந்திரம் மலருவதற்குப் பலவகை மனத்துண்டுதல்கள் அமைய வேண்டும். பைத்தியக்காரனிடமும் ஒருவகைத் தனித்தன்மையுண்டு. உண்மையான சுதந்திரம் ஒருவனுடைய தன்தன்மையானதற்கு ஆண்மொவத்திலேயே தங்கியுள்ளது. அது சமூகத்திலே வாழ்வதினாலேயே பெறப்படும் தார்மீக சட்டம், சமூகம், எது நன்மையெனக் கருதுகிறதோ. அதிலேதான் தங்கியுள்ளது. சமூக ஒற்றுமையினிருந்து சட்டம் பிரக்கவேண்டும். அது சமூகத்திலே இணக்கத்தையும் சமத்துவத்தையும் உண்டாக்குகின்றது. இந்த சமூக இணக்கத்திலேதான் தனிமனிதன் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறான். வேறொருவகையில் கூறுவதானால் ஒரு சமூகம் சரியானது எது என்று எண்ணுகிறதோ அது சட்டத்திலே அடங்கியிருக்கும்.

இக் கருத்திலிருந்து சமூகத்தின் ஒற்றுமையிலிருந்தும் தார்மீக உணர்ச்சியிலிருந்தும் தான் அரசின் சட்டம் உதயமாகின்றது என்று தெரிகின்றது.

சட்டமென்பதால் அது அரசிலிருந்து மாத்திரம் தோன்றுகிறதெனக் கொள்ளமுடியாது. மக்கள் அதற்கு அடங்கி நடக்கும் கீழ்ப்படிலிலும், அது பலம் பெறுகிறது. சட்டத்திற்கு இவ்வாறு கீழ்ப்படிய அது தார்மீக அடிப்படையில் தோன்றுவதும் சட்டத்தின் இயற்கையான தன்மைகளும் அதில் அடங்கிய விடயங்கள் அறிவியலாராய்ச்சிக்குப் பொறுந்துவதாக இருப்பதும் அது தேசுவழைமை போன்ற வழக்கங்களைப் பரிணமிப்பதாகவும் மக்கள் பொது இலட்சியத்திற்கும் அவர்கள் சிறந்த தெள மதிக்கும் விடயங்களுக்கும் பொறுத்தமாக இருப்பதுவே காரணமாகும். ஒரு சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதா? இல்லையா என்பதை நிச்சயிப்பதற்கு ஒருவனுக்கு என்ன ஒழுக்க நெறிக்கோட்பாடுகள் துணை புரியும். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் சட்டத்தின் தலைமையை முடிலில் தீர்மானிப்பவர் தனிப்பட்டவரே என்பதை முதலில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவன் தன் தனிப்பட்டமதிப்பைக் கொண்டு தீர்மானிக்க வேண்டும். தனியொருவரோதோ அல்லது கூட்டத்தினோதோ அல்லது பெரும்பான்மை அனுபவமோ முழுச் சமூகத்துக்கும் வழிகாட்டியாகவோ செயலில் கடுபட வழிகாட்டியாகவோ கொள்ளமுடியாது.

என்னை ஒரு சங்கீத இசையின் ஒருபகுதியாக நான் கருதவில்லை. அந்த இசை குறிக்கும் பெரும் பொருளின் உடலாக நான் அமைய வில்லை. நான் தனித்துவமுடையவன், புறம்பானவன், தனியியல்புக் ஞடையவன். இந்தப் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனது செயல்களுக்கான கொள்கைகளை நானே அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென Laski எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். எனவே ஒருவன் செயல்புறிய அவனது சொந்த அபிப்பிராயமே காரணமாகும். அவன் விசயம் குறைந்தவராகவோ, கல்வியறிவில்லாதவராகவோ இருக்கலாம். இருந்தும் அவன் செயல் முறையை அவனே நிச்சயிக்கவேண்டும். பாரதூரமான ஒரு செயலில் இறங்கமுன்பு சட்டத்தை மீறுவதன்றி இதற்கு வேறு செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் விளைவுகள் பற்றிய பயத்தினால் செயலில் ஈடுபடுவதை விடக்கூடாது. அப்படியானால் எனது மனச்சாட்சிக்கும் எமக்கும் உண்மை உடையவராக இருக்க முடியாது. சுதந்திரம் என்பதின் அர்த்தம் தனக்குரிமையுடையதாக இருப்பதேயாகும். அதாவது தார்மீக ஆஸ்மாவுக்கு உண்மை உடையதாக இருத்தலாகும். அது நல்வாழ்வு நடத்துவதாலேயே உண்டாகும் நல்வாழ்வு வாழச் சட்டம் இடமளியா விட்டால் நற்பிரசையாயுள்ளவன் அச் சட்டத்தை எதிர்க்க வேண்டும். அதன் விளைவுகளை ஏற்கவேண்டும். அவ்விளைவு எத்துணை கொடியதொன்றென்றாலும் பறவாயில்லை. சமூகபெருநல்த்தை உத்தேசித்து அவ்வாறு செய்யவேண்டும். அதாவது சுதந்திரத்தின் அர்த்தமே இதுதான். எதிர்ப்பதற்குக் கையியமுடையவராயிருத்தல் என்பேர்லிக்ஸ் (Peregrinis) கூறியுள்ளார்.

சமூகக் கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்க்கவும் அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெறவும் அரசையோ, ஆஸ்வோரையோ நிர்ப்பங்கப்படுத்த தாபன முறையிலுமெந்த மூலாதார நிபந்தனைகள் அவசியம். ஆஸ்வோராக்கு எதிராகத் தனிமனிதனுக்கவசியமான பாதுகாப்புக்களைச் செய்ய வேண்டும். இவை எழுத்து மூலம் அமைந்த சட்டங்களில் எழுதப் பட்டிருக்கவேண்டும். இங்கொ தரமான உரிமைகள் காசற வடிவில் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். அரசோ அதனுடைய காரிய கர்த்தாவோ அவற்றில் தலையிடுவது கல்டமானதாயிருக்கும். தான்தோன்றித்தனமான அவ்வரிமைகளை மீறிய நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதே இதன் நோக்கமாயிருக்கவேண்டும்.

சுதந்திரம் என்பது ஒருவனின் சுயதருமம் அல்லது சுய நிர்ணயம் தான் என்று சொங்குவே கூறுகிறோம். அவர் கானும் சுதந்திரம் ஏதோ ஒன்றிலி நந்து விடுதலை பெறுவதை மட்டும் குறிப்பிடுவதன்று. ஏதாவது செய்வதற்கான உரிமையும் ஏதாவது ஒரு நிலையை எய்துவதற்கான வாய்ப்பையும் பெறுவதையே குறிக்கின்றது. வெளிக்குறுக்கிடு அல்லது அக்குழுமறை மூலம் தான் சுதந்திரத்துக்கு வரம்பு விதிக்கப்படலாம் உணர்ச்சிகள், ஆசை, நோக்கங்கள் இவற்றுக்கு உட்படுவது தான் படுமோசமான அடிமைத்தனம் என்கிறோம்.

தன் இயல்பான நற்குணத்துடன் இருக்கும் போதுதான் மனிதன் சுய ரூபத்துடன் இயங்குபவன் ஆகின்றனன். அவன் தனது நிரந்தரமான விருப்பங்களுக்கு உட்பட்டு நடப்பவன் ஆகின்றனன். இது தான் மனிதனுடைய உண்மையான சொஞ்சபம். எனவே தான் அவனுடைய சுய தருமமே சுதந்திரம் ஆகிறது. சுதந்திரமான நிலையில் தான் எவனும் தனது உண்மையான சுபாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். அந்நிலையில் தான் அவன் சிறந்தும் விளங்குகிறான். தான் விரும்பும் உயர்ந்த லட்சியத்தை எய்துகின்ற போது தான் மனிதன் உண்மையான சுதந்திரத்தை எய்துகிறான் என்று கூறமுடியும். அவனுடைய லட்சியம் நன்மையைத்தனங்கள் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். அத்தகைய இலட்சியத்தின் தூண்டுதலுக்கிணங்க நடப்பதில் தான் அவன் சுதந்திரத்தைக் காண்கிறான். அவ்வித உயரிய இலட்சியம் அவனுக்கில்லை எனில் வெளியே அவன் உண்மைக்கெதிரான வெறிகளுக்கும் அரசாங்கங்களுக்கும் பலியாகி விடுகிறான். அவ்வித தீய சக்திகளே அவனை அடிமைப்படுத்துகின்றன.

உணர்ச்சிகள் கண்மூடித்தனமாக பிறப்பிக்கும் கட்டளைகளை ஏற்காமல் மனிதனுடைய உண்மையான ஆக்மா பிறப்பிக்கும் உத்தரவுக்கு இவனங்குவதே சுதந்திரமாகும். தன் சன்மார்க்க சுபாவத்திற்கு இணங்க நடக்கும்போது சுதந்திரத்திற்கான விதிகளை நீறைவேற்றி வருகின்றன. மனிதன் தனக்குத் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்ளும்

உரிமையைப் பொறுத்தே இச் சுதந்திரத்திற்குப் பொருள் ஏற்படுகின்றது தனக்குத்தானே என்ற நிலையில் சரியான பொருளையும் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது வெறும் தோற்றுமளிக்கும் மனநிலை அன்று. மனிதன் விரும்பும் தன்னிலையையே குறிக்கிறது. இத் தன்னிலையை எய்துகிற இலட்சியம் நிறைவேறும் போதுதான் மனிதன் உண்மையான சுதந்திரத்தை அநுபவிக்கின்றான் என்று கொள்ள வேண்டும். எனவே மனிதன் தானுகவே இருக்கின்ற நிலையேதான், அதாவது அவன் பரிபூரணமாக தன்னிலையை எய்துகிற நிலையேதான் சுதந்திரமாகும்.

பொசாங்குவே இந்தப் பிரச்சினையையும் சரி மற்றப் பிரச்சினையையும் சரி ஒரு வேதாந்தியின் மாறல்போக்குடன் தான் அனுகூகிறார்.

மனிதன் தானுகவே கடமையின் கட்டணக்குக் கீழ்ப்படிவதைச் சாதாரணமாகக் காண்முடியாது. சிலசமயம் அவனுல் உண்மையான நன்மை எதுவென்று உணரமுடிவதில்லை. மற்றும் சில வேளைகளில் அவன் தெரிந்தே நேரமையான பாதையிலிருந்து விலகிச் செல்கிறான். எனவே தான் அவன் தானுகவே கடமையின் கட்டணையின்று விலகிச் செல்கிறான். ஸ்தாபன ரீதியான வாழ்க்கையில் மதிப்பையும் அதன் விளைவுகளையொட்டி நடப்பதன் அவசியத்தையும் தார்மீக பண்பாட்டுவழியில் வாழ்வதின் சிறப்பையும் அவன் உணர்கிறபோதுதான் அவனும் பரிபூரணமாகத் தன்னிலையை எய்துக்கூடிய வழிகாட்டும் பாதையில் அடியை எடுத்துவைக்க முடிகின்றது. இவ்வித தன்னிலையை எய்தக் கூடிய பாதையில் செல்கிறார்களா செல்ல முடியுமா என்பதை ஆராய்ந்தால் தான் சுதந்திரமாக இருக்கக் கட்டாயப்படுத்தப் படுகிறோம் என்ற போசாங்குவேயின் கூற்றினைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எந்தச் செயல் பகுத்தறிவுள்ள அல்லது சன்மார்க்க விருப்பத்தை ஊர்சிதம் செய்வதாயுள்ள இன்றியமையாத நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றதோ அதுவே தமது பரிபூரணமான வாழ்வுக்கு வழிசெய்யவல்ல ஸ்தாபன முறையையும் தோற்றுவிக்கிறது. இவ்விதம் உருவாகும் ஸ்தாபனமுறையே நமது சுதந்திரத்தின் வடிவமாகிறது. அத்தகைய அமைப்புக்கே, எம் மிடமிருந்து விசுவாசத்தையும் கட்டுப்பட்டு நடந்துகொள்வல்ல பயபக்தியையும் பெற அருகதை உண்டு.

பொசாங்குவேயின் கருத்துப்படி சுதந்திரத்தின் அழித்தல் தன்மை பிறரிடமிருந்து ஏற்படக்கூடிய கட்டுப்பாடு அல்லது அடக்குமுறையற்ற நிலையையே குறிக்கும். அதன் ஆக்கத்தன்மையென்பது மனிதன் தன் கொந்த இழிவான உணர்ச்சியிலிருந்து விடுபடும் நிலையையே குறிக்கும். எனவே, மனிதன் எந்த நோக்கம் கொண்டு செயல் புரிகிறான் என்பதை வைத்தே இந்தவேற்றுமை கற்பிக்கப்படுகிறது என்பது புலப்படுகிறது. கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் உண்மையில் மனிதனுக்குச் சொந்தமல்ல என்றே பொசாங்குவே கருதுகிறார். அல்விதமானால் கீழ்த்தர உணர்ச்சியிலிருந்து

விடுதலை பெறுவதானது வெளி அடக்குமுறையிலிருந்து விடுதலை பெறுதற்குச் சமமாகிறது. எனவே மீண்டும் அது சுதந்திரத்தின் அழித்தல் தன்மையைப் பெற்றதாகி விடுகிறது. ஆகவே இலட்சிய வாதிகளில் சுதந்திரம் சாத்தியமுள்ளதாக இருக்கவேண்டுமேயானால் கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் பிரத்தியப்பட்சமானவையாக இருக்கவேண்டும் என்றுகிவிடுகிறது. ஆனால் இதைத்தான் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள்.

இவ்விடத்தில் பொசாங்குவேயின் வார்த்தையின் பிளாமேண்டஸ் மறுத்துக் கூறுகிறார். கீழ்த்தர உணர்ச்சிகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இதில் ஜபமில்லை. ஆனாலும் அது உண்மையாக இருக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை. மனிதனுடைய தன்மையில் கலந்திருப்பதாக அவை தோற்றந்தான் அளிக்கின்றன என்பதாலும், அதன் விளைவாக மனித ஆடைய தன்மையில் ஒரு பகுதி என்ற உணர்ச்சி ஏற்படுவதாலும் அவற்றினின்றும் விடுபடுத்தில்லையானது ஆக்க சுதந்திரமாகப் பொருள் படுகிறது. வெளி அடக்குமுறையினின்றும் விடுதலையளிக்கும் சுதந்திரத்தை வெறும் விவகாரமாக மட்டும் எண்ணிவிடக்கூடாது. எனவே இலட்சியவாதிகளின் சுதந்திரக் கருத்தைச் சாத்தியமானதாக்குவது கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளின் பிரத்தியப்பட்ச நிலையல்லது உண்மையின் ஒரு வெளித் தோற்றுமேயாகும். கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளைத் தடித்து ஒதுக்கி, சமன்படுத்தினால்நிதி தூய உணர்ச்சிகள் உயிர்தரிக்கா, இதில் தான் ஆக்க சுதந்திரம் அடங்கியுள்ளது.

சொத்துடைமை

சொத்து என்பது சட்டப்படி ஒருவனுக்கு உரிமையுடைய பொருள். அதாவது அரசினால் தனி உரிமை வழங்கப்பட்டதோரு பொருள். எனவே அரசுக்குப் புறம்பாகச் சொத்து இருக்க முடியாது. நெப்போ வியன் வகுத்த சட்டங்கள் சொத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றன:

“ சொத்துரிமை என்பன பொருளைத் தனிப்பட்டமுறையில் அனுபவிக்கவும், பைசல் செய்யவும் உடையவர்க்கிருக்கும் உரிமையே. ஆனால் உடையவர் அதனைச் சட்டம் அனுமதி என்பவற்றால் தடைசெய்யப் பட்டவகையில் பயன்படுத்தக்கூடாது.”

சோவியத் குல்யாலின் சிலில் சட்டத்து 53ஆவது சட்டப் பிரிவின் படி சொத்துரிமை பின்வருமாறு விவரிக்கப்படுகிறது.

“ சட்ட வரம்புக்குட்பட்டவகையில் உடையவர் சொத்தை வைத்திருக்கவும், அனுபவிக்கவும், பைசல் செய்யவும் உரிமை உடையவர்.

இதிலிருந்து சொத்தென்பது அரசோடு உடன் தோன்றும் ஒரு தாபணம் என்பது தெரிகிறது. பண்டம், பொருள்கள், ஒரு காலத்திலே குழ்கள் என்போனரக்கூடச் சட்டபூர்ணமாக உடைமையாக் வைத்திருக்கலாமென்பது போதரும். எனவே சொத்து அரசோடு உடன் தோன்றி நிகழ்வது. இயற் சட்டமான அரசின் கருவியும் அதோடு உடன் தோன்றியதே.

இதனால் சொத்து என்பதற்கு இலேசாக வரைவிலக்கணம் கூற முடியாது. ஒருவர் சட்டபூர்வமாகச் சொத்துக்கு உரிமையுடையவர் என்பது தாற்பரியத்தால் பெறப்பட்டாலும், அந்தச் சட்ட உரிமைதனி உரிமையாகவோ நிபந்தனைகளை உடையதாவோ, முடிவுடையதாகவோ, நிரந்தரமாகவோ, இருக்கலாம். சட்டம் விதித்த உடைமை நிபந்தனைகளிலே பல கருமங்கள் தங்கியிருக்கும். அத்துடன் சொத்து, அதன் வாரிச, ஒப்பந்தம், விசேஷ உரிமைகள், தனிப்பட்டவர் நிலைமைகள் எனப் பல நிபந்தனைகள் அதற்கு உண்டு.

முதுசொமாகச் சொத்தைச் சந்ததியாருக்கு வழங்கலாம்; முழுவதையும் வழங்கலாம் அல்லது பெரும்பகுதியை வழங்கலாம். சந்ததி யினர் அதனால் வரும் வருமானத்தை இலவசமாகப் பெற்று அனுபவிக்கலாம்.

இவ்வாறு வருமானம் பெறுவோர் முயற்சிசெய்யாமலே சொத்தை அனுபவிப்போர். இதனால் அவர்கள் மற்றவரிலும் செவ்வாக்கும் அதி காரமுடையவராகின்றனர். சொத்துப் பைத்தியங்கொண்டமாதிரி என இந்திலையை ஆ. எச். டோனி அழகாகக் குறிப்பிட்டார்.

உடன்பாடு செய்துகொள்ள ஒருவருக்குள்ள உரிமை தனி உரிமை வகையைச் சேர்ந்ததென அமெரிக்க உயர்நீதிமன்றம் பிரகடனஞ்சு செய்துள்ளது.

குழநவங்கள் என்பன ஒரு வகை குழச் சொத்து எனவே கொள்ள வேண்டும். சமூகத்திலே ஒருவருடைய அந்தஸ்து, நிலை என்ப வற்றை அனுசரித்து ஒருவருக்கு உரிமையானது. தனிப்பட்டவர்க்குள்ள இக்கையை சமூககள் தனிப்பட்டவர்க்குரிய உரிமைகளுள் பிக் இழிந்தவை. முற்காலத்திலே அடிமைகளும், இன்றைய சமூகங்கள் சிலவற்றிலே மனைவியாரும் இத்தகைய உடையமையாக மதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விஷயம் பற்றி ஓர் அறிஞர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அடிமைத் தொழிலானது பூரணமாகக் கண்டித்து ஒதுக்கப்பட்டு நாகரிக சமூகங்களிலிருந்து காரிய பூர்வமாக ஒழிக்கப்பட்டபோதிலும், மனைவியத்திலே இது அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதுமாத்திரமன்றி தெய் வீக்கத் தன்மை கொடுத்துப் போற்றப்படுவது நமது சமூக சரித்திரத் திலே காணப்படும் நூதனமான முரண்பாடாகும். தனவந்தர் ஒருவர் அழிய பெண்ணென்றுக்கிடியைத் தனது சமூகச் செவ்வாக்கின் பயனுக்குவும், பணத்தினிலும் விலைக்கு வாங்கி மனையாளாக வைத்திருப்பது ஒரு வகைத் தனியுரிமைக்கொள்கையாகும். உயர்ந்த ஒழுக்கமுள்ள ஒரு சமூகத்திலே இத்தகைய உரிமை வழங்குவது நியாயங்களிச் சமாளிக்க முடியாத ஒரு விஷயமாகும்.”

அரசன் சட்டத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டு அனுமதிக்கப்பட்ட சொத்து எத்தகையதாயிருந்தாலும், அவை பிரசைகளின் தினசரி வாழ்வைப் பெறிதும் பாதிக்குமியல்புடையன. இக்காரணத்தால் சொத்துடைமை என்ற ஸ்தாபனத்தை ஆதரிப்பதற்காகப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் இக்காரணங்களும், எதிர்க்காரணங்களும் ஒரு சேர விவேகமற்றனவை. சொத்துடைமைதான் நமது நாகரிகத்தின் அடிப்படையெனச் சிலர் கூறுவர். பிரெளடன் போன்றவர், சொத்து என்பன என்பது திருட்டுப் பொருள் என்றும், குற்றச் செயலில் ஈடுபடுவோர், போக்கிலின் என்போர்க்கு, குறையாடுவதற்கும், திருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கும் அனுமதியளிப்பது போன்றதே சட்டப்பால்மான சொத்து உரிமை வழங்குவதென்றும் கூறுவர். சமூக நன்மைக்குச் சிலமன் எழுச்சிகள் சமநிலை அவசியம். அந்தச்சமநிலையை அடைவதற்கும்,

மவீதனுடைய ஆஸ்மபாவம் விருத்தியடைவதற்கும், நேர்க்கணிமயான சில துணைவேண்டும். சிலவகையான சொத்துக்களும், அவற்றைப் பெறுதல், உடைமையாக்கல் என்பன இத்தகைய துணைகளாகும். வேறு சிலவகைச் சொத்துக்கள் உண்டு; இவை மனிதனுடைய அறிவுக்கு ஏற்றவையல்ல; அவை மனித அறிவைக் கேவலப்படுத்தக் கூடியவை. சமூகத்திலே சோமபேறித்தன்றை உங்டாக்குபவை. நியாயமற்ற செல்வாக்கைக் கொடுப்பன. அந்தச் செல்வாக்கை ஒருவர் மற்ற மனிதர் மாட்டும், தாபணங்கள் மீதும் பிரயோகிக்கலாம். இவை ஒழுக்க விதிகளுக்கும், தருமதெந்திக்கும் மாருனவை.

சொத்துடைமை அவசியமென்று வாதாடுவோர் பலர்; அவர்கள் பலவித நூட்பமான சாதுரியமான காரணங்களை எடுத்துக்காட்டுவார்.

“மனிதனுடைய முயற்சியடைமைக்கு ஊக்கமளிப்பது சொத்துடைமையாதலால் அது அவசியமென்ச் சில அறிஞர் கருதுவார். இது உள்நூற் பாங்கான பயனுடையது. எனது தொழிலால் வரும் பலனை அனுபவிக்க நான் மனக்கப்படைவதானால், எனது வாழ்வு சப்பென் நிருக்கும். மேலும் தொழில் செய்ய நான் விரும்பமாட்டேன். ஏனெனில் அது என்னுடைய எதிரிகளுக்கே பயனுடையதாயிருக்கும்” என பெந்தாம் என்ற அறிஞர் எழுதினார். சொத்துடைமை அவசிய மென்ப தற்கு லொக் கூறும் காரணம் ஏற்படுத்தியதே, ஒருவனுடைய சொத்திலே அவனுடைய தொழில் முயற்சியும் கலந்திருக்கிறதென அவர் கூறுகிறோர். ஒருவன் எங்கே விதைக்கிறான் அங்கே அறுவடை செய்ய அவனுக்குரிமையுண்டு. ஆனால் ஒரு சொத்துக்கு உரிமையுள்ளவன் அதை விருத்தி செய்யவோ, பரிபாலிக்கவோ, ஆபத்துக்களுக்கு ஈடு செய்யவோ எவ்வித முயற்சியுங் செய்யாதபோதும், அச் சொத்தை ஆதரிக்கும் முகமாக இடே காரணங்களைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். சொத்தின் விளைதிறனை அதிகரிப்பதற்கு அதன் சொந்தக்காரன் முயற்சி செய்கிறான் என்ற காரணத்தைக் கொண்டே லொக் சொத்துடைமையை ஆதரித்தார், அவர் கைத்தொழில் யுக்த்துக்கு முந்திய நிலைமையையே கருத்திற்கொண்டார். பின்னர் கைத்தொழில் சம்பந்தமான சில விளைவுகளினாலும், பொதுசன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டுந் யுக்திகளி னாலும் முதலாளித்துவச் சமூகமொன்று உருவாகிவிட்டது. இந்தச் சமூகத்துக்குள்ளே சொத்துப் படைத்த தோட்டத்தில் வசியாத சிறு பாண்மைத் தனவந்தர் கூட்டமொன்று தனது தொகைக்கு முற்றுயிப் பொருத்தமற்ற அதிகாரத்தை சனநாயக தாபணங்கள் மூலம் பெறுவ தற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றது. அடம்ஸ்மித் தன் காலத்திலே கூறி யது போல “சொத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு தாபிக்கப்பட்ட சிவில் அரசாங்கம் இன்று வறியவர்க்கெதிராகத் தனவந்தரைப் பாதுகாப்ப தற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது” என்று கூறியதோடு. “மற்ற மனிதரைப் போலவே நிலப்பிரபுக்களும், விதையாத இடத்திலே விளை

அற்வடைசெய்யப் பார்க்கிறார்கள்’’ என்று குறிப்பிட்டார். தன் சார் பற்ற மறைமுகமான பாத்தியதைக் கொண்டாடுவோரின் சொத்துச் சம்பந்தமாக உளவியல் சம்பந்தமான காரணங்கள் பொருந்தமாட்டா. முதுசொமாக வந்த சொத்தைப் போன்ற சொத்திலிருந்து சொந்த முயற்சியின்றி வரும் வருமானம் விஷயத்திலும் அக்காரணங்கள் பொருந்தமாட்டா. முதுசொமாக வந்த சொத்து ஒருவளிடத்து முயற்சி செய்யவேண்டுமென்றால் ஆர்வத்தை அழித்துவிடும். புதிதாகச் சொத்தைச் சேகரிக்கவேண்டுமென்ற உற்சாசத்தையும் நீக்கிவிடும். அத் தகைய சொத்து உண்டாக்கக்கூடிய ஊக்கங்களுக்கு அதிகமான ஊக்கங்களை அழித்துவிடுகிறது.

தார்மீகக் காரணங்களைக் காட்டி, அதாவது ஒருவன் செய்யும் முயற்சிக்கேற்ற பலனை அவன் பெறவே வேண்டுமென்று கூறிச் சொத்துடைமையை ஆதிரிப்பவர்களுமிருக்கிறார்கள். அது உண்மையே. ஆனால் செய்த முயற்சிக்கு மிக அதிகமான வருமானத்தையே பெரும் பாலான சந்தர்ப்பங்களில் பெறுகிறார்கள். செல்வத்தை உண்மையில் ஆக்குவோர் அதிக உழைப்பை வழங்கி மிக அற்ப ஊதியத்தையே பெறுகிறார்கள். இவ்வாறு மனிதனைச் சூறையாடும் முறை மிக இழிவானது. அதற்குச் சமாதானங்களுமிடியாது.

சொத்துடைமை குடும்பம், பிள்ளை குட்டி எல்லோரிடத்து அன்பை வளர்க்கிறதென்றும், தரும சிந்தையை உண்டாக்குகிறதென்றும், வள்ளுண்மையை விருத்தி செய்கிறதென்றும் சிலர் எடுத்துக் காட்டுவார். இது உண்மையாயிருக்கலாம். முதுமையில் பாதுகாப்புண்டாக்க வும், தனது பிள்ளைக்குட்டிகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கவும் ஒருவன் ஒயாமல் வேலை செய்யலாம். ஆனால் எவ்வாறு ஓய்வின்றி முயன்றுவும் இம்மாதிரிப் பாதுகாப்பை மக்களுட் பெரும்பாலோர் ஏற்படுத்த முடியாதிருக்கிறார்கள் என்பதை மனதிற்கொள்ளவேண்டும். மேலும் இன்றைய நிலைமையில் அத்தகைய பேராசைக்கும், பொருள் சேகரிக்க வேண்டுமென்ற வேகத்துக்கும் அதிக அவசியமில்லை. வேலையில்லாத காலங்களின் வாழ்க்கைப்படி உதவவும், நோயற்ற காவங்களில் காப்புறுதியளிக்கவும், வயது முதிர்ந்த காலத்தில் பெண்கள் பெறவும் அரசாங்கமே வசதிகளைச் செய்துவருகின்றது. எல்லாரும் பயனுள்ள வகையில் தொழில் புரிவதற்கான கல்வி வழங்கப்படுகின்றது. விசேஷமாகப் பெண்களுக்கு அந்த வசதி உண்டு. இதைப்பற்றி ஆர். ஏச். டோனி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

‘‘50 வருடத்துக்கு முன்னே பெண்கள், மற்றவர்களில் பூரவமாகத் தங்கியிருந்தனர்; பெண்மையென்பது பிறப்பினாலே ஏற்பட்ட மாற்றமுடியாத வியாதியெனக் கருதப்பட்டது. தந்தைமார், தலைவந்தரா

யிருந்தாற்சரி, மற்றும்படி தமது பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதிய அளவு சம்பாதிக்காவிட்டால் அச்சத்தோடு வாழ்வர். இப் போது இப் பெண்ணின்த்துக்குக் கல்வி வழங்கப்படுகிறது. அதனால் அவர்கள் உத்தியோகம் புரிந்து ஆண்களைப்போலவே பண்த்தைச் சேரித்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர்.”

முதுமைக்கோ எதிர்பாராது வரும் செவ்வகருக்கோ எல்லா அரசாங்கமும் தனது பிரசைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்வதில்லை என எடுத்துக் காட்டப்படலாம். இதற்காக எவரும் விரைவாய்ப் பணம் சேகரிப்பதில் ஈடுபட வேண்டியதில்லை. அரசாங்கத்தை மாற்றியமைத்தால் போதும். வள்ளுவை பற்றிய நியாயம் பொருந்தாது. தனவந்தரெல்லாரும் நப்பீஸ்ட் போல வள்ளல்களாக மாட்டார். தனவந்தரில் பெரும்பாலோர் பணத்தைச் சேகரிக்கவே விரும்புவாரன்றி கொடுக்க விரும்ப மாட்டார். மேலும் அரசியல் செல்வாக்கோ அதிகாரமோ பெறும் நோக்க மாகவும் கட்சி நலனை வளர்க்கும் நோக்கமாகவும் சிலர் பொருளை வழங்குவர்.

சொத்துடைமை சம்பந்தமாக நிபந்தனைகளை விதிப்பது நியாயமற்ற தெளவும், தேவையைப் பூர்த்தி செய்யவே சொத்து உதவுகிறதென்றும் ஹியூசிஸ் பிரபு போன்றவர்கள் கூறுவர். இவ்வாறு கூறுவது சமூகப் பயனுடையதன்றேன் லாஸ்கி வாதிப்பார். உதாரணமாக விலைமாதர்க்கும், அபின் போன்ற பொருள்களுக்கும் தேவையிருக்கிறது. இத் தேவைகளை விநியோகங்கு செய்து பணம் சம்பாதிப்பது நியாயமானதா?

தனிப்பட்டவர் சொத்துடையவராயிருத்தல் முன்னேற்றத்துக்கு அறிகுறியென்றும், கூட்டு உடைமையிற் போக்கான ஆதிகால நாகரிக மென்றும் சிலர் கூறுவர். இவ்வாறு வாதிப்போர் கூறும் காரணங்களில் சில உண்மைகளுண்டு. சோஷலிசத்துவத்திலுள்ள கூட்டு உடைமை யுடன் தனிப்பட்டவர் சொத்துடைமை எல்லாக் கட்டத்திலும் ராசிசெய்துகொள்ளவே முயன்று வந்துள்ளதென்பது முக்கியமான விஷயமாகும். சமூகத்தின் நன்மைக்காக முதலாளிகளின் உற்பத்தி வளர்க்களே ஒன்றுதிரட்டவும், படிமுறையான வரியை விதிக்கவும், சமூகச் சீர்திருத் தத்துக்கான சட்டத்தைச் செய்யும் திட்டங்களை ஏற்படுத்தவும் அரசாங்கம் செய்யும் முயற்சியெல்லாம் பெரும்பான்மைச் சமூகத்திலுள்ள உயர்வு தாழ்வுகளைக் குறைத்து கஷ்டங்களை நிவிர்த்திசெய்வதற்கே வாகும்.

சொத்துரிமை சமூகத்தினால் ஆதரிக்கப்படுகிறதென்றும், சமூகத்துக்கு அது பயனுடைய படியால் சொத்துடைமையைச் சமூகம் ஆட்சேபிக்க வில்லை யென்றும் சிலர் வாதிப்பார். சமூகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட உரிமைகள், தனிப்பட்டவரின் தேவைகளைப் பொறுத்த சமூகத்

தேவைகளோடு உரிமைகள் தொடர்புடையன் என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ளும். இவ்வாறு விஷயத்தை ஆராயும்போது இரண்டு முக்கிய மான பிரச்சினைகள் கிளம்பும் :

(அ) தனிப்பட்டவர் கையில் எத்தகைய சொத்தை விடலாம்.

(ஆ) சமூகத்திலுள்ள ஏனையோரைப் பாதிக்காத முறையிலே தனிப்பட்டவர் சொத்தை வைத்திருக்க விடுவது எவ்வளது தூரம் நன்மை பயக்கும். இதை வேறுவகையில் கூறுவதானால், சொத்துடைமை சம்பந்தமாக ஒரு தார்மீக அடிப்படை உண்டா? இருந்தால் அது எத்தகையது?

எல்லையின் றிச் சொத்தை வைத்திருக்க அனுமதித்தால் சமூகத்திலே சோம்பேறிகளான ஓரின் மக்கள் உண்டாக்காவார்கள். இவர்கள் சமூகத் துக்குப் பார்மாயிருப்பார்கள். இதனை முதலில் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும். இவர்கள் ஆக்கவேலையிலே ஈடுபடமாட்டார்கள். இவர்களுடைய நுகர்வுக்குப் பொருள்களை உண்டாக்குவதானால், சமூகத் துக்கு அத்தகைய பொருள்களால் எவ்வித பயனுமுண்டாகாது. மற்றொரு ஆபத்தான விளைவு என்னவென்றால் சொத்தில்லாத பாட்டாளி மக்கள் தொகையொன்று பெருகும். அது உயிரோடிருப்பதற்கே பெரிய கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும். இந்தத் தொகையினர், சிறு தொகையான முதலாளி வர்க்கத்துக்கு அடிமைவேலை செய்து கொண்டு வாழ்வதை எண்ணிப் பெருமைப்படும். இதன் பயனாக அரசாங்கம் சொத்துடைய வரின் நலவரியமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அரசின் பலத்தை வறியவரான பாட்டாளிகளுக்கெதிராய் உபயோகிக்கவேண்டி வரும். எனவே சமூகம் உடையவர் இல்லாதவர் என இரண்டாகப் பிரியும்.

ஒரு சமூகத்திலே அதன் நன்மைக்கு ஏதுவான கடமைகளைச் செய்யாமல் இருக்கும் சொத்துள்ள ஓரினத்தை இருக்க விடுவது சமூகத் துக்குப் பயனுடையதன்று. ஒவ்வொரு பிரசையும் தனது பூரணமான ஆஸ்மபாவத்தை விடுத்தி செய்யச் சந்தர்ப்பமளிக்க வேண்டும். சமூகத் தின் சாதனமாயுள்ள அரசு, அவன் தனது ஆஸ்ம பாவத்தை விடுத்தி செய்வதற்கான குறைந்தபட்ச வசதிகளையாவது செய்து கொடுக்க வேண்டும். அரசு செய்யும் இந்த உபகாரத்துக்குப் பதிலாக பிரசையானவன் சமூகத்துக்குச் சில கடமைகளைச் செய்யவேண்டி யிருக்கிறது அத்தகைய சமூகத்திலே சோம்பேறிகளுக்கு இடமில்லை. சொத்துப் படைத்த சோம்பேறிகளுக்கு அங்கே இடமில்லை. ஒருவன் சமூகத்துக்கு எத்துணைக் கடமை புரிகிறானே அந்த அளவுக்கே அவன் சொத்தை வைத்திருக்க அனுமதிக்கலாம். என்கிய சொத்தை ல்லாவற்றையும் சமூகத்தின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஒரு சமூகத்திலே எந்தவகையான சொத்தை அனுமதிக்கலாமென்ற கேள்வி பிரக்கின்றது. வயோதிபத்திலே பாதுகாப்புக்காகப் பண்டதைச் செயிக்கவும், குழந்தைகுட்டிகளுக்குக் கல்வி முதலிய சுதாகளைச் செய்யவும், பெண்சாதி வயோதிபதிலையடையும்போது அவருக்கு உதவி செய்யவும் பணம் சேர்ப்பது நியாயமானதே. ஆனால் இத்தகைய சேகரிப்பு ஓரெல்லையை மீறக்கூடாது. வீடுவாசல், நூல்நிலையம் தேவையானால் ஒவியப் பொருள்கள் என்பவற்றை ஒருவன் விரும்பி அமைத்துக்கொண்டால் அதை ஆட்சேபிக்க வேண்டியதில்லை. சேவைக்கு மாண்யமாகப் பெற்ற சொத்து நியாயமானதே. விசேடத் திறமை யடைய ஒருவன் செய்த சேவைக்குக் கூவியாகப் பெறும் பொருளும் அத்தகையதே. உதாரணமாக ஒரு சத்திர வைத்தியனே, பல நூல்களை எழுதும் ஒரு எழுத்தாளனே, திறமை மிக்க சட்ட அறிஞனே செய்யும் சேவையின் பயனாகப் பெற்ற சம்பாத்தியம் நியாயமானதே. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலும், இவ்வாறு பெறக்கூடிய வருமானத்துக்கு ஒர் உச்ச வரம்புப்பாட்டு எஞ்சிய வருமானத்தைச் சமூகத்தின் நல னுக்குப் பயன்படுத்தலாம். இந்தக் கடைசிப் பிரச்சினை சொத்துக்கு உச்ச வரம்பு எது என்ற கேள்வியை உண்டாக்குகிறது. அதாவது சமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரிடத்திலும் பிரசைக்குரிய ஆண்ம பாவத்தை வளர்க்கவும், நல்லொழுக்கமும் நாகரிகமுழுள்ள குடிமகளை உருவாக்க வும் தேவைப்படும் குறைந்தபட்சச் சம்பளம் எவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பதை அடக்கியதொரு சம்பளமுறை எது என்ற வினாவைக் கிளப்பு கிறது.

செயலற்றுக் கிடக்கும் சொத்தையெல்லாம், தேசியமயமாக்க வேண்டும், அப்போதுதான் ஒவ்வொரு பிரசைக்கும் நபமானதொரு நல்ல வாழ்க்கைத் தரத்தை அமைக்கலாம், அத்தகையதொரு சமூக அமைப்பை உருவாக்க அதுவே சிறந்தவழி எண்ச் சிலர் வாதாடினர். சொத்தை, விசேடமாக ஒரு சமூகத்திலே உள்ள ஒருவர் தமது நிலைக்கு மிக அதிகமான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தச் செய்யக்கூடிய சொத்தை தேசியமயமாக்கவேண்டுமென்பதற்கான பல கொள்கைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

செயலற்றுக் கிடக்கும் சொத்தைக் கைத்தொழில் துறையிலே எந்த வழிகளில் நிறுத்தி வைக்கலாம்? அதற்குப் பல வழிகளுண்டு.

- (1) நட்டச்சு கொடுக்காமலே சொத்தைப் பறிமுதல் செய்தல்—இம் முறை பிரிட்டனிலும், புரட்டஸ்தாந்திய சமயம் பரவிய பல நாடுகளிலும் திருச்சபைச் சொத்துக்கள் விஷயத்தில் நடை பெற்றது.
- (2) சொத்தைக் தாணமாக வழங்குதல்—இது பரீட்சிக்கப்படவில்லை. இந்தியாவிலே நிலவி வரும் பூதான இயக்கமும் இத்தகையது. அங்கே பெரிய நிலச்சுவான்தார்கள் தமது நிலங்களில் ஒரு பகுதி யைத் தாண்டு செய்து வருகிறார்கள்.

- (3) சொத்துள்ளவர் செய்யக்கூடிய கடமைகளைத் தொழிலாளரே செய்தல்—உற்பத்தி விஷயத்தில் அவர்கள் ஈடுபடலாம். பொது வடிடமை நாடுகளிலே இது நடைபெற்றிருக்கிறது.
- (4) நுகர்வோர் ஒன்றுகூடித் தமக்கு தேவையான நுகர் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து அதனால் வரும் லாபத்தைத் தமது நலனுக்குப் பயன்படுத்தலாம். இதற்குச் சிறந்த உதாரணம் கூட்டுறவு இயக்கம்.
- (5) சொத்துக்குரியவனுடைய அதிகாரத்தை, அவன் போடும் முதலுக் குரிய வட்டியை ஆண்டுதோறும் கொடுத்துக் குறைக்கலாம். அவன் இறந்தபின்னர் அந்தச் சொத்துக்குரிய வட்டி நிறுத்தப்படலாம்.
- (6) நட்டசடாக ஒரு தொகை பணத்தைக் கொடுத்துச் சொத்தை உடையவனிடமிருந்து ஒருசேர வாங்கிவிடலாம்.

பலவிதமான வழிகளில் சேசியமயமாக்கும் முறையை அனுசரிக்கலாம். பெயரறியாத ஒருவர் மறைந்திருந்துகொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்துவதை நிறுத்துவதும், தொழில் துறையிலே தொழிலாளி பெரிதும் ஈடுபடாக செய்வதும், அதன் பயனுக் அவன் அதிக முயற்சியை எடுத்துச் செய்வதும், சமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் நல்ல வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும், மற்றவர்கள் போக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும் வெரேரு வகையினர் வறுமையிலாழ்ந்திருப்பதைத் தடுப்பதுமே தேசியமயமாக்குவதன் கடைசி நோக்கமாகும்.

பொதுசன அபிப்பிராயம்

ஆரம்பகாலங்களில் ஆட்சியாளர்கள் தெய்வீக உரிமை உள்ளவர்கள் என நம்பியதனால் மக்கள் கீழ்ப்படிவுள்ளவர்களாக ஆட்சியாளர்களின் நடத்தைகள் பற்றிக் கேள்வியோ கண்டனங்களோ தெரிவிக் காது இருந்தனர். ஆனால் ஜனநாயகம் வளர்ச்சியடைந்து பரவிய பொது மக்களுடைய நலங்களைச் சிறப்பாகச் செயற்படுத்துவதற்கான கருவியே அரசாங்கம் எனவும், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் மக்களின் விருப்பத்தைச் செயற்படுத்தும் பொதுச் சேவையாளர் என்ற கருத்தும் வளர்ந்தது. அரசாங்கத்தைப் பற்றிய இத்தகைய நோக்கம் மாற்ற மடைந்ததற்குப் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் வளர்ச்சியும், அதிகாரமும், அதனை வெளிப்படுத்துவதற்கான முறைகளின் அபிவிருத்தியுமே பிரதான காரணமாகும். மேலும் பொதுக் கல்வி வளர்ச்சியினால் மக்களின் புத்திசாதுரியம் வளர்ந்தமையும் தேர்தல்தொகுதி வளர்ச்சியும் மக்களை அரசாங்கத்தில் பங்குபெற வைப்பதை ஊக்கியது. வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி பொதுமக்களுக்கு எப்போதும் செய்திகளை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது. பொது அபிப்பிராயம் என்று நாம் பொதுவாகக் கொள்ளும் அங்கம் பொதுத்தன்மையற்றதும், அபிப்பிராயமல்லாதது என்றும் கண்டிக்கப்படுகின்றது. சிறிப் சிறுபான்மை அல்லது ஊன்றிய நலனுள்ள வர்க்கம்—அல்லது சில தலைவர்களின் அபிப்பிராயங்கள்தான் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. வழக்கமையாகப் பொதுமக்கள் அறியாமையில் சிக்குஞ்சு அல்லது தவறான செய்திகளைப் பெறுவர்களாக உள்ளனர். இதனால் பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது உண்மையில் பொதுவானதாக இருப்பதில்லை. இதனைவிடத் தர்க்கத்திற்குரிய பிரச்சினைகளில் இரு எதிர் எதிரான அபிப்பிராயங்கள் நிலவுவதுமுண்டு. வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கும் பல வேறு விதமான மனோபாவம் நிலவுவதுமுண்டு. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பொது அபிப்பிராயம் என்று கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் பொது மனவிருப்பு எது என்பதை அறிவது கண்டமாகவிருக்கும்.

பொது அபிப்பிராயம் என்பது வழக்கமையாகக் குழப்பமான பொது அபிப்பிராயங்களது கூட்டாகவே இருக்கும். அபிப்பிராயம் என்பது பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் விடயத்தைப் பற்றிய சரியான அறிவையும், ஆழமான சிந்தனையின்பின்பு எடுத்துக்கொள்ளும் முடிவு அல்லது தீர்ப்பையும் வேண்டி நிற்கின்றது.

அபிப்பிராயம் என்று கொள்ளப்படும் பல, ஏற்கனவே கொள்ளப் பட்ட தப்பிப்பிராயமாகவோ, நம்பிக்கையாகவோ அல்லது அவசர முடிவாகவோ, மரபுக் கொள்கையாகவோ இருக்கும். அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதற்கு அவசியமான சிரமமான சிந்தனையினைச் செய்வதற்குச் சில ஆட்களிடமே அறிவும் விருப்பமும் இருக்கும். பெரும்பாலானவர்கள் மற்றவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட எண்ணங்களை ஏற்று அவை தமது எண்ணை என நம்புகின்றனர். பொது அபிப்பிராயம் வழமை யாகச் சிறிய குழுவான தலைவர்களாலே உருவாக்கப்படுகிறது. தனிப் பட்டவர்களுக்கு அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் அறிவு, நேரம், ஈடுபாடு என்பன இல்லாததால் சிறிய குழுவான தலைவர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஏற்கிறார்கள்.

அரசியல் தலைவர்களது தீர்க்கதறிசனம், பொதுநலம் என்பவற்றி வேயே பொது அபிப்பிராயத்தின் பலம் தங்கியுள்ளது. பிரச்சினைக்குரிய விடயத்தின் விசேட அறிவினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒழுங்குபடுத் தப்பட்ட அபிப்பிராயமே அரசாங்கத்தின் தேவைக்கான தாக்கமான பொது அபிப்பிராயமாக அமையும். ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட, சுத்தமிடும் சிறுபான்மை அடிக்கடி தனது அபிப்பிராயமே பெரும்பான்மையின் அபிப்பிராயம் என நிலைநிறுத்தப் பார்க்கும்.

பொது அபிப்பிராயம் தாக்கமானதாகவும் பலமானதாகவும் இருக்க வேண்டுமாயின் பின்வரும் முன் நிபந்தனைகள் அவசியம்.

1. பொதுமக்கள் புத்திசாலிகளாகவும், பொது விடயங்களில் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடுள்ளவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.
2. சணத்தொகை ஒருமைப்பாடுடையதாகவும் ஒரு பொதுவான நலங்களை யுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
3. இனம், மதம், வர்க்க நலங்கள் என்பவற்றில் பாரிய வேறு பாடுகள் நிலவினால் பொதுவான அபிப்பிராயம் உருவாவது கஷ்டமாகும்.
4. அரசாங்கத்தின் இயல்புபற்றியும் தேசிய இலக்குப் பற்றியும் மக்களிடையே ஒருவித ஒருமைப்பாடு நிலவுதல் வேண்டும்.
5. வெகுசன செய்தித் தொடர்பு சாதனங்கள் பரவலானதாகவும் நேர்மையானதாகவும் சயநலமிகளுக்கு இடம் கொடாததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
6. அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும், உரையாடும் சுதந்திரம் நிலவுதல் அவசியம்.

7. சிறுபாண்மைக் குழுக்கள் சமாதான முறையில் தமது கருத்துக்களை வெளியிட உரிமை யிருக்க வேண்டும்.
8. எல்லாவிதமான அபிப்பிராயங்களும் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுப் போட்டியிட இடமிருக்க வேண்டும்.
9. பெரும்பாண்மொரின் விருப்பம் தெளிவாகவும் நீதியான தாகவும் வெளிப்பட இடமிருக்க வேண்டும். இதைச் சிறுபாண்மை ஏற்கவேண்டும்.

ஒரு சண்நாயக அரசின் வெற்றி, பலம்வாய்ந்த பொதுசன அபிப்பிராயத்திலே தங்கியுள்ளது. இதற்கு எதிராக ஏதோ ஒருவகையான சீர்வர்த்திகாரமாகவே இருக்கும்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தின்மீது சென்வாக்குச் செலுத்தும் வழிகள் :

பொது அபிப்பிராயத்தின் முக்கியத்துவம் காரணமாக நவீன சண்நாயக அரசுகளில் பெரும் ஒழுங்கமைப்புகள், பெரும் பணம் செலவு செய்து மக்களின் அரசியல் சிந்தனைகளை வழிப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்கின்றன. இது நேர்மைமுறையில் மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டவும், அவர்களது ஆர்வத்தை அதிகரிக்கச் செய்யவுமான முயற்சியாகும். இதனால் சண்நாயகமும், பிரசாரமும் பக்கம் பக்கமாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது.

பொது அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் முகவர்களுள் பிரதான மாண்புத் துறைக்கமாகும். குறிப்பாகப் புதினத்தாள்கள், சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள் என்பனவாகும். புதினத்தாள், அதன் புதினங்கள், ஆசிரியர் தலையங்கம் என்பவற்றினாடாச உண்மைகளைத் தந்து அதற்கு விளக்கமளித்து தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. உண்மைகள் சரியாகவும் பக்கச்சார்பற்றும் வெளியிடப்பட்டால் புதினத்தாள்கள் குடிமக்களுக்கு அளவிட முடியாத சேவை செய்கின்றன எனக்கூப்பள்ளாம். ஆனால் பொது அபிப்பிராயம் வெளியிடப்படும் புதினத்தின் மாதிரி, புதினத்துக்குக் கொடுக்கப்படும் நிறம் என்பவற்றால் பாதுப்படுக்குப்படுகிறது. புதினத்தாள்களுக்கு புதினங்கள் தரப்படுவதால் இத்தகைய புதினங்களை அரைக்குறையாகவும் தமது நலங்களுக்கு ஒத்தவாறும் பிரகரிப்பதால் பொது அபிப்பிராயத்தைத் தவறுன வழியில் நடத்தக்கூடும். இன்று வாரெனி, நிழற்படம் என்பன புதினத்தாள்களின் இடத்தைப் பெற்று வருகின்றன. இவை இலட்சக்கணக்கான மக்களைச் சென்றடையக் கூடியவை. தலைவர்களதும் மற்றைய பொது மனிதர்களதும் அபிப்பிராயத்தை இவை பொதுமக்களிடையே பரப்புகின்றன. மேலும், Posters, சுவரொட்டிகள், Placards, billboards என்பனவும் புதினத்தாள்களை வாசிக்காதோரைக் கவர்கின்றன.

அரசியல் கட்சிகள் தமது நண்பர்களுக்கு உகந்தவாறு பொது அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதற்காகப் பெறும் பிரச்சினைகளை நடத்துகின்றன. இவை மேடைப் போச்சு, பிரசார நூல்கள், documents, துண்டுப் பிரசரங்கள், சுவரோட்டிகள் போன்ற பிரச்சினைகளை மேற்கொள்கின்றன. அரசியல் கட்சிகளுக்கு மேலாக பல சங்கங்கள் சில அரசாங்க கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்வதற்காகப் பொது அபிப்பிராயத்தின்மீது செல்வாக்குப்பெற முயற்சிகளின்றன.

உ+ம் : ஐக்கிய அமெரிக்காவில்

(i) Mexican Federation of Labour.

(ii) Congress of Industrial Organization
Political Committee.

மேலும், பொது, தனியார் முகாக்களும் மச்சகளுக்குத் தகவல்களைத் தருகின்றனர். இவற்றில் Medical and Bar Associations முக்கியம் பெறுகின்றன.

அரசியற் கட்சிகள்

அரசியற் கட்சிகள் என்ற பதம் 19ஆம் நூற்றுண்டில் ஐரோப்பா விழும் ஜக்கிய அமெரிக்காவிலும் பிரதிநிதிக்குத் துவ ஸ்தாபனங்களின் அபிவிருத்தியோடும் வாக்குரிமை விஸ்தரிக்கப்பட்டதோடும் எழுச்சி யடைந்தவையாகும். ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் தேர்தல் போட்டியினாடாகப் பொதுப் பதவிகளைக் கைப்பற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒழுங்கமைப்புக்களையே அப் பதம் குறித்து நிற கிறது. *தேர்தல் போட்டிகளில் ஈடுபடாத அரசியல் ஒழுங்கமைப்புகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளும் வண்ணம் கட்சி என்ற பதம் இப்போது விரிவடைந்துள்ளது.

கட்சி என்பது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அபிப்பிராயம் என டிஸ்ரேலி (Disraeli) குறிப்பிட்டார். ஆனால் ஒரு நூறு வருடங்களுக்கு முன்பே கட்சி என்பது மேற்சொன்ன கருத்தைவிடப் பரந்ததாயிருந்தது என்பது அவருக்குத் தெரியும். கட்சிகள் கொள்கைகள் அல்லது சித்தாந்தங்கள் (கருத்தொருமைப்பாடு) உள்ளடக்கிய அமைப்புகள் என்ற இன்னொரு கருத்தும் உண்டு. ஆனால் டுவெயர் (Duverger) கருத்தொருமைப்பாடு என்பது கட்சி நடைமுறையினிருப்பதற்கான பல காரணிகளுள் ஒன்றே யாகும் என்றார்.

டுவெயரின் கருத்துப்படி கட்சிகள் பொதுமக்களை அரசியல் முறையினுள் கொண்டுவர உதவுகின்றன. ஆகவே கட்சிகள் உள்ளுர் அல்லது தனிப்பட்ட நலன்களின் கூட்டுத்தொகை மாத்திரமல்ல, தெருவில் காணும் மனிதனுக்கு அரசியலில் ஒரு குரல் வழங்கும் அல்லது வழங்குவோம் எனப் பிரச்சாரம் செய்யும் அமைப்புகளுமாகும்.

ஆகவே அரசியல் கட்சி என்பது ஒரு அரசியல் அலகாக ஒன்று பட்டுச் செயற்படும் குடிமக்களை உள்ளடக்கிய கிட்டத்தட்ட ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட குழுவெனவாம். அரசின் பிரதான அரசியற் பிரச்சினைகளை வாதப் பிரதிவாதங்கள் பற்றித் தெளிவான அபிப்பிராயங்களும், இலக்குகளும் கொண்டவை. ஒன்றினைந்து செயற்படுவதினாடாக இது அரசாங்கத்தினைத் தனது கட்டுப்பாட்டினுள் வைத்திருக்க முயற்சிக்கும். நலீன அரசியலில் கட்சிகள் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணிகளை ஆற்றுகின்றன. வெகுசன சமூகத்தின் சமுக, அரசியல் அபிவிருத்தியின் இன்றி யமையா முகவர்கள் என அவற்றைப் பலரும் கொள்கின்றனர். கட்சி என்ற சொல் அதன் கருத்தினைப் பொறுத்து ஒப்பீட்டளவில் புதிய தாகும். எட்மண்ட் பேர்க் (Edmand Burk) “தாம் உடன்படுகின்ற சில குறிப்பிட்ட இலட்சியங்களின் அடிப்படையில் தமது ஒன்று சேர்த்த

முயற்சிகளினாடாகத் தேசிய நலனை உயர்த்த ஒரு குழுவான மனிதர்கள் ஒன்று சேர்தலே கட்டி” என வரைவிலக்கணப் படுத்தியபோது அச் சொல் ஒப்பீட்டளவில் புதிதாக விருந்தது. பிரசித்திபெற்ற பேர்களின் இவ் வரைவிலக்கணத்தின் பின்பு சம காலத்தில் மொறில் ஒவெயர் (Maurice Duverger) “மிகவும் நாகரிகமடைந்த நாடுகளில் கட்சிகள் செயற்படுகின்றன. மற்றவற்றில் அவற்றைப் பின்பற்ற முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன” எனக் கட்சிகள்பற்றி அவதானிக்கும்வரை கட்சிகள் விட்டத்தட்ட உலகளாவிய வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன.

அண்ணமக்காலம்வரை அரசியல் ஆய்வில் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வு உதாசினம் செய்யப்பட்ட ஒரு பகுதியாகவே இருந்து. வந்துள்ளது. 1951இல் ஒவெயர் மேற்கொண்ட கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வும் அரசியல் கட்சிகளின் விஞ்ஞானம் பற்ற கோட்பாடு ரீதியாக ஒரு கட்டுமானத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சித்ததிலிருந்து ஒப்பிட்டு ஆய்வில் கட்சிகள் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம்சமாகி விட்டது ஒவெயரினதும் மற்றை யோரினதும் கட்சிகள் பற்றியகாகத்துக்களைக்கவனத்துள்ளொடு 1954இல் சிக்மண்ட் நியூமன் (Sigismund Neumann) பின்வருமாறு ஒரு சருத்தினை வெளியிட்டார். “காலங் கடந்து இறுதியாக எமது ஆய்வைப் பொறுத்து அரசியல் கட்சிகள் மத்திய மயமானதொரு பங்கினைப் பெறத் தொடங்கி யுள்ளன.” அவரைப் பொறுத்து நல்ல அரசியலில் அரசியல் கட்சிகளே உயிர்ப்பு மையமாகவும் ஒப்பிட்டு அரசியல் ஆய்வின் பிரதான பகுதி யாகவும் அமைந்தது. “அரசியல் கட்சிகளினாடாகவே வேறுபட்ட கண்டங்களினது பலதரப்பட்ட இயல்புகளும் அவற்றின் மாறிவருகின்ற வாழ்வும் எப்போதும் வெளிக்கொணரப்படலாம்” எனவும் அவர் வாதிட்டார். டேவிட் சி அப்ரர் (David E. Apter) “அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய அவதானமே எந்த ஒப்பிட்டு அரசியல் ஆய்விலும் மத்திய மயமானதாகும்” என்று வாதிட்டார். அவேறு விர் சேர்சன் (Avery Le Serson) ஒப்பிட்டு அரசியல் ஆய்வில் அரசே மையமாக இருந்தமையை மாற்றி அல்லது மாற்றச் செய்யுமளவுக்கு நல்ல அரசியல் வாழ்வில் கட்சிகள் மிக முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டன” என்று நிலைநாட்டினார்

அரசியல்கட்சிகள் பற்றி ஆராயும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் — கட்சிகளின் தோற்றப்பாடு, வளர்ச்சி என்பவற்றை நல்ல சுன்னாயக அரசாங்கங்களின் தோற்றப்பாட்டுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றனர். மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) இன்றைய கைசூசனக் கட்சிகள் பற்றிக் கூறும் போது அவற்றைச் சர்வசன வாக்குரிமை, மக்கள் அபிப்பிராய—சுன்னாயகம் என்பவற்றின் குழந்தைகள் என்றார். நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் தனிப்பட்டவர்களைப் பின்பற்றுதல் அதாவது முக்கியஸ்தர்களுது கட்சிகளாகவிருந்து, மக்கள் அபிப்பிராயத்தின் வடிவங்களாக கட்சிகள் பெற்ற ஒருங்கமைப்பு வளர்ச்சியானது, வாக்குரிமை விஸ்த

ரிப்பு—வாக்குகளை ஒழுங்கமைக்க வேண்டிய தேவை என்பனவே தூண்டியுள்ளன எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார். வெப்ரைப் போலவே டுவெயரும் சர்வசன வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பையும் கட்சிகளின் தோற் றப்பாட்டினையும் இனைக்கிறார். இருந்த போதிலும் டுவெயர் வேட்பாளர்களை அறிமுகப்படுத்தித் தமது பக்கத்துக்கு வாக்குகளை வசீகரிக்கும் திறமையிக்க குழுக்களைக் கொண்டு வாக்காளரை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு மட்டுமல்லாது பாராளுமன்ற அங்கத்துவர்கள் தம்மிடையே பொது வாக் உள்ளவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம்மைக் குழுக்களாக அமைத்து ஒத்துழைத்துச் செயற்படவும் கட்சிகள் எழுச்சியடைந்தன. ஆகவே பாராளுமன்றத் தேவைகளும் ஒரு முக்கிய காரணி என வாதிட்டார். மக் ஜெவர் (Mac Iver) பெரும் அளவிலான சன்நாயகத் தின் தோற்றுப்பாட்டினை—அதாவது பொதுசன அபிப்பிராயத்தை கட்சிகள் ஒழுங்கமைப்பது என்பது தவிர்க்கமுடியாதபடி பின்பற்றியது என வாதிட்டார். ரேஸிற்றர் (C. Rosister) என்பவர் கட்சிகளும்— சன்நாயகமும் ஒன்றுக்கொடுத்து போது தொடர்பிலேயே அவற்றின் வாழ்வும் அபிவிருத்தியும் தங்கியுள்ளன என்றும். அவற்றில் ஏதாவதொன்று பலவினமடைந்து வீழ்ச்சியடைந்தால் மற்றையதும் அதனுடன் வீழ்ச்சியடையும் எனவும் வாதிட்டார். மேற் கூறப்பட்ட கருத்துகள் யாவும் கட்சிகள் ஒரு சன்நாயக அரசியல் ஒழுங்குப்பாட்டுடன் மிக அண்ணியோன்றியான தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளன என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

நியுமன் ஒரு கட்சி தனியே அதன் அங்கத்துவர்கள் ஆக்ரவாளர்களிடையே நிலவும் ஒத்த கருத்தினை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டதுல்ல. மற்றைய குழுக்களுடைய அபிப்பிராயத்திலிருந்து வேறுபடுத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் அதிகாரத்தினைப் பெறுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டும் மக்களை ஒன்றுபடுத்தினையும் வாக்காளரை—மக்களைத் திவிரமாகப் பங்குபற்ற வைத்தவினையும் நோக்கமாகக் கொண்டும் இயங்கும் என்றும் எடுத்துக்கொத்தார்.

சன்நாயக அரசாங்கத்தினது பொது சிறப்பு, வளர்ச்சி என்பவற்றில் கட்சிகள் பிரதான பங்கு கொள்கின்றன என்பது இப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற போதிலும் கட்சிகள் தோற்றும்பெற்ற ஆரம்ப கட்டத்தில் இது ஒரு பொது அம்சமாக இருக்கவில்லை என்பதோடு அப்போது கட்சிகள் சன்நாயக அரசாங்கத்துக்கு ஆபத்தானது எனவும் கொள்ளப்பட்டன. ஏனெனில் மக்களிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்தும் அவற்றின் இயல்புபற்றி ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் (George Washington) போன்றோர் கவுலை கொண்டனர். மேலும் ஒரு கட்சியில் ஏற்படும் இப்போராட்டப் போக்குப் பற்றியும் இது ஏற்படுத்தக்கூடிய விளைவுகள்

மற்றியும் பற்றே (Pareto), மொஸ்கா (Mosca) என்போர் எடுத்துக் கூறினார். இந்தக் கருத்தினை ரெபோட் மிச்செல்ஸ் என்பவர் சில ராட்சி இரும்புவிதி என்பதினுடாக வெளிப்படுத்தினார்.

கட்சிகளுடைய சமூகப்பணிகள் பற்றியும் அரசியல் சமூக அபிவிருத்தி யில் கட்சிகளுடைய பிரதானமான பணி பற்றியும் வற்புறுத்துவதே இப்போதைய போக்காகவுள்ளது. பொது விருப்பத்தை ஒழுங்கு படுத்துவதில் அவை ஆற்றும் பணியும் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கு மிடையே அவை ஏற்படுத்தும் தொடர்புமே கட்சிகளுடைய சமூகப் பயன்பாடு என்பது முக்கியமாக வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

இத்தொடர்பில் கபிரியேல் அலிமண்ட் என்பவரின் கருத்துக்கள் அவதானத்துக்குரியவை. கட்சிகள் நவீன சமூகத்தில் பலவேறு நலங்களது கூட்டுத்தொகையாக அமைவதோடு அரசியலில் உயர்ந்தோர் குழுவினரைச் சேர்த்துக்கொள்வதில் ஒரு பிரதான பங்கை வகிப்பதோடு அரசியல் சமூக மயமாக்கலின் பலம் மிக்க முகவர்களாகவும் விளங்குகின்றன.

அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய ஆய்வு இரண்டு பிரதான தன்மைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

- (i) கட்சிகள் வரலாறு, அவற்றின் கொள்கைகள், ஒழுங்கமைப்பு, சமூகத்தளம், பலக்கட்டமைவு பற்றிய ஆய்வு;
- (ii) கட்சி. அலகுகளிடையிலான போட்டி முறையிலுமைந்த தொடர்பிலே மாதிரிகள் பற்றிய ஆய்வு.

இவற்றுள் கட்சிமுறை என்பதை எடுத்துக்கொண்டால் போட்டி முறைகளே அலகுகளிடையேயான பரஸ்பர தொடர்புகளை நிர்ணயிக்கின்றன. பரஸ்பர தொடர்புகளின் மாதிரி வேறுபாடுகள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது முதலில் மனதில் எழுவது, தொடர்புபடும் கட்சிகளின் எண்ணிக்கை, இந்த வகையில் கட்சிமுறைகளை மூன்றுக்கப் பிரித்தல் மரபு முறையானது. அவை முறையே,

- (i) ஒரு கட்சி முறை
- (ii) இரு கட்சி முறை
- (iii) பல கட்சி முறை என்பனவாம்.

ஒரு கட்சி முறை:

சரியான அரசுத்தத்தில் பார்த்தால் ஒரு கட்சிமுறை என்பது கட்சிமுறையில் இடம்பெற முடியாது. ஏனெனில் இதன்கீழ் போட்டிக்கும் பரஸ்பர தொடர்புக்கும் இடமில்லை. அதே போன்ற இரு கட்சி முறை என்பதையும் நடைமுறையில் காணப்பதற்கிறது. இரு

கட்சிமுறைக்குப் பிரபல்யம் பெற்றுள்ள பிரத்தானியாவில்கூட பெரும் கட்சிகளோடு எப்போதும் பல சிறிய கட்சிகள் நடைமுறையிலிருந்து வந்துள்ளன. பல கட்சிமுறை என்பதுகூட தர்க்க ரீதியில் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துகிறது. ஏனெனில் இதன்கீழ் ஒரு நாட்டிலுள்ள சகல கட்சிகளையும் உடைக்க முடியும்.

இரு கட்சிமுறை:

இரு கட்சி முறைக்கும் பல கட்சி முறைக்கு மிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது எப்போதும் சிரமாயுள்ளது. ஏனெனில், பிரதான கட்சிகளோடு சிறிய குழுக்கள் எப்போதும் இயக்கத்தில் இருந்து வருவதானால் ஐக்கிய அமெரிக்காவில் பெரும் சன்நாயக. குடியரக்க கட்சிகளோடு மிகச் சிறிய குழுக்களான தொழில், சோசலிஸ்ட், விவசாயிகள், முற்போக்கு கட்சிகள் இருந்து வருகின்றன. சில சம அரசுச் சட்டசபைகளில் அல்லது மாநகரசபைகளில் இவற்றுள் ஏதோ ஒன்று குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக் கிளைச் செலுத்தக்கூடியதாயுள்ளது. அடிக்கடி காங்கிரஸில், சில சமயம் செனேட்டில்கூட ஒரு சில ஆசவங்களைக் கைப்பற்றுகின்றன. இருந்தும் இவற்றுக்கும் பெரும் கட்சிகளுக்குமிடையீல் வெளிப்படையாகத் தெரியும் பெரும் சமயின்மை வித்தியாசமும் இவை உள்ளூர் கட்சிகளாகவும் பெரும் கட்சிகள் நாடளாவிய கட்சிகளாயிருப்பதாலும் உதாரணமாக ஐக்கிய அமெரிக்கா ஒரு இரு கட்சி முறையையுடைய நாடு எனக் கொள்ளுதல் சாத்தியமாகிறது.

இங்கிலாந்தில் 1906க்கு முன்பு அதன் வரலாறு முழுவதும் இரு கட்சிகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் 1906இல் தொழிலாளர் இயக்கம் வளர்ச்சியைடையத் தொடங்கியதிலிருந்து அதாவது 1918இல் இருந்து விசேடமாக 1924இல் இருந்து படிப்படியாக விபரல் கட்சி நிக்கப்படும் ஒரு வழிமுறையையும் ஒரு புதிய இரு கட்சி முறையைப் புனர் நிர்மாணஞ்ச செய்ய முற்பட்டதையும் காண்கிறோம். சம காலத்தில் இவ்வழி முறை முடிவுக்கு வருகிறது. ஏனெனில் விபரல் கட்சி பாரானுமன்ற ஸ்தாபனங்களில் 96% ஆனவற்றையே பெறுகிறது.

வரலாற்று ரீதியாக இங்கிலாந்திலிரும், அமெரிக்காவிலிரும் நீண்ட காலமாகப் பழக்கத்திலிருந்த (இரட்டைத் தன்மை) இருமை (dualism) தற்போதைய பலத்துக்கான வெளிப்படையான ஒரு காரணியாகும். ஆனால் நாம் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த இன்னெனுரு காரணியினை மறக்கக் கூடாது; அது தேர்தல் தொகுதி முறையாகும். பின்வரும் முறையில் அதனை நாம் விளக்கலாம். எனிய பெரும்பான்மை தனிவாக்களிப்பு முறை இரு கட்சி முறைக்குச் சாதகமானது, அல்லது அதனை வளர்க்கிறது எனலாம். கிட்டத்தட்ட முழுமையான ஒரு தொடர்பினை இவற்றுக்கிடையே நாம் அவதானிக்கமுடியும். எனிய பெரும்பான்மை

தனி வாக்களிப்பு முறையும், இரு கட்சி முறையும். எளிய பெரும் பான்மை தனி வாக்களிப்புமுறை (The simple majority single ballot system) கட்சிகளில் பிரிவுகள் ஏற்படும்போதும் புதிய கடசிகள் தோன்றி அலும் இரட்டைத்தன்மையைப் பராமரிக்கும் தன்மைகொண்டது. ஒரு புதிய கட்சி தன்னை நிலைநிறுத்தவேண்டுமாயின் உள்ளூர் ரீதியில் பலமான ஆதரவையும் அல்லது தேசியமட்டத்தில் மாபெரும் பலமான ஒழுங்கமைப்பையும் கொண்டிருக்கதல் வேண்டும். இவற்றுள் முதலாவது மாதிரியில் அது தோற்றம்பெற்ற புதியியல் பிரதேசத்திலேயே கட்டுண்டிருந்து மெதுவாகவும் சிரமத்தின் மத்தியிலுமே எழுச்சியடையும். இரண்டாவது மாதிரியில் விரைவாக அபிவிருத்தியடைவதோடு இரண்டாவது பெரிய கட்சி என்ற ஸ்தானத்தையும் பெற்றும்.

இரு கட்சிமுறை என்பது ஆனால் கட்சியும் ஒரு எதிர்க்கட்சியுமே பிரதானமான இடம் வகிக்கும் முறையைக் குறிக்கும். இங்கிலாந்தையும், அமெரிக்காவையும் இம்முறைக்கு உதாரணமாகக் கொள்வார். இங்கிலாந்தில் கொள்காவேட்டிக் கட்சியும் தொழிற் கட்சியுமே மாற்மாறி ஆட்சிக்கு வருகின்றன. அமெரிக்காவில் சண்நாயகக் கட்சியும் குடியரசுக் கட்சியுமே இரு பெரும் கட்சிகளாகும்.

இரு கட்சிமுறையின் அனுகூலங்கள் :

- (i) ஒரு உறுதியான பலமான அரசாங்கம் அமைய உதவும்.
- (ii) எதிர்க்கட்சி மிகவும் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயலாற்றும்.
- (iii) மாற்றரசாங்கம் ஒன்றினை அமைப்பதற்கு எதிர்க் கட்சி எப்போதும் தயாராக இருக்கும்.
- (iv) மக்கள் தெளிவாக ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்புண்டு.

இரு கட்சிமுறையின் குறைபாடுகள் :

- (i) சட்டமன்றத்தில், மிகுதிப் பெரும்பான்மையை ஒரு கட்சி பெறு மானால் தான் விரும்பியவாறு செயலாற்ற முற்படலாம்.
- (ii) கட்சி நலனுக்கேற்றவாறு சட்டங்கள் இயற்ற முற்படலாம்.
- (iii) மக்களுக்கு இரு கட்சிக் கொள்கைகளிலும் விருப்பம் இல்லாவிடின் வேறொரு கட்சியைத் தேர்ந்தெடுக்க வாய்ப்பில்லை.
- (iv) அமைச்சரவை சர்வாதிகாரமாக நடக்க வாய்ப்புண்டு.

பல கட்சிமுறை :

பலகட்சிமுறையினைப் பகுப்பாய்வு செய்வது கடினமானது. மூன்று கட்சிகள் எனிபதிலிருந்து எண்ணிறந்த கட்சிகள் எனிபதுவரை கணக்கற மாதிரிகளை இதன் கீழ் அடக்கமுடியும். ஓவ்வொரு மாதிரியின் கீழம் பல்வேறு வித்தியாசங்களுண்டு. இருந்தாலும் பலகட்சிமுறை எவ்வாறு

நடைமுறைக்கு வந்தது என்பதைக் கொண்டு சில பொதுவான இயல் புகளைக் காண்க்கூடியதாயிருக்கிறது. இரு கட்சிமுறையில் கட்சிகளிடையே இழுக்குகளும் பிரிவினைகளும் ஏற்பட்டு அவற்றிடையே தொடர்ந்து ஒரு பொது நிலைப்பாட்டில் செயலாற்ற முடியாது போகும்போது அது பல கட்சிமுறைக்கு விதத்திடுகின்றன என்னாம். இந்த முறையிலேயே சுவிற்சலாந்தில் தீவிரவாதிகளுக்கும் தாராண்மைவாதிகளுக்கும்(1848இல்) ஏற்பட்ட பிரிவு ஆரம்ப இருகட்சிமுறையில் வெடிப்பை ஏற்படுத்தி ஒரு மூன்று கட்சி முறையை உருவாக்கிறது. (சோசிஸ்டிக்கள்.) இது பின்பு நான்கு கட்சி முறையானது. இது பிரான்சுக்கும் பொருந்தும். யடிப்படியாக தீவிரவாதக்கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டமை குடியரசு வாதிகளிடையே பிரிவினை ஏற்படுத்தியது. இதன் விளைவாக 19ஆம் நூற்றுண்டின் முடிவின்போது மூன்று அடிப்படையான போக்குகள் தெள்பட்டன. மழுமைபேண் வாதிகள், மிதவாத குடியரசு வாதிகள், தீவிரவாதிகள்.

தேர்தல் தொகுதிமுறையைப் பொறுத்து இரண்டாவது வாக்களிப்பு முறையுடன் கூடிய எளிய பெரும்பான்மை முறை விகித சம பிரதி நிதித்தவ முறையும் பல கட்சிமுறை வளர்ச்சியடைய உதவுகின்றன.

இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் தடைமுறையிலிருக்கும் முறையைப் பல கட்சி முறை எனக் கொள்வர். பிரான்ஸ் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நாட்டின் அபிப்பிரா யத்தைப் பாரானுமன்றத்தில் சரியாகப் பிரதிபலிக்கப் பல கட்சிமுறை உதவுகிறது. பலகட்சி முறை உள்ள நாட்டில் கூட்டரசாங்கங்கள் அமைய வாய்ப்புகள் அதிகமாக இருப்பதால் அது உறுதியற்ற அரசாங்கத்துக்கு வழிவகுக்கும் எனப்படுகிறது. ஆனால் மக்களுக்குத் தாம் விரும்பிய ஏதாவது கட்சியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு இதன்கீழ் அதிகமாகும்.

அமுக்கக் குழுக்கள்

அமுக்கக் குழுக்கள் சில வரையறைக்குட்பட்ட விடயங்கள் கொள்ளகைள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதற்காக உருவாக்கப்படுகின்றன. சில சமயங்களில் ஒரேஒரு விடயத்துக்காக மாத்திரம் அத்தகைய குழுக்கள் அமைக்கப்படலாம். உ + ம்: வர்த்தக ஒலிபரப்பு, விவசாயம், மரணவரி, முன்னோள் படைவீரரின் ஓய்வுகியம் என்பவற்றுள் ஒன்றுடன் மாத்திரம் தொடர்பு படலாம். இதற்காக இங் குழுக்கள் அரசாங்கத்தின் மீதோ, பாரானுமன்றத்தின் மீதோ, உள்ளுர் சபைகளின் மீதோ செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கின்றன. ஆனால் அவை தாமே அரசாங்கமாக நடக்க முற்படுவதில்லை. அதாவது இவை அதிகாரத்தைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவை அல்ல. முன்னர் ஒரு காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற அமுக்கக் குழுக்கள் வருங்காலத்தில் அத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்றும் போகலாம்.

அமுக்கக் குழுக்கள் தமது நடவடிக்கைகளைப் பெருமளவுக்கு அரசாங்கங்களினது ஒழுங்கான கட்டமைப்புகளுக்குத் தக்கவாறு (அ. திட்டம்) அமைத்துக் கொள்வதுல்லை. மாருக அரசால்கூடத்தில் பல்வேறு கருவிகளுக்கிடையேயுள்ள தாக்கமான அதிகாரப் பங்கீட்டின் மீதே செல்வாக்குச் செலுத்த விளைகின்றன. தீர்மானங்கள் எடுக்கும் வழிமுறையின் கட்டமைவு மீது மாத்திரமல்ல அரசாங்க நடவடிக்கைகளுக்கான பிரதான வாய்க்கால்களின் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சில குறிப்பிட்ட சமூகங்களில் அமுக்கக் குழுவே அரசியலின் மாதிரியை நிர்ணயிக்கின்றன. அவை நேரடியாகப் பாதிக்கும் உள்ப்பாங்கு, மறை முகமாகப் பாதிக்கும் உள்ப்பாங்கு, அரசியல் திட்டத்துக்குப் புறம்பான உள்ப்பாங்கு என வெறுபடும். பிரத்தானியாவில் இம் மூன்று காரணிகளும் தனியொரு திசையிலேயே செல்கின்றன. அங்கு அமுக்கக்குழு நடவடிக்கைகள் நிர்வாகத் திணைக்களங்களை நோக்கியே அறிவுறுத்தப்படுகின்றன. அங்கு தீர்மானங்களை எடுக்கும் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் மீது அமுக்கத்தைச் செலுத்த முயலும் அமுக்கக் குழுக்களது நோக்கம் எப்போதும் தாம் நினைத்த விளைவுகளைக் கொண்டு வரத் தக்கதாக அதிகாரத்தை நிர்ப்பந்தப் படுத்துவதே.

பாரானுமன்றமே அரசியல் அரங்கின் மத்திய நிலையமாக இருக்கும் வரை நலன்பேண் குழுக்கள் அல்லது அமுக்கக் குழுக்கள் பாரானுமன்ற அங்கத்தவர்களினுராடாகத் தமக்குகந்த நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்படி தூண்டப்படலாம். மேலும் முக்கியமான சட்ட மாற்றங்களுக்காகப் பொதுச்சன ஆதரவைத் திரட்டும் நோக்கம் கொண்ட குழுக்களாகவும்

இவை செயற்படும். அரசாங்க கட்டமைவு, கொள்கைகள், அரசியல் உளப்பாங்கு என்பவற்றுக்கிடையிலான தொடர்புகளில் அமுக்கக் குழுக்கள் பிரதானமான செல்வாக்கினை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கும்.

அமுக்கக்குழு அரசியல் என்பதன் மூலம் தனியே செல்வாக்குச் செலுத்தும் வாய்க்காலிகள் மாத்திரம் எனப் பொருள்கொள்ள முடியாது. அரசாங்க அமைப்புகளுக்கும் குழுக்களுக்குமிடையே நிலவும் தொடர்பு களையும் அது குறிக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தில் அரசாங்க அமைப்பு தீர்மானம் எடுக்கும்போது அவ்விடயத்தில் ஆர்வம் கொண்ட அமுக்கக்குழு உண்மையான சம்மதத்திலேயே தங்கியிருப்பதும் அத் தீர்மானத்தை நிராகரிக்கும் உரிமையை அவற்றுக்கு வழங்கும் போது அங்கு பேச்சவார்த்தைகள் இடம் பெறுகிறது. அது போன்றே குழுக்களது கருத்துக்கள் நிலைபெற்றனவாகி அதைக் கவனத்துள் எடுக்கும் போது கலந்துரையாடல்கள் ஏற்படுகின்றன.

கொள்கைகளைத் தார்க்கமானதொரு முறையில் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு குழுக்களது நேர்க்கணிய ஒத்துழைப்பு அவசியமாகின்றது. குழுக்களுக்கு நேரடியானதொரு குரலைக் கொடுப்பதைவிட கொள்கைகளை உருவாக்குவதிலும், நிர்வகிப்பதிலும் இடமளிப்பதே சிறந்ததாகும். ஏனெனில் குழுக்களின் ஆதரவின்றி இவற்றை நிர்வகிக்க முடியாதிருக்கும்.

பேச்சவார்த்தைகள், உரையாடல்கள், ஆலோசித்தல் என்பனமேட்டும்தான் அமுக்கக் குழுக்கள் எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் எனக் கொள்ள முடியாது. கட்சிகளுக்கும், அமுக்கக் குழுக்களுக்கும் உண்மையான வித்தியாசங்கள் காணப்படாத பல கட்சிமுறையில் தீர்மானங்கள் அடிக்கடி அமுக்கக் குழுவுக்கிடையிலான பேச்சவார்த்தைகள் மூலமே எடுக்கப் படுகின்றன.

குழுக்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்குச் சந்தூக் குறைவானதும், அரசியல் மயமாக்கலின்மைக்குச் சந்று அதிகமானதுமான ஒரு நிலையையே அமுக்கக்குழு அரசியல் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. அது, அரசியல் - அரசியல்தன்மையற்ற இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட ஒரு நிலையை வகிக்கிறது.

இந் கட்சிமுறை அமுக்கக் குழுக்கள் உருவாவதற்கு உதவுகின்றது. ஏனெனில் விசேட நலங்களை ஆதரிப்போர் இவ்விரு கட்சிகளிலும் தொடர்ச்சியாக இருக்கமாட்டார்கள். இரு கட்சிமுறை தன்னாவில் பிரிவுகளையும், உபகுழுக்களையும் கொண்டனவாயும், தொடர்ச்சியாகச் சிலவகையான நலங்களை வெளிப்படுத்துபவையாகவும் இருக்கின்றன. மாறுக, பல கட்சிமுறை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அமுக்கக் குழுக்களின் தோற்றுத்துக்குத் தடையாக இருக்கின்றன. ஏனெனில் அங்கு கட்சி

களே விசேட நன்மைகளின் அமைப்புக்களாக இருக்கின்றன. ஆகவே, பல கட்சிகள் தம்மளவில் அரைகுறை அழுக்கக் குழுக்களே, உயர்ந்த அளவிலான அழுக்கக்குழு நடவடிக்கைகள் தர்க்கரீதியில் உயர்ந்த அளவிலான சமூக வேறுபாடுகளை உணர்த்தலாம்.

அழுக்கக் குழுக்களது பலம் ஒரளவுக்கு அரசாங்கக் கட்டமைவினுடைய நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உ + ம: அதிகாரம் குறிக்கப்பட்ட அரசியல் முறைகளைவிட பரவலாகப்பட்ட முறைகள் வித்தியாசமானவை. அமெரிக்க அரசாங்க முறையில் குழுக்கள் தமக்குத் தேவையானவற்றை இலகுவில் பெற்றுக்கொள்கின்றன. அழுக்கக் குழுக்களின் தாக்கத்துக்கும், நிர்வாகக் கட்டமைப்பின் இயல்புக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு எப்போதுமுண்டு. அரசாங்கக் கட்டமைவினுள் ஒரு நிரந்தர பேச்சாளரைக் கொண்டிருப்பதன்மூலம் இதனை 'அடைந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே, அழுக்கக்குழு என்பதை ஒன்றே ஒன்றுக்கு மேற்பட்டதோ பொதுவான நோக்கம் கொண்ட மக்களை உள்ளடக்கிய ஒரு ஒழுங்கான ஒழுங்கமைப்பு எனவும் அது வழுமையான நிகழ்வுகளிடையில் செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கும் ஒன்றெனவும், குறிப்பாக அரசாங்கம் உருவாக்கி நிர்வகிக்கும் பொதுக் கொள்கைமீது செல்வாக்குச் செலுத்தி தமது நலன்களைப் பாதுகாத்து முன்னேற்றுவன எனவும் வரையிலக்கணப்படுத்தலாம்.

இவை பின்வரும் மூன்று வேறுபடும் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி தமது நோக்கங்களை அடைய முயற்சிக்கும்.

- (i) பொதுப் பதவிகளில் தமது நலன்களை முன்னேற்றும் ஆட்களைப் பதவியில் இருத்த முயற்சிக்கும்; தேர்தல் முறையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் நுட்பமாகும்.
- (ii) பொது உத்தியோகத்தர்களை அவர்கள் தமக்குச் சாதகமாக இருக்கிறார்களோ இல்லையோ தமது நலன்களை முன்னேற்றுமாறு தூண்டுவார்கள் — தூண்டுதல் நுட்பமாகும்.
- (iii) அது பொதுசன அபிப்பிராயத்தின்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதன் ஊடாக அரசாங்கத்தின்மீது முறைமுகமாய்ச் செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்கும் — இது பிரச்சார நுட்பமாகும்.

XVI

சட்டசபை

ஆதிகால அரசுகளில் சட்டத்தினை ஆக்குதல் அரசாங்கத்தின் முக்கியமான கடமையாக இருக்கவில்லை. சட்டம் தெய்விகத் தோற் றங் கொண்டது. அல்லது நீண்டகாலமாக இயக்கத்தில் இருந்தமரபுகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. அல்லது அடிப்படை இயற்கைத் தக்துவங்களிலிருந்து பெறப்பட்டது என்ற கருத்து நிலவியது. புதிய சட்டங்கள் ஆடசியாளர்களால் அல்லது நீதிபதிகளினால் அல்லது நேரடிச் சபைகளில் கூடிய சதந்திரமான குடிமக்களால் உருவாக்கப்பட்டன. பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த சட்டசபைகளின் தோற்றம் ஒப்பிட்ட ஓவில் அண்மைக்காலத்தவையே. இவை அரசாங்கத்தின் நிரந்தரமான கருவிகளாக ஆயியதும் அண்மையிலேயே.

ஆதிகால ரீரூபோனிய கிராமத்தவர்களிடமிருப்போன வட ஜூரோப்பிய நடுகளில் இத்தகைய சபைகள் ஏழைந்தன என மரபுரிதியான கோட்பாடு குறிப்பிடுகிறது. இச் சபைகள் குலமரபுக் குழுக்களின் முன் ணனி அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக, ஒரு ஆலோசனைச் சபையாகவும், பொதுக் கொள்கையின் பிரதான பிரச்சினைகளைத் தீர்மானிப்பனவாக வும் அமைந்தன. புதிதாலிகளின் சபை (Witenagemot) என அழைக்கப்பட்ட இத்தகைய சபை ஒன்று ஒவ்வொரு வருடமும் பல தடவுகள் மன்னால் கூட்டப்பட்டதோடு இது இராசதானியின் முக்கியமான மனிதர்களையும் கொண்டிருந்தது. இச்சபை படிப்படியாக இராசதானியின் மாபெரும் சபையாக அபிவிருத்தியடைந்ததோடு புதியவரி விதிப்பதற்கு இச்சபையின் அனுமதி அத்தியாவசியமாகவும் இருந்தது. இதிலிருந்தே பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த தேசிய சட்டசபை முதன்முதலாக அபிவிருத்தியடைந்தது.

சமூகத்தில் புதிதாகத் தோன்றிய சில வகுப்பினருக்குப் பிரதிநிதித் துவம் வழங்கும் முறையை அறிமுகப்படுத்தி இச்சபையிலேப் பரவலாக கியதன் மூலம் பிரித்தானியப் பாராளுமன்றம் எழுச்சியடைந்தது. இதைத் தொடர்ந்து இதன் அங்கத்தவர்கள் இரு தெளிவான கிளைகளாக, அல்லது சபைகளாகப் பிரிந்தனர். அரசர்களுக்குப் பணம் தேவைப் பட்டபோது இந்நிலச் சுவாந்தர் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த மையால் ஒன்றுக்கூடி முடிவுகளை எடுக்கமுடியாதிருந்தது. இதனால் இவர்கள் தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அப்பிரதிநிதிகளின் னாடாகத் தமது உடைமைகள்மீது அரசுவரிவிதிக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தனர். 1265இல் இருந்து நாட்டின் எல்லாப் பகுதியினரும் பட்டங்களில் உள்ள உதவி செய்யக்கூடிய barons, மதகுருமார்,

knoights, burgress எல்லோரும் இச்சபையில் கூடினார். இவ்வாறு உருவாகிய பாரானுமன்றம் அரசாங்கமுறையின் ஒழுங்கான இயல் பாகியது.

முதலில் பாரானுமன்றம் ஒரு மன்றுகளே கூடியது. ஆனால் பின்னர் மூன்று வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூன்று குழுக்களாகப் பிரிந்தது—பிரபுக்கள் (nobles), ரூரூமார் (clergy), பொதுமக்கள் (Commons). காலக்கிரமத்தில் உயர் பிரபுக்களும் குருமாரும் ஒரு குழுவாகி அதுவே பிரபுக்கள் சபையாகியது. மற்றது பொதுமக்கள் சபையாகியது.

சட்டசபையின் மிகவும் பிரதான கடமையான சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மெதுவாகவே வளர்ச்சியடைந்தது. ஆரம்பத்தில் இம் மன்றங்களின் கூட்டங்கள் ஒழுங்கற்றதாகவும், சொற்ப நேரத்துக்குமே நடத்தப்பட்டன. நிதிவிடயங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு அதற்கொரு நெம்புகோல்போல் அமைந்து அதன் நிலையினைப் பலப்படுத்த உதவியது. அரசாங்கச் செலவுகளுக்கும், யுத்தச் செலவுகளுக்கும் அரசனுக்குப் பணம் தேவைப்பட்டபோது பாரானுமன்றத்திடம் கோரிக்கை விடுத்தபோது அதற்குப் பிரதியுபகாரமாகப் பாரானுமன்றம் புதிய சட்டங்கள் தேவை எனக் கோரிக்கை விடுத்தது. இவை அரசனுல் கட்ட ளீச் சட்டங்களாக அனுமதிக்கப்பட்டன. இந்த வழிக்கம் காரணமாக வரிவிதிக்கும், சட்டம் இயற்றும் அதிகாரங்கள் இரண்டும் தேசிய சட்ட சபையின் கைகளை வந்தடைந்தன.

சட்டசபையின் கடமைவு:

நவீன சனநாயக அரசாங்கம் திட்டமிடுதல் கொள்கைகளை வகுத்தல், மூரண்படும் நோக்குகளிடையே இணக்கம் காணப்பதற்கு விவாதங்கள், கூட்டங்கள் நடத்துதல் என்பவற்றில் கவனம்கொள்கிறது. அதனால் எல்லா நலங்களையும், வர்க்கங்களையும் போதியவு பிரதிநிதித் துவப் படுத்தத்தக்கதாகப் பெரிதாகவும், தாக்கமான முறையில் கலந்துரையாடும் அளவு சிறியதாகவும், தேர்தல் தொகுதியை அடிப்படையாகக்கொண்ட வெகு சனங்களிடமிருந்து இறுதியாக அதிகாரத்தைப் பெறுவதாகவும் சட்டசபை அமையவேண்டியதவசியம். சபை ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள், தீர்க்கவேண்டிய பிரச்சினைகள், வழிமுறைகள் என்பவற்றைப் பரிச்சயப்படுத்தும் அளவுக்குப் பிரதிநிதிகளின் ஆயுட்காலம் நீண்டதாகவும், அதேவேளை பொதுசன அபிப்பிராயத்துடன் தொடர்பற்றுப் போகாதவாறு குறுகியதாகவும் அமைய வேண்டும்.

சட்டசபைகளின் ஒழுங்கமைப்பும் வழி முறைகளும்:

சட்டசபைகள் தமது உள்ளார்ந்த ஒழுங்கமைப்பு வழிமுறைகளை அறைகுறையாக அரசியல் யாப்புக்களில் குறிப்பிட்டாலும் அவற்றைத் தாமே வெருங் நிரணயித்துக் கொள்கின்றன. நவீன சட்டசபைகளது அளவும் அவைகள் செய்யவேண்டிய கடமைகளின் அளவும் வேலைப் பிரிவினை அவசியமாக்கியுள்ளன. அதற்காக விசேடகுழுக்கள் பலவற்றை அமைக்கின்றன. மசோதா ஒன்றின் அவசியமற்ற பெரும்பகுதிகளை அகற்றி மிகுதியாகவுள்ளவற்றைச் சட்டசபை முழுவதும் விவாதத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளத்தக்க வகையில் செப்பனிடும் பணியைக் குழுக்களே செய்துகொள்கின்றன.

சட்டசபைகள் வருடாவருடம் கூடுகின்றன. ஆனால் ஒரு கூட்டத் தொடரின் காலப்பகுதியினைத் தீர்மானிப்பதில் வேறுபடுகின்றன. இது கூட்டத் தொடரை முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல், விசேட தொடர்களைக் கூட்டுதல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கும். எல்லாச் சட்டசபைகளும் வழிமுறை பற்றிய சில விதிகளை உருவாக்குகின்றன. அவசரமாகச் செயற் படுவதையும், தீமை பயக்கும் நடவடிக்கைகளை அதே வேளையில் யிக் நீண்டகால விரயம், குழப்பம் என்பவற்றை அடைந்துகொள்வதே இவ் விதிகளின் நோக்கமாகும். இந்த நோக்கங்களை அடைந்து கொள்வதற் குப் பெரும்பான்மை தனது விருப்பத்தை அடைந்துகொள்ள வாய்ப் பளிப்பதற்கு வழிமுறைகளும் Methods உம் அவசியமாகின்றன. விதி களுள் மிகவும் முக்கியமானது கோரம் அல்லது சட்டசபை நடவடிக்கைக்கு அவசியமான பிரச்சனையாயிருக்கவேண்டிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையாகும். மேலும், நிகழ்ச்சி நிரல், ஒழுங்கு, வாக்குகளை எண்ணுதல், விவாதவழிமுறை என்பனவும் முக்கியமானவை. சில அரசுகளில் விசேடமாக ஐஞ்சிபதி ஆட்சிமுறை நகடுகளில் நிர்வாகிக்கு சட்டமாகச் சூதல் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் உரிமையுண்டு. இது வழமையாக நிர்வாகியின் ரத்துக்காரமாகவே இருக்கும். இதனால் சட்டசபை ஒரு மசோதாவை மறுபரிசீலனை செய்யவோ அல்லது மேலதிகமான வாக்குகளால் திரும்பவும் மசோதாவை அனுமதிக்கவோ வேண்டி வரும்.

சட்டசபையின் கடமைகள் :

சட்டசபைகளின் கடமைகளைப் பின்வருமாறு வகுக்க முடியும் :

- (i) அவை நாட்டின் சட்டங்களை உருவாக்குவதோடு தேவையற்ற விதிகளை நீக்கவும், நவீன வாழ்வின் மாறிவரும் குழநிலைகளுக்கு கேற்ற புரிப சட்டங்களை இப்பறவு ம் முடியும்.
- (ii) பல நாடுகளில் அவைது முழுமையாக அல்லது டகுதியாக அரசியல் திட்டத்தினைத் திருத்தும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு அரசியல்திட்ட சட்டத்தினை உருவாக்கும் பங்கும் அவற்றிற்குண்டு.

- (iii) பணத்தைச் சேர்க்கும் முறைகளைத் தீர்மானித்தல், எவ்வளவு தொகை சேர்க்கவேண்டும், எவற்றுக்குச் செலவு செய்தல் வேண்டுமென்பவற்றை உள்ளடக்கிய அரசின் நிதிகள் மீதான கட்டுப்பாடு.
- (iv) அரசின் சர்வதேச தொடர்புகள் மீதும் படிப்படியாகக் கட்டுப்பாடுகள் செலுத்துகின்றன. நிர்வாக அதிகாரத்தில் தொடர்ந்திருக்கும் மிகவும் முக்கியமான இப்பரப்பில் அமைச்சு, நிதி, ஒப்பந்தங்கள் என்பவற்றின் மீதான அவற்றின் அதிகாரத்தால் அவை கண்காணிப்புச் செலுத்துகின்றன.
- (v) தூய்மையான சட்டசபையல்லாத பல அதிகாரங்களையும் இலவ செயற்படுத்துகின்றன. நடந்துமுடிந்த தேர்தல்களைத் தீர்மானித்தல், மற்றைய உத்தியோகத்தர்களை நீக்குதல் என்பவற்றில் நீதித்துறை அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துகின்றன. சிலநாடுகளில் சட்டசபைகள் — அப்பீல் நீதிமன்றங்களாகக் கடமையாற்றுகின்றன. உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல், ஆணைக் குழுக்களை நியமித்தல் போன்ற நிர்வாகக் கடமைகளையும் ஆற்றுகின்றன.

XVII

நிர்வாகத்துறை

பரந்ததொகு முறையில் பொருள் கொள்வதாயின், சட்ட அல்லது நீசித்துறையில் கடமையாற்றுவோர் தவிர மற்றைய என்ன அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களையும் நிர்வாகத்துறை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. சட்டத்தின் மூலமாக வெளிப்படும் அரசின் விழுப்பத்தை தடைமுறைப் படித்தும் அரசாங்கத்தின் சகல மூகவர்களையும் இது உள்ளடக்கி உள்ளது. ஆகவே நிர்வாகம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகிறது.

- (i) நிர்வாகத்தின் தலைவர்: இப்பதினினைப் பொறுத்து அதன் தெரிவு முறை, பதவிக்காலம், அதிகாரங்கள் என்பன அரசுக்கு அரசு வேறுபடுகின்றன.
- (ii) நிர்வாக சபை: இது சட்டம் இயற்றும் சபையிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுகின்றது. ஆனால் சட்டசபை இதன் பெரும் பாலான அதிகாரங்களைப் பெற்று வருகின்றது.
- (iii) மந்திரிசபை: தனியொரு அலகாக இது செயற்படுவதோடு இதன் நிலை, இது நிர்வாகத் தலைவர், சட்டசபை என்பவற்றேடு கொள்ளும் தொடர்புகள் அரசுக்கு அரசு வேறுபடுகின்றன.
- (iv) சினில் சேவை: நிர்வாகத் திணைக்களங்களில் பல தூர்ப்பட்ட உத்தியோகத்தர்கள், அரசின் ஆயுதப் படைகளின் அதிகாரிகள் என்போரையும் இது உள்ளடக்கும். இவர்களைத் தெரிவு செய்யும் முறை, பதவிக்காலம், ஒழுங்கமைப்பு என்பன நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன.

நிர்வாகத் தலைவர்:

ஆரம்ப காலங்களில் ஒரு குழுவான மனிதர்களிடமே அதிகாரம் தங்கியிருந்தது. வயது அல்லது தீர்க்கத்திசனம், அல்லது ஆளுமை காரணமாக அவர்களிடையே ஒரு தலைவன் எழுச்சி பெற்றுள். பிறப் பால் மக்கள் தெரிவால் அல்லது வலுவினால் இத்தலைமைப் பதவியைப் பெறக்கூடியதா யிருந்ததோடு தெய்வீக உரிமை என்ற சிற்தனையால் ஆதரிக்கவும்பட்டது.

அன்றைக் காலங்களில் பரம்பரையாகப் பதவி பெறும் தலைவர் முறை நீக்கப்பட்டு நிர்வாகக் கூடமுன்று தேர்தல்களின்றாடாகத் தெரிவு செய்யும்முறை நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது. யப்பானில் தெய்வ அனுமதியினுடனுள் மன்னராட்சிமுறை இன்றும் நிலவுகின்றது. அரசியல் யாப்பு, பாராளுமன்றம், மந்திரிசபை என்பவற்றால் கட்டுப்படுத்தப் படும் பரம்பரை மன்னராட்சி முறை இன்றும் பல நாடுகளிலும்பட்டு.

நவீன அரசுகளின் நிர்வாகத் தலைவர்களைப் பாகுபடுத்தும்போது பின்வரும் மூன்று அம்சங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

- (அ) தெரிவு முறை, (ஆ) பதவிக்காலம், (இ) உண்மை அதிகாரம்.
- (அ) நிர்வாகத் தலைவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு நான்கு முறை கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. (1) பரம்பரை முறை. (2) நேரடியாக மக்கள் பங்குபற்றும் தேர்தல் முறை. (3) தெரிவு செய்யப்பட்ட தேர்வாளர் மறைமுகமாகத் தெரிவு செய்தல். (4) சட்ட சபைகளினால் தெரிவு செய்யப்படுதல்.
- (ஆ) நவீன அரசுகளில் நிர்வாகத் தலைவர்களின் பதவிக்காலம் 2 வருடங்களிலிருந்து 7 வருடங்கள் வரை வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது.
- (இ) பெயரளவு நிர்வாகி, உண்மை நிர்வாகி என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடு நிர்வாகத் துறைக்கும்—சட்டசபைக்கு மிடையிலான தொடர்புகளைக் கொண்டே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. நவீன அரசுகள், மந்திரிசபை முறை, ஐஞ்சிபதி முறை என இரு பெரும் மாதிரிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் முன்னேயதில் நிர்வாகத் தலைவர் பெயரளவு நிர்வாகியாக இருக்க உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம் மந்திரிசபையின் கையில் இருக்கும். ஆனால் இதன் பதவிக்காலம் சட்டசபையின் ஆதரவிலேயே தங்கியிருக்கும். மறுபுறம் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஐஞ்சிபதிகளையுடைய நாடுகளில் ஐஞ்சிபதியே உண்மையான நிர்வாகியாக அமைந்து சுதந் திரமாக அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துவார்.

நிர்வாகத்தின் கடமைகள் :

நிர்வாகம், நலன்கள், கோரிக்கைகள் என்பவற்றைத் தீர்மானிக்காக மாற்றும் பிரதான பங்கினை ஆற்றுவதால் அது முதலாவதாக உற்பத்திக் கடமைகளை ஆற்றுகிறது. இருந்த போதிலும் பிரதான சமூக நலன்பேண் குழக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த இடமளிப்பதால் அது ஒருமைப்பாட்டின் கடமைகளையும் ஆற்றுகிறது. கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் மத்திய பீடமாகக் கடமையாற்றுவதோடு சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் உபகருவிகளை மேற்பார்வை செய்யும் கடமைகளையும் அது ஆற்றுகிறது.

நிர்வாகத் தலைவரின் கடமைகளைப் பின்வரும் தலைப்புகளின்கீழ் அடக்கலாம்.

1. இராஜதந்திரம் :

இராஜதந்திரக் கடமைகள் வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளை நடத்துவதோடு பெருமளவு தொடர்புபடுகிறது. ஒப்பந்தங்களை முடிவாக்குதல், வெளிநாட்டு இராஜதந்திர தாதுவர்களை வரவேற்றும், தனது நாட்டின் பிரதிநிதியாகச் சேயற்படுத்தல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கும்

2. இராணுவம் :

நிர்வாகத்தலைவர் வழமையாக இராணுவப்படைகளது தலைவராக வும் கடமையாற்றுவார். அதனால் அவர் உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்கவும், நீக்கவும், போரை நடத்தவும் அதிகாரமுடையவராக இருப்பார்.

3. ஆட்சியில் :

உன்நாட்டுப் பரிபாலனத்துக்குப் பொறுப்பான நிர்வாகி சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதை வழிப்படுத்துவதோடு அதனை மேற்பார்வையும் செய்வார். இதற்காக உப-பரிபாலன உத்தியோகத்தர்களை நியமிக்க, நீக்க, மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பார். சில அரசுகளில் சட்டசபையின் அனுமதியுடனேயே இவற்றைச் செய்ய முடியும். பரிபாலனத்தினைக்கொண்டு நடத்துவதற்காக நிர்வாகத் தலைவர், Decrees, கட்டளைகள், Proclamation, விதிகள் என்ப வற்றை விடுவிப்பதோடு பல்வேறு தினைக்களாங்கள், சபைகள், அறக்குழுக்கள் என்பன சட்டங்களையும், அறிவுறுத்தல்களையும் விடுக்கும்;

4. சட்டசபை :

மந்திரிசபை முறையான அரசாங்கங்கள் உள்ள நாடுகளில் நிர்வாகத் தலைவர்கள் தமக்கு ஆதரவு நிலவும்வரை நேரடியாகச் சட்டமியறிறுவதில் பங்கு கொள்கிறார்கள். அதன் கொள்கைகளை வழிப்படுத்தியும், ஆலோசனை வழங்கியும் வருகின்றன. ஜனதிபதிமுறை அரசாங்கம் உள்ள நாடுகளிலும் ஓரளவு நிர்வாகம், சட்டம் இயற்றுதல் என்பதில் பங்குகொள்கிறது. வழமையாக நிர்வாகம் சட்டசபைகளைக் கூட்டுவதில் கலைப்பதில் அல்லது தள்ளவைப்பதில், விசேட சூட்டத் தொடரை நடத்துவதில் சில கட்டுப்பாடுகளைக்கொண்டிருக்கும், நிர்வாகத் தலைவர், நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ சட்டங்களை இயற்றுவதை ஆரம்பித்து வைக்கிறார். சட்டசபைக்குத் தேவையான தகவல்களையும், நாட்டின் தேவைகளையும் சட்டசபைகளுக்கு வழங்குவதோடு எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளையும் சட்டசபைகளின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருகிறார். பல நாடுகளில் ரத்ததிகாரத்தின் மூலம் சட்டசபையின் சட்டங்களை நிராகரிக்கவும் — நிர்வாகத் தலைவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

5. நிதித்துறை :

குற்றவாளிக்கு மன்னிப்பு வழங்குதல் அல்லது சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டோருக்கு மன்னிப்புவழங்குதல் என்பன நிர்வாகத்துறையைச் சார்ந்ததே. குற்றவியல் சட்டத்தின் இறுக்கம் காரணமாக நீதியைப் பரிபாலனம் செய்வதில் ஏற்படும் பிழைகளைத் திருத்து வதற்கு இது ஒரு வழியாகச் செயற்படுகிறது.

நீதித்துறை

ஓர் அரசாங்கத்தின் சிறப்பான இயக்கத்திற்கு நீதித்துறையின் சதந்திரமும், பாரபட்சமற்ற நீதிநிர்வாகமும் அத்தியாவசியம். பிறைஸ் பிரபு “ஓர் அரசாங்கத்தின் சிறப்புக்களை சோதனை அதன் நீதித்துறை பின் நிர்வாகமே” என்று குறிப்பிட்டார். ஆரம்ப காலங்களில் நீதித்துறை நிர்வாகத்துறையின் ஓர் அங்கமாகவே இருந்தது உத்ம: மண்ணராட்சி. இம்மறை சிறந்ததல்ல என்பது பின்னர் உணரப்பட்டது. ஏவெனில், இத்துறையில் அரசனுக்கெதிரான வழக்கில் அரசன் தானே நீதிபதியாகக் கடமையாற்றுவதாக அமைந்தது. சட்டசபை தேவையான சட்டங்களை இயற்றுகிறது. இவற்றை அனுசரித்து நிர்வாகத்துறை நிர்வகிக்கின்றது. நிர்வாகத்துறை வரம்பு மீறிய போகுப்போதோ அல்லது சட்டசபை மக்களின் உரிமைகளை மீறும்போதோ மக்கள் நீதித்துறையில்தான் நம்பிக்கை வைக்கிறார்கள். இந்தக் காரணத்தால்தான் நீதித்துறை மக்கள் உரிமைகளின் பாதுகாவலங்க அமைவதோடு அதனை மற்றைய இந துறைகளதும் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நிற்கிக் கூதந்திரமாக இயங்க வழிவகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்று நிர்வாகத்துறையினதும் சட்டத்துறையினதும் பணிகள் அதுகளித்து வருகின்றன. நீதித்துறையினை நிர்வாகம் கண்காணித்தும் வருகின்றது. இருந்தும் நீதித்துறையின்மீது மற்றைய துறைகள் கட்டுப்பாடு செலுத்துவது மக்கள் உரிமைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என நம்பப்படுகிறது.

பெரும்பாலான நாடுகளில் நிர்வாகத்தின் தலைவரே சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலோடு நீதிபதிகளை நியமிக்கின்றார். நீதிபதிகளது நியமனமுறை, ஊழியர், தகுதி, பதவியுயர்வு போன்றன திட்டவட்டமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

நீதி வழங்கப்படுவது மாத்திரம் முக்கியமானதன்று :

நீதிவழங்கப்பட்டது முறையானது என்று காட்டப்படவும் வேண்டும். எவ்வாசனநாடுகளிலும் அவற்றின் அரசியல் திட்டங்களை வரைந்தோர் நீதித்துறை அரசியல் தலையீடுகளின்றி இயங்கவேண்டுமென்பதுகில் கவனம் கொண்டிருந்தனர். இதன்பொருட்டு நீதித்துறையினை அரசியலின் மற்றைய துறைகளினின்றும் பிரித்து அமைத்துள்ளனர். பொதுவாக நீதித்துறை நிர்வாகத்தினைத் திறம்பட நடாத்த உதவுவதாகவும் சமூகத்தினைச் சமநிலையில் வைத்திருக்கவும் உதவுகிறது. ஒரு பிரசைக்கும் இன்னொரு பிரசைக்குமிடையில் தகராறு ஏற்படும்

போது அதனை மனிதத்தன்மையுடனும், நேர்மையாகவும், சமநிதியிலும் தீர்த்துவைக்க உதவுகிறது. அதுபோன்றே ஒரு பிரசைக்கும் அரசுக்கும் எழும் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கிறது.

நீதிபதிகளும் சாதாரண பிரசைகளே. அவர்களும் தாம் வாழ் கின்ற குழந்தை, சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களினால் கட்டுண்டு நின்று தான் நீதி வழங்குகின்றனர். பெரும்பாலான நீதிபதிகள் மத்தியதர வர்க்கத்திலிருந்தே தெரிவிசெய்யப்படுகிறார்கள். அரசியல் வாடிகள் நீதிபதிகள்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தாதிருப்பதற்காக அரசியல் திட்டங்களில் காப்பீடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

நீதித்துறையின் கடமைகள் :

1. அரசியலமைப்பு, யாப்புச் சட்டம், வழக்காறுகள், அறநெறிக் கோட்பாடுகள், சில வழக்குத் தீர்ப்புகள் என்பவற்றினைப் பயன் படுத்தி நீதி வழங்குவது.
2. பக்கம் சாராது நீதி வழங்குதல். இதற்காக இவர்களுக்குத் தாராளமாக ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. இது கயேச்சையாக வும், சுதந்திரமாகவும் நீதி வழங்க உதவுகிறது.
3. அரசியல் திட்டத்தில் வரையறைக்கப்பட்டுள்ள மக்களுடைய உரிமைகளுக்குப் பாதுகாய்பளிப்பது நீதித்துறையின் கடமை யாகும்.
4. சமஷ்டியமைப்புடைய நாடுகளில் நீதித்துறையின் பொறுப்பு அதிகமாக உள்ளது. அங்கு சம அரசுகளுக்கும் மத்திய அரசுகளுக்குமிடையேயும் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைக்கும் பொறுப்பு நீதித்துறையிடமே உண்டு.
5. அரசியல் திட்டத்திலும் மற்றைய சட்டங்களிலும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் வார்த்தைகளுக்கு இறுதி விளக்கம் தருதல்.
6. நீதிபதிகளின் தீர்ப்புகளே சில சந்தர்ப்பங்களில் சட்டங்களுமாகின்றன.

நீதிபதிகள் ஆழந்த அறிவும் சட்ட நுணுக்கப் புலமையும் பெற்றிருத்தல் அவசியம். சில நாடுகளில் நீதிபதிகள் மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். உதம்: சோலியத் ரஷ்யா. வேறுசில நாடுகளில் சட்டசபைகளே நீதிபதிகளை நியமனங்கு செய்கின்றன. உதம்: சவிட்சு லாந்து, ஐக்கிய அமெரிக்காவிலுள்ள சில சம அரசுகள். இந்த முறையின் கீழ் சட்டசபை மறைமுகமாக நீதித்துறையில் செல்வாக்குச் செலுத்த வாய்ப்புண்டு. வேறு சில நாடுகளில் நீதிபதிகள் நிர்வாகத் தலைவர்களால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். உதம்: இந்தியா. இவ்வாறு நியமிக்கப்படுகின்ற நீதிபதிகளைச் சாதாரணமாக நீக்கமுடியாது. சட்டசபையின் விசாரணையின்பின்பே பதவி நீக்கம் செய்யமுடியும்.

நீதித்துறையின் அமைப்பு :

நீதித்துறையின் அமைப்பு நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. ஆனால் நீதிபதி நடுநிலை தவறக்கூடாது என்பதில் ஒற்றுமை நிலவுகின்றது.

பல நாடுகளில் உயர்நீதிமன்றமே இருதி நீதிமன்றமாகவுள்ளது. இங்கிலாந்தில் நீதித்துறை அமைப்பு படிமுறையாக அமைந்து பிரபுக்கள் சபைக்கு அதிக நீதி அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (லோட் சாண்சிலரும் மற்றும் 8 உதவியாளர்களும்) இவர்களுக்குக்கீழ் மேஜ் முறையீட்டு நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றம் என்பன இயங்குகின்றன. அங்கு உயர் நீதிமன்றம் சான்சரி பிரிவு, முடியின் சட்டப் பிரிவு புரோபட் விவாகரத்து நீதிமன்றங்கள், இராணுவ நீதிமன்றங்கள் எனப் பல பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கடமையாற்றுகின்றது. இவற்றுக்குக் கீழ் கவுண்டி நீதிமன்றங்கள், இணக்க நீதிமன்றங்கள் ஆகியவை இயங்குகின்றன.

எல்லாக் குற்றவியல் வழக்குகளுக்கும் யூரிமூறை அழுவிலுள்ளது. இங்கிலாந்தில் சட்டப்பிரபுக்கள் என்றழைக்கப்படும் ஒன்பதுபேர் கொண்ட சட்டப் பிரபுக்களின் தலைவர் போட்சாண்ணிலர் அரசினால் நியமிக்கப்படுகிறார். இவரது பரிந்துரையின்படி மற்றைய நீதிபதிகள் அங்கு நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

XIX

ஜானதிபதி ஆட்சி முறையும் மந்திரிசபை ஆட்சி முறையும்

மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையில். பாராஞ்சுமன்ற ஆட்சி முறையுடன் சம்பந்தப்பட்ட சில முறையான கருமங்களை அதாவது பிரதம மந்திரியினை நியமித்தல் போன்ற கருமங்களை ஆற்றுவதற்கான அவசியமும், சட்ட திட்டங்களின்படி பாராஞ்சுமன்றக் கருமங்கள் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றனவா என்பதைக் கண்காணிக்க பாரப்படசென்ற ஒரு நடவடிக்கை இருக்க வேண்டிய அவசியமும், நிர்வாகத்தினரின் கருமங்கள் பிரிக்கப்படுவதற்கு வழி வகுத்தன. இதனையே பேசொட் என்பவர் நிர்வாகத்தினரின் “மதிப்புக்குரியனவும்”, “பயனுடையனவுமான” கருமங்களைக் குறிப்பிட்டார்.

ஜானதிபதி ஆட்சிமுறைக்கும் மந்திரிசபை ஆட்சிமுறைக்கு மிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளுக்கான மூலகாரணம் பின்வருமாறு: முன்னது அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பின்னது பொறுப்புக்கள் குவிக்கப்பட்டிருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஜானதிபதி ஆட்சிமுறைக்குரிய அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படுதல் என்ற முறை (1) ஜானதிபதியின் பதவி ஏற்பு. (2) ஆட்சிப் பிடத்தில் அவரது போக்கு, (3) அவரை இறுதியாக மாற்றுதல் என்ப வற்றை நிர்ணயிக்கின்றது. இதேவே ஒவ்வொரு கட்டடத்திலும் மந்திரிசபை ஆட்சி முறையிலிருந்து ஜானதிபதி ஆட்சி முறையை வேறு படுத்துவதற்குக் காரணமாய் அமைந்துள்ளது. அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படல் என்ற முறை ஒரு இறுக்கமான அரசியல் திட்டத்தால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஜானதிபதியின் மக்கள் குறிப்பிட்டதோரு காலத்துக்குத் தெரிவு செய்கிறார்கள். எனவே அவர் சட்ட சபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஜானதிபதி முறையிலிருந்து வேறுபடும் அமைச்சரவை ஆட்சிமுறைக்கு உதாரணமாய் அமைவது பிரித்தானியாவிலாகும். இங்கு நிர்வாக அதிகாரமும், சட்டவாக்க அதிகாரமும் தனியொருவரின் கையில் இல்லாது பல அமைச்சர்களை உறுப்பினராகக் கொண்ட அமைச்சரவையினதாய் இருக்கிறது. இச் சபைக்குப் பிரதமமந்திரி தலைமை வகிப்பார். அவர் ஏனைய அமைச்சர்களை நியமிக்கவும் பதவி நீக்கம் செய்யவும் உரிமை பெற்றுள்ளார். இம்முறை இங்கிலாந்தில் மரபு வழியில் தோன்றியதாகும். பெயரளவில் நிர்வாகத்துறை அதிகாரத்தை அரசு செலுத்தி வருகின்ற போதிலும் நடைமுறையில் அமைச்சரவையே உள்ளெமயான நிர்வாகத்தை நடத்துகின்றது. ஆகவே, அமைச்சரவையை ராம்சே மூர் அரசென்னும் கூப்பைத் திசைதிருப்பும் விசை என்றும் குறிப்பிட்டார்.

பொதுத்தேர்தல் ஒன்றில் எக்கட்சி பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெறுகிறதோ அக்கட்சியின் தலைவரை அழைத்து அரசி. அமைச்சரவை அமைக்குமாறு பணிப்பார். அவரே பிரதம மந்திரியாவார். அவர் தம் முடன் ஒத்துழைக்கத் தக்க திறமைசாலிகளைப் பிற அமைச்சர்களாகத் தெரிவு செய்வார். மாருக ஐஞுதிபதி ஆட்சிமுறையின்கீழ் ஐஞுதிபதியைத் தெரிவு செய்யவேண்டுத் தனியாகத் தேர்தல்கள் நடைபெறும். ஐஞுதிபதித் தேர்தல்களில் மக்கள் நேரடியாக வாக்களித்து ஐஞுதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் முறையும், மறைமுறைத் தேர்தல்களினுரூடாகத் தெரிவுசெய்யும் முறையும் நிலவுகின்றது. இதற்கு ஐஞ்சிய அமெரிக்கா சிறந்த உதாரண மாகும். ஐஞுதிபதி நிர்வாகத்தை தனிநபர் நிர்வாகம் என அழைக்க வாம். அங்கு சென்றறிவிருந்தோ பிரதிநிதிகள் சபையினிருந்தோ ஐஞுதி பதியும், மந்திரி சபையும் நியமிக்கப்படுவதில்லை. மக்கள் தேர்தல் மன்றத்தைத் தெரிவு செய்ய தேர்தல் மன்றம் ஐஞுதிபதியினைத் தெரிவு செய்யும். எனவே ஐஞுதிபதியின் நிர்வாகத்தைப் பாரானுமறத்துக்குப் புறம்பான நிர்வாகம் என அழைப்பார். ஐஞுதிபதி ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவராயிருக்க, காங்கிரஸ் பெரும்பான்மையோர் இன்னெஞ்சு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயுமிருக்கலாம். இந்கு மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையிலிருந்து ஐஞுதிபதி ஆட்சிமுறை வேறுபடும் முறை தெளிவாகின்றது. மந்திரிசபை ஆட்சிமுறை போவல்லாது ஐஞுதிபதியும் காங்கிரசம் தனித்தனியாக மக்களுக்கும் முறையே நிர்வாகத்துக்கும் சட்ட ஆக்கத் துக்கும் பொறுப்பு வகிக்கின்றனர். ஐஞுதிபதி ஆட்சிமுறை தடைகளும்—சமன்பாடுகளும் என்ற நெறிமுறையில் அமைந்துள்ளது. ஐஞுதிபதி செய்யும் சில உத்தியோகத்தர் நியமனங்கள் சென்றறினால் அங்கிகரிக்கப்படவேண்டும். ஐஞுதிபதியின் நிர்வாக நடபடிக்கைகள் பற்றிக் காங்கிரஸ் விசாரணை நடத்தலாம். நாட்டுக்கு அவசியமான சட்டங்களை காங்கிரசக்குச் சிபார்சு செய்யும் உரிமை ஐஞுதிபதிக்குண்டு. அதே வேலையில் காங்கிரஸ் ஆக்கிய சட்டங்களை ஸ்ட்டோ செய்யும் உரிமை ஐஞுதிபதிக்குண்டு. மத்திய உயர் நீதிமன்றம் யாப்புக்கு முரண்பட்ட சட்டங்களையும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளையும் ரத்துச் செய்வதோடு, யாப்புக்கு விளக்கம் தரும்போது புதிய சட்டங்களையும் இயற்றுகிறது.

ஐஞுதிபதி நிர்வாகத்தைப் போலன்றி அமைச்சரவை நிர்வாகம் பாரானுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கவேண்டும். பொது மக்கள் சபையின் நம்பிக்கையை அமைச்சரவை இழந்து விடுமானால் அஃது உடனே பதவி துறக்கும். இத்தகைய நிலை ஐஞுதிபதிக்கு ஏழுவ தில்லை. பொதுமக்கள் சபை நினைத்தால் அமைச்சரவையைப் பதவி பிழக்கச் செய்யலாம். அவ்வாறு செய்யும்போது அதன் பதவிக்காலம் முடிந்துவிடும். ஐஞுதிபதி ஆட்சியில் காங்கிரஸ் அவ்வாறு ஐஞுதிபதி யினை நீக்கிவிட முடியாது.

அமைச்சரவையின் பிரதான இயல்புகளில் ஒன்று கூட்டுப் பொறுப் பாகும். நடைமுறையில் ஓர் அமைச்சரின் தவறுள் செயலுக்காக அவர் மட்டும் பதவி துறக்கலாம். அமைச்சரவை ஒரு முடிவு எடுத்தால் அமைச்சர்கள் அக்கொள்கைபற்றி வெளிப்படையாக முரண்பட்டுப் பேசக்கூடாது. இதுவே மெல்போர்ன் பிரபு “நாம் என்ன சொல்கிறோம் ஏன்பது முக்கியமல்ல, ஆனால் எல்லோரும் சொல்கிறோமா என்பதே முக்கியம்” என்றார்.

அமைச்சரவை அரசாங்கத்தில் கொள்கையை வகுத்து அதைச் செயற்படுத்துகிறது. வெளிநாட்டுக்கொள்கை, போர், உடன்படிக்கை ஆகியன பற்றியும் தீர்மானிக்கிறது. நிர்வாக அலுவல்கள் அனைத்தும் அமைச்சரவையின் மேற்பார்வையின் கீழேயே நடைபெறுகின்றது.

சட்ட ஆக்கத்தைப் பொறுத்தும் அமைச்சரவை அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. முக்கியமான மசோதாக்களை எல்லாம் அமைச்சர்களே பாராணுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பார். முக்கியமாக வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பிப்பது அமைச்சரவையே. இந்தவகையில் ஜனுதிபதி ஒருவருக்குப் பரந்த அதிகாரங்கள் உண்டு. அவரே நாட்டின் பொது நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பாவார். மேலும் இராணுவம், பாதுகாப்பு என்பவற்றுக்கு மேலும் யாப்பு நிர்வாகம் அனைத்துக்கும் அவரே பொறுப்பு. சமஸ்தி நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளையும் அவர் நியமிப்பார். அவருக்குத் தலைமை நீதிபதி தவிர்ந்த மற்றைய நீதிபதி களை நீக்கும் அதிகாரங்களுமண்டு. அரசின் உயர் அதிகாரிகளையும் சென்ட்டின் சம்மதத்தோடு அவர் நியமிக்கிறார்.

அமெரிக்க ஜனுதிபதி சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினர் அல்லர். எனவே சட்டமன்ற அலுவல்களில் கலந்துகொண்டு கருத்துக்களை வெளியிட அவருக்கு வாய்ப்பில்லை. இந்த இந்தச் சட்டங்களை ஆக்க வேண்டுமென்று கட்டளையும் இடமுடியாது. ஆனால் அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி ஜனுதிபதி சட்டமன்றம் கூடும்போது செய்தி அனுப்பலாம். அத்தகைய செய்திகள் சட்டங்கள் இயற்றுவதில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அடிப்படைக் கொள்கைளாகவே இருக்கும்.

அமெரிக்க ஜனுதிபதிக்கு மறுப்பாணை என்னும் சக்தி வாய்ந்த அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது அரசியல்யாப்பு வழங்கும் அதிகாரமாகும். எந்த மசோதாவும் சட்டமாவதற்கு ஜனுதிபதியின் கையொப்பம் அவசியம். ஜனுதிபதியின் கையொப்பத்திற்குச் சட்டமன்றுல் அனுப்பப்படும் மசோதா எதுவும் பத்துத் தினங்களுள் அவர் கையொப்பமிட்டால் அது சட்டமாகும். அல்லது நிராகரித்துக் கிருப்பிவிட்டால் சட்டமன்றம் மீண்டும் $\frac{2}{3}$ பெரும்பான்மையால் அதனை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கும்.

XX

பாளிஸம்

தனியுரிமை முதலாளித்துவத்தின் தெய்ந்த நிலையைக் காட்டுவதே பாளிஸம் என மார்க்ஸ் அதை விபரித்திருக்கிறார். இது முதலாளித்துவம் விரிவடையாமல் விட்டதனால் உண்டான விளைவு. அதனால் முதலாளித்துவம் ஐனநாயகத்தினேடு சம்பந்தப்பட்ட சுதந்திரங்களை நிலைத்திருக்கச் செய்கின்றது. இத்தகைய ஆராய்ச்சியிலே கில உண்மைகள் ஞான்டு. ஆனால் இது முற்றும் உண்மையன்று. முதலாளித்துவ வர்க்கம் பாளிஸத்தை ஆதரித்தமையினாலேயே தனது சுதந்திரங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டது. பாளிஸத்தின் கீழ் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளுமே கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளானார்கள். இது இரு கட்சியார்க்கும் பிரியமற்றதொரு நிலையாகும்.

இத்தாலியிலும் ஜேர்மனியிலும் பாளிஸ்ட் கட்சி தலை தாக்கி வெற்றியடைந்தமைக்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. தேசியப் பேராசைகள் தடைப்பட்டமை ஒரு முக்கிய காரணமாம். 1918 இல் ஜேர்மனி தொல்வியடைந்தது. நேசதேச வெற்றிகளின் பயனாக முதல் உலக யுத்தத்திலே இத்தாலி போதிய நன்மையைப் பெறவில்லை. இவ்விரு காரணங்களும் இவ்விரு நாட்டு மக்களிடையிலும் பெரிய அதிகுப்புக்கை உண்டாக்கி வந்தன. தேசத்திலிருந்த மக்களைப்பொட்டு பயன்படுத்தி பாளிஸ்டுகள் இத்தாலிக்கு மிக உயர்ந்த ஒரு தான்த்தைக் கொடுப்பதாக உறுதி கூறினார். இத்தாலியின் பழும்பெருமைகளுக்கு கேற்றதொரு ஸ்தானம் வாக்களிக்கப்பட்டது. இடது சாரிகள் இந்த வாக்குறுதியில் அக்கறை காட்டவில்லை. நெடுந்தவணையிலே இத்தகைய வாக்குறுதியினால் எவ்வித பயனும் கிடையாதென இவர்கள் எண்ணினார். இடதுசாரிகளின் இந்தக் கருத்துச் சரியென்பது நிருபிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஏதாவதொரு வகையான ஆண்ம விகாசம் அவசியமென்பதை இடதுசாரிகள் அனுதாபத்தோடு கவனியாதபடியால் அது தொழிலாளர்க்கு சுற்றிலை பெரிய ஆபத்தை உண்டாக்கியதோடு பாளிஸம் வெற்றி பெறுவதற்கும் துணையாயிருந்தது.

ஜேர்மன் சமூகத்திலும் இத்தாலிய சமூகத்திலும் மூலாதாரமான ஒற்றுமையிருக்கவில்லை, பாளிஸம் வெற்றி பெற்றமைக்கு இதுவுமொரு காரணமாயிற்று. பிஸ்மார்க் அனுசரித்த வெரமான ராஜ்யத் திமிர கொண்ட கொள்கையினால் ஜேர்மனியில் ஒற்றுமை வளர்ந்தது. அத்துடன் ரஷ்யா தனது பெருமையை அக்கறை ஜேர்மனியிலே நிலைநாட்ட வேண்டுமெனப் பேராசை கொண்டது. அதுவும் இந்த ஒற்றுமைக்குத் துணையாயிற்று. இத்தாலியிலே கலூர் என்பவர் காட்டிய இராஜ தந்திரமும் சூழ்சித்திறமையும் அந்த நாட்டிலே ஒற்றுமையுண்டாவ

தற்குக் கரணமாயிற்று. இது செயற்கையானதோரு ஒற்றுமை. மக்களிடையேயுள்ள விருப்பத்தின் பயனாக உண்டானதன்று தற்செயலாக ஏற்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களினாலுண்டானது. நாட்டிலே பொருளாதாரத் தோல்வியுண்டானதும் மக்கள் தமிழ்க்கையேயுள்ள வேற்றுமைகளை அழுத்திக் கூறினார்களோயன்றி இதுவரை தேசியப் பண்ணப்பளர்த்த ஒற்றுமைகளைப் பெரிதாகக் கூறவில்லை.

மேலும் இவ்விரு நாடுகளிலும் பாரானுமன்றச் சண்நாயகம் வேர்கொள்ளவில்லை. இத்தாலியிலே இனப் போக்கும், கல்வியறிவின்மையும், அரசியல் நேர்மைக்குறைவும் தாண்டவமாடின. ஜூர்மனியிலே இராணுவப் பயிற்சியினால் கட்டுப்பாடு பெற்றிருந்த ஒரு சமூகம் வீமார் அரசியல் அமைப்பினால் பெறக்கூடிய மனவிரிவைப் பெறவில்லை. (முதலாம் உலக மகாயுதத்தின் பின்னர் ஜூர்மனியில் நிலவிய அரசியலமைப்பு வீமார் அரசியலமைப்பாகும்) பொருளாதார நெருக்கடியுண்டான் போதும் மக்கள் இந்த அரசியலமைப்பால் பெறக்கூடிய நன்மையைப் பெறவில்லை.

யுத்தத்திற்குப் பிந்திய நிலையிற்கூடப் பொருளாதார நெருக்கடிக் குரிய ஏதுக்களிலிருந்தன தொழிலாளர் தீவிர நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர். பொதுவுடைமைத் தலைவர்களின் செல்வாக்கில் அவர்கள் அடங்கும் அறிகுறிகள் தெஸ்பட்டன. இந்நிலை அமைதியான நடுத்தர வகுப்பாரையும் கலக்கிற்று. பாரானுமன்றத் தாபனங்கள் திடமான அரசியலை நிலைநாட்டத் தவறியபோது மத்திய வகுப்பினர் அதிருப்தி கொண்டனர். சமூகத்திலே வேறு சில இந்தத்தவரும் பொருளாதாரத் துவறயிலே பேராபத்துக்குள்ளாக்கி அழியுந்தறுவாயி விருந்தனர். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், பலதிறக் கடைகள், சங்கிலிப் பண்டச் சாய்ப்புக்கள் போன்ற வியாபாரத் தலங்களின் போட்டியினால் சிறிய கடைக்காரருக்குப் பேராபத்துண்டானது. தனியுரிமையுள்ள கூட்டுக் கம்பனிகளில் சிறிய கைத்தொழிலாளருக்கும் அழிவுண்டானது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எங்கும் தலைவரித்தாடிற்று. ராணுவத்திலிருந்து நீங்கியவரிடையே வேலையின்மை காணப்பட்டது. நடைமுறையிலுள்ள பலவித அரசியகட்சிகளிலே வெற்றியீட்டிக் கொள்ள முடியாதிருந்த அறிவாளிகளிடையே மக்கசப்புண்டானது. இத்தகைய சமூகம் பலவகையான அதிருப்திகள் காரணமாகப் பாளிஸக் கட்சி வளர்வதற்குத் துணைக்காரணமாயிருந்தன.

இத்தாலியிலேயே பாளிஸம் முதலிற்கொண்றிற்று. இங்கே கம்மானாலு யிருந்துகொண்டு விடுதிச்சாலை நடத்திய ஒருவருக்கு மகனான பெணிட்டோ முஸோலினி என்பவரே இக்கட்சியின் தலைவரானார். இவர் ஆரம்பத்திலே சமதர்மவாதியாயிருந்து ஏகாதிபத்தியத்தைக் கண்டித்தார். பின்னர் தமது சமதர்மச் சகாக்களோடு விரோதித்துக்

கொண்டு தனது சொந்தத்தில் ஒரு கட்சியை உருவாக்கினார். இது 1919இல் மார்ச்சில் உருவாயிற்று. இச்சமயத்திலே பாவியேட் கொம் பாட்டி மெண்டோ என்ற ஒரு ராணுஸ்ப்படை மிலானில் முஸோலினி யின் அழைப்பில் பேரில் கூடிற்று. வட இந்தியாவிலும், மத்திய இத்தாலியிலும் கிளைத்தாபனங்கள் தாபிக்கப்பட்டன. முஸோலினி இவ்வியக்கத்திற்குத் தலைவரானார். இதன் நோக்கம் உலக மகாயுத்தத் திலே கிடைத்த வெற்றியின் பங்குகளில் இத்தாலி தண்குச் சேர வேண்டிய பங்கைப் பெறுதலும், நாட்டின் உள்நாட்டுக் கொள்கையிலே மாற்றங்களை உண்டாக்குவதுமேயாகும். ராணுவத்திலிருந்து விலகியவர்களிற் பலர் இதிலே சேர்ந்தனர். சிறிய நடுத்தர வகுப்பு வாவிபர் பலர் இதிற் சேர்ந்தனர். நாட்டில் நிலவிய தொழிலாளர் சீர்கேட்டிலே அதிருப்பி கொண்ட பலரும் இதிற் சேர்ந்தனர்.

முஸோலினி தனது வேலைத்திட்டத்தை ஒழுங்காக நடத்தியது கிடையாது. 1919இல் மிலானிற் கூடிய மகாநாட்டுக்கு முஸோலினி தயாரித்த விஞ்ஞாபனத்தில் தீவிரமான பல திட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. சென்ட்சபையை ஒழித்தல், உயர் வகுப்பினரிடையே நிலவிய பட்டங்களை ஒழித்தல், எட்டுமணிநேர வேலைத்திட்டம், வெடி மருந்துத் தொழிலைத் தேவியமயமாக்கல், யுத்தத்தில் ஈட்டிய லாபம் அதிற் கிடைத்த சொத்துக்கள் என்பவற்றின்மீது கடுமையான வரி விதித்தல், ரயில் சேவைத் தொழிலாளர் நிர்வாகத்தில் விடுதலை என்பன போன்றவை அதிற் கண்ட திட்டங்களாகும். ஆனால் முஸோலினி தனது கொள்கைகளை மாற்றிக்கொண்டார். நாட்டில் நிலவிவந்த அரசியற் கட்சிகளை ஆராய்ந்தே இவ்வாறு தமது நிலையை மாற்றினார். இது சந்தர்ப்பவாதம். அவர் அதிகாரத்தை எவ்வாறுயினும் பெற்றுவிட வேண்டுமென ஆசைப்பட்டார். இதற்காகத் தனது கொள்கைகளைக் கைவிடவும், இணங்கிப்போகவும், தன்னேடு சேர்ந்தவர்களைக் கைவிடவும், சாணக்கிய தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தவும் தயாராயிருந்தார். 1921இல் நடந்த தேர்தலில் முஸோலினி சமதர்மவாதிகளையும், மக்கள் விருப்பக் கட்சியினரையும் எதிர்த்தார். இவர்கள் அரசியலமைப்புக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கருதினார். சில மாதங்களின் பின்னர் இதே கட்சியினரோடு தேர்தல் கருதிச் சேர்ந்து கொள்ள விரும்பினார். ஆனால் அதில் தோல்வியற்றார். பின்னர் வைதீகக் கட்சியோடு சேர்ந்து, 1921ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் தனது இயக்கத்தை அரசியற் கட்சியாக அமைத்துப் பாராளுமன்றத்திலே தேவியக் கட்சியாரோடு சேர்ந்தார். இதிலிருந்து பாசிசம் சந்தர்ப்பவாதம் என்பது நிருபணமாகும். பாசிசம் அரசியற் கோட்பாடு என்ற முறையிலே கொள்கையற்றதும். சமயத்துக் கேற்ற போக்குடையதுவு மென்பது இதனால் விளங்கும்.

இதன் பின்னர் பாசிசம், பிறபோக்குடையதாகவும், புரட்சிக்கு மாருஷதாகவும், தொழிலாளர் நலனுக்கு மாருஷதாகவும் விளங்கிற்று. கைத்தொழிலாளரும் நிலச் சொந்தக்காரரும் இதற்குப் பெரிதும் பண உதவி புரிந்தனர். 1920 — 1922 வரை பாசிஸ்ட் கட்சியினர் ராணுவம் தாக்கிய கூட்டத்தவராய், தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தங்களை முறியடித் தும், தொழிலாளரைத் தாக்கியும், சமதர்ம ஓயகத்தை எதிர்த்தும் வந்தனர். 1922ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் வரையில் முஸோலினியின்கீழ் இயங்கிய பாவிஸ்ட் கட்சிக்குத் தொழிலாளர்லாதார் வர்க்கத்திலேயே நல்ல ஆதரவுண்டாயிற்று. அதனால், அரசன் முஸோலினியை அழைத்து அரசாங்கத்தை அமைக்குமாறு டெட்டுக்கொண்டான். 1925ஆம் ஆண்டு ஜனவரி வரையில் அரசியலமைப்புக்களும் முறைகளைவற்றை யும் ஒழிக்கும் கட்டம் ஆரம்பமாகி சர்வதீகார ஆட்சிக்கான அத்தி வாரம் போடப்பட்டது.

முஸோலினியின் பாவிஸ்ட் தத்துவத்துக்குப் பல ஐரோப்பிய அறிஞரின் போதனைகள் ஊற்றுயிருந்தன வென்று கூறப்படுகிறது. காண்ட் என்ற தத்துவ அறிஞரின் போதனைகளும், பிடசேயின் தேசியக் கோட்பாடும், அரசையே மற்றெல்லாவற்றிலும் பெரிதாகக் கூறும் ஹெகெல் என்பவரின் கருத்தும், ஆதிமனிதன் என்ற தத்துவத்தை உருவாக்கிய நீட்சேயின் கோட்பாடுகளும், சொக்ரேல் என்பவரிடத்துக் காணப்பட்ட தூய்மைநெறிக் கருத்தோடு சேர்ந்த மார்க்ஸ் கருத்துக்களும் முஸோலினியைப் பாதித்தன வென்பர். பாக்ரூட்டோ என்பவரின் சிந்தனைகளும் ஜேர்மன் வரலாற்றுசிரியர்களான டிரில்க, வொண்டீபெல், கோம்சென் என்போரின் கருத்துக்களும் அவரைப் பாதித்தன வென்பர். டார்யிசன் என்பவரைப் பின்பற்றியே முஸோலினி சீசர் மாட்டுப் பக்திகொண்டாரெனக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் பாசிஸ்ட் தத்துவம் என்பதொன்று கிடையாதென ஒரேயடியாகக் கூறி விடலாம்.

அரசே சர்வ வல்லமையிலுள்ளது. தனி மனிதன் அரசுக்கே தன்னிடப் பூரணமாக அர்ப்பணம் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துக்கள் ஒஹுகெல் கொண்ட கருத்துக்களே. ஒரு தேசத்து மக்களுக்கு வழிகாட்டி களாகச் சமூகத்தின் அறிவாளிகளான ஆதி மனிதர் முன்வரவேண்டுமென்ற கருத்து ரிட்சே, சொக்ரேல் என்பவர் கொண்ட கருத்துக்களே. சொக்ரேல் கற்பணை இலட்சிய மொன்றிருக்கவேண்டுமென்றும், வருங்காலம்பற்றித் திட்டமானதொரு கோட்பாடிருக்க வேண்டியதில்லை யென்றும். அத் தகைய கற்பணை இலட்சியம் ஏமாற்றம் நீங்கிய கீழ்நிலையுற்ற மக்களின் கற்பணையில் இருப்பது நலமென்றும் கருதினார். இக்கோட்பாட்டை ஆதரித்து முஸோலினி 1922ஆல் நேப்பினிசில் பேசினார்.

“நாம் எமக்கு அவசியமான கட்டுக்கதையை கற்பணை இலட்சி யத்தை உருவாக்கிக்கொண்டோம். இது நமது கோட்பாடு, இது உண்மையாயிருக்கவேண்டியதில்லை. இது எமது இலட்சியம். எமது நம பிக்கை. எமது கோட்பாடு. இதுவே எமக்குத் தைரியமூட்டுவது. நமது கற்பணை இலட்சியம் நம் நாடு. அது நமது நாட்டின் மகிழ்ச்சியாகும்.”

இந்தக் கற்பணை இலட்சியம் இத்தாலியர் மனதிலே பழைய ரோமராச்சியத்தின் பெருமைகளையும், லத்தீன் இனத்துப் பிரதிமையின் மகிழ்ச்சியையும் புனருத்தாரணம் செய்வதுபோலிருந்தது. ஜேர்மனியரின் கற்பணை இலட்சியம் தாம் ஆரியவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும், அந்த இனத்தின் தூய்மையைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பதுமே. பாளிஸ்டு இயக்கத்துக்கு ஆவேசமளித்த காரணங்கள் எவ்வாயாயிருந்தபோதிலும், அது சமயோசிதமாக ஏற்பட்டதொரு கோட்பாடு. அதற்குத் திட்டமான தத்துவ அடிப்படையோ, வைத்திக்கோட்பாடோ கிடையாது. அது அனுசரிக்கும் முறைகள் சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்தலை. எதிர்க்கட்சியினரைப் பலாத்காரத்தாலும் உயிர்ச்சேதத்தாலும் அடக்கும் போக்குடையது. சாதியபிமானம், இழிவான உணர்ச்சி என்பவற்றைத் தூண்டி மக்களை ஆவேசமடையச் செய்வது. அதன் நோக்கம் நன்மையைப் பெறுதலன்று. அதற்கான தத்துவ அடிப்படை அதனிடமில்லை. அது மக்களுடைய மன மடிவுகளையும் கற்பணை இலட்சியங்களையும் அடிப்படையாக வைத்து ஆக்கப்பட்டதொரு கோட்பாடு. பாளிஸ்ம், மக்களைப் பயமுறுத்தி அதிகாரத்தை உண்டாக்குகிறது. வெற்றியினாலுண்டாக்கூடிய நன்மைகளில் எவ்வாறு மக்கள் நம்பிக்கை வைப்பார்களோ அந்த நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அந்த அதிகாரம் அமைக்கப்பட்டது. ‘‘இது சமூகத்தை யுத்தநிலைக்கு ஆயத்தம் செய்துவைக்கும் ஓர் இயக்கம். அதில் ராணுவச் சட்டம் நிரந்தரமான அமிசமாயிருக்கும். ஏனெனில் தேசத் தவருக்கு வாய்க்கும் அற்பமான சமாதான காலம்கூட யுத்த ஆயத்தை துக்கே செலவுசெய்யப்படும். சமாதான காலத்திலே அது எவ்வளவுதூரம் பயமுறுத்துகிறதோ அவ்வளவுக்கு அது அதிகாரத்தைப் பெறும். யுத்த காலத்திலே அது எவ்வளவுக்கு வெற்றி பெறுகிறதோ அவ்வளவுக்கு அது நிலைத்திருக்கும்’’ என இவ்வியக்கத்தைப்பற்றி ஒருவர் சரியாகவே விளக்கம் கொடுத்திருக்கின்றார்.

பாளிசத்தின் கோட்பாடுகள் :

தனியுரிமை முதலாளித்துவத்தின் தேய்ந்த நிலைபே பாளிஸ்ம் என மார்க்ஸ் வாதிகள் அதனைக் கண்டிப்பதுண்டு. சமூகத்திலுள்ள இவத் தொடர்புகளைப் பாளிஸ்ம் மாற்றுவதில்லை. யூதர் போன்ற பாதுகாப்பற்ற அவலநிலையிலுள்ளவர்களை அது வதைப்படைத்த நவீரவேற்றுன்றஞ் செய்யவில்லையென் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவர்.

பாளிஸம் ஒரு முறை அதிகாரத்துக்கு வருமானை, தொழிலாளர் தாப ங்களையெல்லாம் உடைத்தெறிந்துவிடும் என்பதையும், தனியுரிமையாளர் தமது நடவடிக்கைகளைத் தடையின்றி நடத்த இடங்கொடுக்கு மென்பதையும் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். முதலாளித்துவச் சன்நாயகம் நடைமுறையிலுள்ள பொருளாதாரச் சமாந்தர சுதார்ப்புஜ சக்திக்குள் தனது விடே உரிமைகளை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் அபிலாசைகளைத் திருப்புதிப்படுத்த முடியாவிட்டால், பாளிஸ்ட் சர்வாதிகாரத்திலே சரண்புகுகிறது. பாளிஸம் சமூகத்திலுள்ள இனத் தொடர்புகளையெல்லாம் தப்பிக்கச் செய்துவிட சிறுது என மார்க்ஸ் வாதிகள் அதனைக் கண்டிப்பார்.

மார்க்ஸ் வாதிகளின் இந்தக் கண்டனத்திலே உண்மை அதிகம் இருந்த போதிலும், சில முக்கியமான விடயங்களைக் கருத்திலே கொள்ளாதிருக்கின்றது. தனியுரிமை முதலாளித்துவம் கையாலாகாதநிலையில் பாளிஸத்தைச் சரணடைகின்றது என்பது உண்மையே. ஆனால் அதற்கு அது செய்யும் தியாகம் எத்தனையது?

நம்பி ஏமாற்றமடைந்தோரான வேலையற்றேர், இனப்பிரஸ்ட் மடைந்த அறிவாளிகள், நடுத்தர வகுப்பிலுள்ள சிறு வியாபாரங் செய்வோர், ஏமாற்றமடைந்து மனக்கசப்புற்ற இளவுயதினர், சில பெண் இனத்தவர் என்போர் எல்லோருக்குமே பாளிஸ்ட் இயக்கம் தனது வேண்டுகோளை விடுத்தது என்பது கருத்திற்கொள்ளத்தக்கது. அதிருப்பு கொண்ட இந்தக் கூட்டத்தினருக்குத் தெரியமானதொரு வேலைத்திட்டத்தையும், துரிதமான செயல்முறையையும் தருவதாக வாக்களிக் கிறது. பழைய சிறப்புக்களை மறுபடியும் உண்டாகச் செய்தல், முதலீடு செய்வதற்குச் சந்தர்ப்பங்களித்தல், பூரணமான வேலைவாய்ப்புப் பெறுதல், வெற்றிச் சைவியங்கள் பற்றிய காட்சி என்பனவெல்லாம் மனம் மடிந்துகிடந்த மக்களின் கற்பணியைக் கவர்ந்தது.

ஒருகால் அதிகாரத்தைப் பெற்றதும், இவ்வாறு அதிருப்பியடைந்து கிடந்த மக்களைத் திருப்புதிப்படுத்தவேண்டியதாயிற்று. பாளிஸம் சுயநலத்துக்காகவே திறமையோடு உருவாக்கப் பட்டதொரு இயக்கம். இந்த அரசியற்றி நெறியாளருக்கு முதலாளிகள் உதவிபுரிந்தனர் என்பது உண்மையே, பணமும், ஆண்மீக ஆதரவும் அளித்த இந்த முதலாளிகளின் கைப்பொம்மைகளாக இருக்கப் பாளிஸ்ட் தலைவர்களால் முடியவில்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் உடனடியாகத் தீர்த்து

வேல்கப்படவேண்டியதொரு பிரச்சினையாயிற்று. முதலாவது உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் மக்கள் அடைந்த பெருங் தோல்லி மனப் பான்மையிலிருந்து அவர்கள் மனத்தை வேறுவழியில் திருப்பவேண்டிய தாயிற்று.

எனவே, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை உடனடியாக ஒழிப்ப தற்காக மக்கள் மனதைக் கவரக்கூடியதொரு பெரிய வேலைத்திட்டத்தை உருவாக்கவேண்டியதாயிற்று. இதுவே முதற்கடமை. இரண்டாவதாக உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட பெரிய பொருளாதார நெருக்கடியிலிருந்து மக்கள் மனதைத் திருப்புவதற்காக வெளிநாட்டுக்கொள்கையை யுத்த நாட்டமுடையதாகவும், சாகசம் நிறைந்ததாகவும் செய்யவேண்டியிருந்தது.

வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலே துப்பாக்கி வீரனுக்குரியதொரு கொள்கையைப் பின்பற்றுவதானால் ராணுவ பலம் நிறைய இருக்க வேண்டும். ராணுவத்தை அதிகரிப்பதானால் ஆயுதப் பெருக்கத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். பொது வேலைகளைல்லாம் பெரும்பாலும் ஆயுதப் பெருக்கத்தையே நோக்கமாக்ககொண்டன. அதனால் வேலை யில்லாத பலருக்கு வேலை கிடைத்தது. ஆயுதப் பெருக்கத்துக்குத் தேசியப் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டியதவசியமாயிற்று. முன்னெல்லாம் சுதந்திரம் அனுபவித்த முதலாளிகள் இப்போது கட்டுப் பாட்டுக்குள்ளாயினர். முதலீடு, செய்யும் முறையை அரசாங்கம் கட்டுப் படுத்திற்று. இலாபம் பெறும் முறையும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஆயுதப் பெருக்கத்தை உத்தேசித்து எல்லாக் கருமங்களும் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு பொது வேலைகள் அதிகரிக்கவே சம்பளங்கள் உயர்ந்தன. சம்பளமுயர விலைகள் உயர்ந்தன. மறுபடியும் அரசாங்கம் தலையிட்டு சம்பளத்தைக் கட்டுப்படுத்தி விலைகளை நிர்ணயித்தது. இதனால் நுகர்வுப் பொருட்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. முதலாளிகள் ஈட்டிய லாபங்களிற் பெரும்பகுதி ஆயுத உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. நுகர்வுப் பொருட்கள் கட்டுப்படுத்தப்படவே நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த சிறு வியாபாரிகள் பாட்டாளி மக்கள் இனத்தில் தள்ளப்பட்டனர். கைத்தொழில் முதலாளிகளுக்கு ஒரளாவு பலம் உண்டான்போதிலும், பாளிஸ்ட் தலைவர்களின் சொற் படியே அவர்கள் நடக்கவேண்டியதாயிற்று. தாம் நினைத்தபடி வியாபார நடவடிக்கைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ளமுடியாதிருந்தது. இந்த

அனவில் பாளிஸ்ட் இயக்கம் முதலானி அமைப்பைச் சிர்கெடச் செய் தது. முதலாளியும் தொழிலாளியும் தமது சுதந்திரத்தை இழந்தனர். இரு வர்க்கத்தவரும் அரசின் மகிழமையையே பெரிதாக எண்ணித் தமது தனித்தன்மையைக் கைவிடவேண்டியதாயிற்று.

அரசின் மகிழமக்காகத் தன்னுடைய எல்லாவற்றையும் அதற்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டுமென்ற அடிப்படையிலேதான் பாளிஸ்ட் இயக்கம் தாபிக்கப்பட்டது. அரசை மகிழமையுடையதாகச் செய்வதானால் அது பழங்காலத்திலே அடைந்திருந்த சிறப்பை அடையலாமென்ற நம் பிக்கையை உண்டாக்க வேண்டும். மக்களிடத்துக் குடிகொண்ட ராணுவ ஊக்கத்தையும் ஏனைய கீழ்த்தரமான ஊக்கங்களையும் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். எனவே பாளிஸ்ட் இயக்கம் சாகசக் செயற்றிருப்பங்களிலே ஈடுபட்டது. பாளிஸ்ட் இயக்கத்தின் சிந்தனையாளரில் ஒருவரான அல்பிரேடோ ரோக்கோ என்பவர் “பாளிஸ்ட் மற்றெல்லாவற்றையும் விடச் செயலும், உணர்ச்சியுந்தான். அது அப்படியிருக்கவேண்டியது அவசியம். அவ்வாறில்லாவிட்டால் இயக்கத்திலுள்ள பெரிய ஆர்வம் குன்றிவிடும். அப்போது அதனிடத்துள்ள புனருத்தாரணச் சக்தி குன்றிவிடும். குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரின் இயக்கமாகவிடும்” என எழுதினார்.

அராஜீகம்

அராஜீகம் எந்தவிதமான அரசியல் ஆட்சியையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அதனால் இது அரசியலுக்கு மாறானதெனக் கொள்ளலாம். சமீர்காலத்திலே அராஜீகக் கோட்பாட்டை ஆதரித்துவரும் தத்துவ ஞானியாகிய பேட்ரண்ட் ரசெல் இக்கோட்பாட்டிலுள்ள இக்குறைபாட்டை நீக்குவதற்காக சில துறைகளிலாவது ஒருவகை அரசாட்சி அவசியமென்றும், இல்லாவிட்டால், சமூகம் குழப்பத்தில் ஆழந்துவிடுமென்றுங் கூறவேண்டியதாயிற்று. இவர் ஏனைய அராஜீகத் தத்துவ ஞானிகளைவிடச் செயல்முறைப் பேக்குடையவர். வில்லியம் கொட்டின் (1756—1836), பீர் ஜோசப் பிரெளடன் (1809—1865), ருஷியப் பிரபுவான மைக்கேல் ருக்ரிச் (1814—1876) இளவரசர் பீட்டர் குரௌபொட்சின் (1842—1921) என்போரெல்லாம் பிரசித்தமான அராஜீக வாதிகள். இவர்களோடு ஜீவந்தராயிருக்கும் பேர்ட்ரண்ட் ரசலையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்:

i. வில்லியம் கொட்டின் (1756 — 1836)

அராஜீக வாதிகள் வரிசையில் இவரே மூலவானவர். இவரெழுதிய சிறந்த அரசியல் நூலான “அரசியல் தருமம் பற்றிய ஆராய்ச்சி” 1793 இல் பிரசரிக்கப்பட்டது. எல்லாவகையான அரசியலாட்சிகளும் தீவையுடையன. ஆனால் மனித சமூகம் அத்தகையதன்று என்பதே அவருடைய கொள்கை. மக்களிடம் இயற்கையாகவே நன்மை குடிகொண்டிருக்கிறதென்பதே அராஜீக தத்துவஞானிகள் எல்லாரிடத்தும் காணப்படும் கொள்கை. கொட்டினிடத்தும் அந்த நம்பிக்கை யிருந்தது. அரசானது மக்களின் கீழ்ப்படிவில் தாழிக்கப்பட்டதாதலால் எதேக்கையான கீழ்ப்படிவுகூட பலாத்காரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனபடியால் அது நெறியற்றது. ஆகையால் சனநாயக அரசியல் கூட நெறியற்ற கீழ்ப்படிதலையே அத்திவாரமாகக் கொண்டது. எனவே நேர்மையுள்ள எந்த அராஜக்கவாதியும் அரசு எந்த முறையிலிருந்தாலும் அதனை அழித்துவிட வேண்டும். மக்களாயுள்ளவர்கள், நெறியற்ற வழியிலே செல்லக் கூடும்; தீவையைச் செய்யக்கூடும். இவற்றை விலக்குவதற்கு வழி பலாத்காரமோ, அரசாட்சியோவல்ல;

கல்வியே. ஒரு திமையை மற்றொரு திமையான அரசைக் கொண்டு நீக்கக் கூடாது. கல்வியின் உதவியாலேயே அதை நீக்க வேண்டும் என்று வாதித்தார் கொட்டின். ஒருவருடைய ஆண்ம பாவத்தை மற்றவர் அறிந்து மதிக்கும் பண்பை மக்களிடத்து வளர்க்கலாமென்றும், சமூகத்துக்கு மாற்று கருமங்களைச் செய்யாதிருக்க அவர்களைப் பயிற்றி விடலாமென்றும், இதனை நிறைவேற்றுவதற்குச் சில சமயம் அரசாங்கச் சாதனங்களிற் சிலவற்றைப் பரிபாளிக்க வேண்டுமென்றும், ஆனால் பயண்படுத்தும் முறைகள் நீதியுள்ளனவாகவும், அறிவு சார்ந்தனவாகவு மிகுக் கேள்வுமென்றும் கொட்டின் கூறினார். மிகக் குறைந்த தொகை யினர் விடயத்திலேயே அத்தகைய அரசாங்கச் சாதனங்கள் அவசியம்; பெரும்பாலானார் தாமாகவே நியாயமான முறையில் கருமங்களை நெறித்து வருத்த செய்வர் என அவர் நினைத்தார்.

ii. பியர் ஜோசப் பிரேஸ்டன் (1809—1865)

தான் அராஜீகாதியென முதன் முதலாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவரே. சொத்துடைமை பல வகையான நேர்மையற்ற வருமானங்களை உண்டாக்கும் எனக் கூறி அதனை இவர் முக்கியமாகக் கண்டித்தார். சொத்து என்று சொல்லப்படுவது திருட்டுப் பொருளே என்பதுதான் இவருடைய கொள்கை. இதை இவர் “சொத்து என்றால் என்ன” என்ற நூலிலே விளக்கிக் காட்டினார். இலாபம், வட்டி, வாட்டகை என்பவற்றால் வரும் வருவாயே சொத்து என அவர் அதற்கு வரை விலக்கணம் கூறினார். சொத்து என்ற அமைப்பு—பின் தனியுரிமை அமிசத்தையும் சுரண்டல் அமிசத்தையும் அவர் எதிர்த்தாரேயன்றி எல்லா விதச் சொத்தில் அமைப்பையும் அவர் எதிர்க்கவில்லை. தனிப்பட்டவர் சொத்து என்ற அமைப்பிலிருந்து அரசு என்பது ஆதியில் உண்டானது. அதனால் பலவிதமான அநியாயமும் கொடுமைகளுமுண்டாயின. இவை தனிப்பட்டவர் சொத்துடைமையால் உண்டாகக் கூடிய திமையும், அநீதியுமாகும். எனவே மக்களின் அபிப்பிராயத்தை உசாவி அறியாமற் செய்யப்படும் சட்டங்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவே மக்கள் ஆட்சி செய்யப்படுதல் என்பது ஒழுக்கக் கோடுகளில் மிகப் பெரியது. எனவே நடைமுறையிலுள்ள அரசியலமைப்பைக் கவிழ்த்து விட்டால் மாத்திரம் போதாது; எதிர் காலத்தில் சமூக அமைப்பு எப்படியிருக்க வேண்டும் என அதைப் பற்றியும் ஆக்க பூர்வமான யோசனைகளைக் கூறினார். கூட்டுறவு வங்கிகள் தனிப்பட்டவர்களுக்கு வட்டியின்றிக் கடன் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், உற்பத்தி வேலைகளில்

ஈடுபடும் எதேசெயான சங்கங்களுக்கும் அத்தகைய வங்கிகள் கடன் உதவ வேண்டுமென்றும் கருதினார். இதன் பயனாக வட்டி உழைக்கும் முதலாளிமாருக்கு வட்டி பெறும் சந்தர்ப்பம் கிடையாதென்றும், தலது அமைப்பின் பயனாக உண்டாகும் கூட்டுறவுணர்ச்சி, பலாத்கார முறை யிலே எந்த ஒரு சமூக அமைப்பையும் ஏற்படுத்த விடமாட்டாதென வும் நினைத்தார்.

iii. கைக்கோல் பகுமின் (1814 — 1876)

செயல்முறை சார்ந்த போக்குப் பெரிதும் உடைய அர்ஜூரிக்ததுவ ஞானிகளில் ஒருவர் இவர். இவர் கிரம முறையானதொரு கோட்பாட்டை விளக்குவதில் அதிகம் முயல்வில்லை; கிளர்ச்சி செய்வதிலும், இரகசியச் சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளைத் திட்டப்படுத்துவதிலும், நிர்வகிப்பதிலுமே முயன்றார். ஐரோப்பிய பாட்டாளி மக்கள் குழுவிலே இவருடைய செல்வாக்கு அஷ்டமாயிற்று. இப்படியை எழுத்து களிலே ஒழுங்கு கிடையாது. பெரும்பாலும் அவை நிறைவில்லாதன வாகவே யிருக்கும்.

நடைமுறையிலுள்ள சமூகத்தைப் பற்றி இவர் ஆராய்ந்த முறை மாக்ஸ் ஆராய்ந்த முறையைப் போன்றதே. சமூகத்திலே வாழும் மக்களுட் பெரும்பாலோர் சரண்டப்படுகின்றார்கள். முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்குமிடையே ஒரு போராட்டம் இருந்து வருகிறது. அரசு என்பது இந்த இந கட்சிக்காரருள்ளும் முதலாளி வர்க்கத்துக் கொத்தாகவேயிருக்கின்றது. சமூகத்திலுள்ள இந்தப் பண்புகளும், அது பயன் படுத்தும் நிறுவனங்களும், மனித அபிவிருத்தியிலே கீழ்ப்படியிலுள்ளனவு. இவையெல்லாம் பயம் என்ற ஆதிமனிதரின் இயல்பூக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாயிருப்பதால் மக்கள் சொத்தை விரும்புகின்றனர். அரசாங்கது தனிப்பட்டவர்கள் சொத்தைத் தன்னிடமுள்ள வலுக்கட்டாயச் சாதனங்களையெல்லாம் பயன்படுத்தி ஆதரிக்கிறது. மனிதன் இறந்த பின்னர் எந்த வகையிலும் உடல் துண்பமடையாமல் இன்பமாகக் காலத்தைக் கழிப்பதற்கே விரும்புகிறான் என்றதனுலேயே சமயத்தை ஆதரிக்கிறான் என்ற காரணத்தால் சமயங்கூடக் கண்டிக்கப்படுகிறது. மக்கள் நாகரிகமற்ற நிலையிலிருந்து நாகரீக முதிர்ச்சியுள்ள நிலைக்கு முன்னேறும்போது இந்த அமைப்புகளெல்லாம் மாறிவிடும் எனப் பகுமின் கருதினார்.

பகுமினுடைய சித்தாந்தத்தின் சாரம் என்னவென்றால், எல்லா வகையான கொடுங்கோன்மையையும் அவர் எதிர்த்தமையே. சணநாயக அடிப்படையிலுள்ள ஆட்சியைக்கூட இக்காரணத்தால் அவர் எதிர்த்தார். எந்தவிதமான அரசியல் அதிகாரமும் அவருக்குச் சம்மதமானதன்று. சமூகத்திலேயுள்ள பெரும்பான்மையோர் அனுபவமற்றவராயும், அறி வில்லாதவராயு மிகுப்பதால், முதலாளிகள் அரசைச் சாதனமாகக் கொண்டு, அவர்களை அடக்கி வைத்துச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள் என்பதே பகுமின் காட்டிய கருத்து.

மக்களுக்கு நியாயங்காட்டித் தெருட்டிச் சமூகத்துக்கு உடந்த சில நடவடிக்கைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ளச் செய்வதற்குப் பதிலாக அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அவர்களுடைய அறநெறி விவேகத்தை அவமானப்படுத்துகிறது அரசு. அது சுரண்டலுக்குத் துணை செய்யும் சாதனமாயிருப்பதைவிட இதுவே பெரிய கொடுமை என பகுமின் அரசைக் கண்டிக்கிறார். மேலும், அதிகாரமானது அதைப் பயன்படுத்து வோரின் ஒழுக்கத்தைச் சிகித்பப்பதோடமையாது அவர்களைச் சீரழியச் (கைக்கலி வாங்க) செய்கிறது. தனிமனிதனின் சுதந்திரத்தில் தலை யிடும் அந்த முயற்சியையும் அவர் பலமாகக் கண்டிக்கிறார். சுதந்திரம் பங்கமில்லாததொரு தனிப் பிண்டம். அதில் ஒரு சிறு பகுதியைத் தானும் சேதித்து விட்டால் முழுதும் அற்றுப்போன மாதிரித்தான். இக் காரணத்தால் அவர் எந்தவகையான அதிகாரத்தையும் ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கிறார். மனிதன் கீழ்ப்படிந்து அடங்கி நடக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் இருவரே; ஒன்று கடவுள், மற்றது அரசாங்கம்; பரமன் டலத்திலுள்ள அந்த அதிகாரி ஒருவரே போதும் பூமியில் ஆயிரக்கணக்கான அதிகாரிகளை உண்டாக்க; எக்கிறார் பகுமினி. சமயம் மனித னுடைய ஆன்மபாவத்தைச் சிறுமைப் படுத்துகிறது. மனிதனுக்கும், கடவுளுக்குமிடையில் அன்பு உண்டென்கூட சமயம் கூறுகிறது. இஃது எவ்வாறு நிகழும்? சமமானவர்களிடையேதான் அன்புக்கு இடமுண்டு.

அரசோவென்றால், திருச்சபைக்குச் சகோதரன். மனித ஆண்ம பாவங்களின் கல்லறைதான் திருச்சபை; அங்கே ஒரு சிறு தொகையினர் பெரும்பான்மைரோயர் அடக்கி யொடுக்குகின்றனர். தனிப்பட்ட மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட சுதந்திரங்களின் கூட்டுத்தொகையே அரசாங்கம். ஆனபடியால் அதனை ஒழித்துவிட வேண்டும். மனித சமுதாயத்திலிருந்து சமயத்தையும், அரசாட்சியையும் ஒழித்துவிட்டாற் ருன் மனிதனுக்குச் சுதந்திர நிலை வாய்க்கும்.

இந்த இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரளவு பலாத்காரம் அவசியமெனப் பகுமின் கருதினார். எனவே வளர்ச்சியும் புரட்சியும் இவருடைய கோட்பாட்டில் இடம் பெறுகின்றன. இங்கே காட்சிய மாற்றங்களை எதிர்க்கும் ஒரு கூட்டம் இருந்தே திரும். அதனால் அவர்களோடு கலகஞ் செய்ய நேரிட்டால் ரத்தன் சிந்தும். அடக்கி யொடுக் கப்பட்டவர்கள் புரட்சி செய்து எழுந்தால் தமது விரோதிகளை வஞ்சந் திர்க்க விரும்புவார். அதனால் பலாத்காரங்களுண்டாகும். பகுமின் பலாத்காரத்தை விரும்பாவிட்டாலும் அதைத் தவிர்க்க முடியாதென அவர்களுதுகிறார். அராஜீக் வாதிகள் கொள்கை திருச்சபைகளையும், கந்தோர் களையும், ராஜுவத்தையும், நீதிமன்றங்களையும், பொனிசையும், சட்டசபைகளையும் அழித்து உடைமைகளுக்குரிய பாத்தியதையை நீக்கிவிடுதல். தமிழ்ச்சையாக உண்டாகிகப்பட்ட அராஜீக் சங்கங்கள் இந்தத் தொண்டைச் செய்யும். அழிவு வேலைத்திட்டத்தை மத்தியத்தாப்பனம் ஒன்று கொண்டு நடத்தும். தொழிலாளர் சங்கங்களும் உற்பத்திச் சொத்துக்களெல்லாவற்றையும் அது பகிர்ந்து கொடுக்கும். எந்த வகையான அதிகாரங்களும் மறுபடி உருக்கொள்ளாத வகையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.

எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும்? எதிர்காலச் சமூகம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்பதைப் பற்றி பகுமின் கூறத் தயங்கினார். ஆனால் அத்தகைய சமூகம் என்ன உருவத்தில் அமையவேண்டுமென்பதைப்பற்றி அவர் அடிப்படையான சில திட்டங்களை வகுத்தார். சாதி, நிறம். தேசிய இனம், சமயம் என்ற பாகுபாடுகள் புதிய சமூகத்திலே இருக்கக் கூடாது. எங்கும் சமத்துவம். அச்சமூகம் தனிச்சையான சங்கமாகவும், ஒப்பந்தப் போக்குடையதாகவுமிருக்கும். இவையே அவற்றினாடிப்படையன்றிச் சட்டமோ, ஏனைய நிரப்பந்தங்களோ மக்களைக் கீழ்ப்படியாக செய்யா. எல்லாச் சொத்துக்களும், உற்பத்திச் சாதனங்களும் இப்புதிய சமூகத்தின் கையிலேயே இருக்கும். எந்த மனிதனும் மனிதரும் இப் பொது உடைமையை உற்பத்தி விருத்திக்காகப் பயன் படுத்தலாம். சமூகத்தின் உற்பத்தி முயற்சிகளுக்கு உதவக்கூடிய எந்த மனிதனும் இப் பொதுவுடைமையைப் பயன்படுத்தலாம். பலதரப்பட்ட மட்டங்களிலே உற்பத்தியிலிடுபட்ட இப் பலதரப்பட்ட சங்கங்களும், தொகுதி களும் சமஷ்டியாக ஒன்றுசேரவேண்டுமென்கிறார் பகுமின். அவர் கூறினால் “தனியார் பலர் சேர்ந்து குறுநில வட்டமாகச் சேரலாம். குறுவிய

வட்டங்கள் பெருநிலமாவட்டங்களாகலாம்; அவை நாடாகலாம்; நாடுகள் பலவும் சேர்ந்து ஐக்கிய ஐரோப்பியநாடுகளாகலாம்; பின்னர் முழு உலக மும் இவ்வாறு இணக்கப்படலாம். இத்தகைய தாபனம் சுதந்திரமாகச் சேரும் கூட்டுறவாகவும், மத்திய அதிகார பீடமற்றதாகவுமிருக்கும். இந்தச் சமஸ்தியிலிருந்து எந்தக் கட்டத்திலும், எந்தத் தொகுதியும் பிரிந்து போக வசதியுண்டு. எந்த வகையான அரசியல் ஆட்சியும் இருக்க மாட்டாது. அதற்குப் பதிலாக உற்பத்திச் சக்திகளும் பொருளியற் சேவைகளுமடங்கிய ஒரு தாபனமிருக்கும். இதுவே ஈற்றில் சமூகமாயமெயும். அது மக்களிடையுள்ள மனிதத் தொடர்புகளை ஒழுங்கு செய்யும்; சமூகத்துக்குக் கெடுதியண்டாக்கும் கருமங்களை மக்கள் செய்யாமல் தடுக்கும்; அவ்வாறு தடுக்கும்போது மனிதருடைய சுதந்திரத்திலே தலையிடாதபடி கருமங்கு செய்யும்.

சனநாயகம்

சனநாயகம் என்பது மக்கள் ஆட்சியாகும். “டிமொக்ரசி” எனும் சொல் “டிமொஸ்”, “இராகியர்” என்ற இரு கிரேக்க வார்த்தை களிலிருந்து பெறப்படுகிறது: முன்னொயது மக்களையும், பின்னொயது அது காரத்தையும் குறிக்கும்:

டிமொஸ் என்பது கி. மு. 5ஆம் நூற்றுண்டிலே, “இக்ளோசியர்” எனும் சந்தை கூடுமிடத்தில் குழுமிய ஏதென்ஸ் நகர் மக்களைக் குறித் தது. “டிமொகிராசியர்” (மக்களின் ஆட்சியதிகாரம்) என்ற சொல் உருவாக்கப்பட்டபோது, அதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்கள் கிரேக்க நாட்டின் ஒரு நகரைச் சேர்ந்த மக்களாவர். அந் நகரத்தவர் நெருக்க மாக வாழ்ந்த ஒரு சிறு சமூகத்தவர். உடனுங்குடன் செயற்படுத்தக் கூடிய கருமங்களைப் பற்றி அவர்கள் கூட்டாகத் தீர்மானங்கள் செய்து வந்தனர்.

சனநாயகம் பற்றிய எந்த விவாதமாயினும், அது அடிப்படையில் முன்று கருத்துக்களையே கற்றிச் சுழல்கிறது. அவை :

- (1) மக்கள் இறைமை
- (2) சமத்துவம்
- (3) சுய ஆட்சி

மக்கள் இறைமை என்பதன் பொருள் யாதெனில், சனநாயக மானது ஒரு அரசியல் முறை என்பதும், அதில் மக்கள் தமக்குள்ள அதிகாரத்தைத் தம்மைத் தாங்களே ஆளும் அளவுக்குச் செயற்படுத் தாது, தம்மை ஆளுவோரை மாற்றியமைக்கும் அளவுக்கே செயற்படுத்துகிறார்கள் என்பதுமேயாகும். இதனை வேறு விதமாகக் கூறின், தொட்ட தற்கெல்லாம் குறை கூறுவோன் ஒருவனின் கூற்றுப்படி, ஞானிகளால் ஆளப்படுவதற்கு முட்டாள்களுக்குச் சதாகாலமும் வழங்கப்பட்டுள்ள சிறப்புரிமையாகும். இறைமையுடைய மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான அளவில் அதிகாரத்தைத் தமிழுள் வைத்துக்கொள்ளவும் அதனைச் செயற்படுத்துவதற்குமான ஒரே வழி தம்மை ஆளுவோருக்கு எல்லையறை அதிகாரத்தை வழங்காதிருத்தலேயாகும்.

பெரும்பான்மை — சிறுபான்மைத் தத்துவத்தினையும் நாம் கவனத்துடன் எடுக்க வேண்டும். பெரும்பான்மை சிறுபான்மைத் தத்துவமானது எதிர்க் கட்சியின் உரிமையைப் பாதுகாப்பதை, அதாவது பாராளுமன்றத்திலே சிறுபான்மைக் கட்சியின் அல்லது கட்சிகளின் உரிமையைப் பாதுகாப்பதைக் குறிக்கின்றது. எதிர்க் கட்சிக்கு இடையூறு நேருமானால், அரசியற் சட்டத்திலுள்ள கருத்தின்படி அப்போது பெரும்பான்மையோரின் கொடுங்கோன்மை நிலவுகிறதென நாம் கூறலாம். கமில்டன் கூறியதுபோன்று :

பலரிடம் எல்லா அதிகாரத்தையும் ஒப்படை; அவர்கள் பலரை நகச்குவதற்கு முயலுவர். சிலரிடமோ பலரிடமோ எல்லா அதிகாரத்தையும் ஒப்படைக்காமல், அதனை மாறி மாறியும் கூட்டாக வும் முன்னவரிடமும் பின்னவரிடமும் பகிர்ந்தளிப்பதிலேதான் சனநாயகத்தின் இரகசியம் சரியாகத் தங்கியுள்ளது.

ஆகவே, சனநாயகத்திற்குப் பாமர மக்களின் மன விருப்பம் என்று விளக்கம் தர முடியாது. அது பெரும்பான்மைத் தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், பெரும்பான்மையினரின் முடிவுக்கு அனைவரும் கட்டுப்பட வேண்டும் என்று ஓர் உடன்பாடு அல்லது கட்டுப்பாடு இருப்பதாகவும் கருதுகிறது. மற்றொருபுறம், அது தனிப்பட்டவரின் உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தவும் முயல்கின்றது.

எனவே, சனநாயகம் சுதந்திரத்துடன் சட்டத்துக்கான அவசியத்தையும் அதனை அழுலாக்குவதையும் இணைக்கப்படுவதற்கான ஒரு முயற்சி யேயாகும். முழுச் சமுதாயத்திற்கும் நன்மை தரும் விதத்தில் யாது செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் தன் விருப்பமான உடன்பாட்டை அடைவதற்காக விவாதத்தின்மூலம் ஒவ்வொரு பிரச்சியும் பங்குபற்றுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கும் ஓர் அரசியல் முறை என்று சனநாயகத்திற்கு வரைவிலக்கணங்களை கூறலாம்.

- (1) ஒரு அரசாங்கத்தைத் தெரிவு செய்வதற்கு மக்களுக்குள்ள உரிமையாகும். அதாவது தாம் விரும்பும் ஆட்சியாளர்களைத் தாம் விரும்பும் காலம்வரை பதவியில் வைத்திருக்க இறைமையுடைய மக்களுக்குத் தொடர்ந்து இருந்து வரும் சிறப்புரிமையையே இது குறிக்கிறது.
- (2) ஜனநாயகம் என்பது கட்சிமுறை இருப்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. வாக்காளரால் தெரிவு செய்யப்படுவதற்குக் குறைந்தபட்சம் போட்டியாகவுள்ள இரண்டு அரசியற் கட்சிக

எாவது இருந்தாலன்றி வாக்காளர் தாம் விரும்புவோரைத் தெரிவு செய்வதற்கு உண்மையான வாய்ப்பு இருக்காது. அதனுடன் எந்தக் கட்சி தேர்தலில் வென்றாலும், தோல்வியுற்ற கட்சி வெற்றிபெற்ற எதிர்க்கட்சிக்கு அதிகாரத்தை அமைதி யான முறையில் மாற்றிக் கொடுப்பதற்குத் தடை செய்வதில்லை என்ற கொள்கையைக் கட்சிகளைச்சுத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

(3) அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்குப் போட்டியிடும் கட்சிகள் ஒன்றையொன்று வன்முறை மூலம் ஒழிக்க முற்படக் கூடாது என்று அவைகளுக்கிடையில் எதிர்ப்பில்லாத ஓர் உடன்பாடு நிலவு வேண்டும். அதாவது ஜனநாயக சம்பிரதாயங்கள் இயக்கத்தில் இருக்கும் கட்சிகள் ஏற்றுக்கொண்டு செயற்பட வேண்டும்.

ஜனநாயகம் வெற்றியாகச் செயற்படுவதற்குத் தேவையான நிலை மைகள் :

- (1) மக்களிடையே மிகவுயர்ந்த அளவில் நேர்மையும் பரஸ்பர மரியாதையுமிருத்தல் வேண்டும். மக்கள் தங்களுக்காக மட்டு மல்ல மற்றவர்களுக்காகவும் நீதியை நிலைநாட்ட முன்வர வேண்டும். சட்டத்தின்மூன் அணைவரும் சமமானவராகக் கருதப் படல் வேண்டும்.
- (2) மக்கள் பெரிதாவு அறிவுக் கூர்மையுடையவர்களாகவும் சிறந்த கல்விமுறை உடையவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். கல்வி எனும்போது பொது விவகாரங்களில் அக்கறை, பொது விடயங்களில் பொறுப்புணர்ச்சி, பெரும்பாலானுரிச் சுருத்துகளுக்கு ஏற்பதோடு சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும்.
- (3) மக்கள் முழுச் சமுதாயத்தினதும் நலவில் அக்கறைகாட்டுதல் வேண்டும்.
- (4) உறுதியானதும் ஆற்றலுடையதுமான பொதுசன அபிப்பிராயம் நிலவுதல் வேண்டும்.
- (5) அரசியல் துறையில், மக்கள் ஓர் அரசாங்கத்தைத் தெரிவு செய்யவும், ஓர் அரசாங்கத்தை நீக்கவும், புதிய அரசாங்கத்தைப் பதவியில் அமர்த்தவும் ஆற்றலுடையவராயிருக்க வேண்டுமென்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.

- (6) வளர்ச்சியடைந்ததொரு பொருளாதாரம் ஜனநாயகத்தின் செயற்பாட்டுக்கு அவசியமான இன்னேரு அம்சமாகும்.
- (7) நாட்டுமக்களிடையே ஒற்றுமை நிலவுவது மேலும் அவசியமானதோரு அம்சமாகும்.
- (8) சிறப்பான தலைமைத்துவம்.

சனநாயகம் தேர்ஸ்வியடைவதற்கான காரணங்கள் :

- (1) பாரம்பரிய அரசியற் சட்ட அமைப்பினுள் பயன் தரும் அரசி யற் தலைமை உருவாகும் ஆற்றலின்மை.
- (2) பலவினமுள்ள நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கெதிரான எதிர்ச் செயல்கள்.
- (3) கடுமையான பொருளாதார இடர்ப்பாடுகள்.
+ம் : வேலையில்லாத திண்டாட்டம்;
- (4) அடிப்படை விடயங்களில் உடன்பாடின்மை.
- (5) பொது விவகாரங்களில் மக்கள் அக்கறை காட்டாதிருத்தல்.
- (6) ஜனநாயகத்துக்கு அவசியமான நன்கு வளர்ச்சி யடைந்த பாரம்பரியங்கள் இல்லாதிருத்தல்.
- (7) மக்களிடையே ஒழுக்கக் கேடும் பயனற்ற தன்மை பற்றிய உணர்ச்சியும் நம்பிக்கை இழந்த நிலை.

தாராண்மை வாதம்

தான்தோன்றிக் தனமான அதிகாரத்தை எதிர்ப்பதே தாராண்மை வாதத்தின் உட்பொருளாகும். தனி மனிதன் சுதந்திரமுடையவனாக இருக்க வேண்டுமென்பதே இதன் தாற்பரியமாகும். தனி மனிதனுடைய ஆனுமையை மழுங்கடிக்கும் வகையிலே செயற்கையான அரசியல் நெருக்குவாரர்த்தையும், சட்டங்களையும் யென்பதுதும் அதிகார பீடத் தின் முயற்சிகளுக்கு எப்போதுமே எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்துள்ளது. குறிப்பிட்டதோரு சமூகத்திலே வழங்கும் சட்டங்கள், பெரும்பான்மை யோருடைய சம்மதத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதை உறுதி செய்வதற்குத் தாராண்மை வாதம் முயற்சிக்கும் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். தனி மனிதனுடைய அந்தஸ்து அது பாதுகாக்க முயல்வதோடு சமூகத்தின் பொது நலத்தையும் அபிவிருத்தி செய்ய விரும்புகிறது.

ஒரு குறுகிய அர்த்தத்தில் “தாராண்மை வாதம்” என்ற பதம் பழைய பேண் வாதம், சோகலிசம் என்ற இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட ஒரு அரசியல் நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் சீர்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கும். ஆனால் தீவிரவாதத்துக்கு எதிரானதோரு நிலை எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். மார்க்கிய வாதிகள் தாராண்மை வாதத்தினைத் தலையிடாக் கொள்கையை இலக்காகக் கொண்ட ஒரு முதலாளித்துவ அரசியற் கோட்பாடு என விபரித்தனர். விரிவானதோரு அர்த்தத்தில் கொம்யுனிசம் அல்லது பாசிசம் இரண்டுக்கும் வேறுபட்ட பிரபல்யமான “சன்நாயகம்” கிட்டத்தட்டச் சமமானது தாராண்மைவாதம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அரசியல் மட்டத்தில் இத்தகைய அர்த்த முடைய தாராண்மை வாதம் அரசாங்கத்தின் பிரபல்யமான ஸ்தாபனங்களான, வாக்குரிமை பிரதிநிதித்துவ அசெம்பிளியில், வாக்காளருக்குப் பொறுப்புச் சொல்லவேண்டிய நிர்வாகம் என்பவற்றைப் பாதுகாப்பதோடு பொதுவாகச் சமூக மெய்யியல் அல்லது அரசியல் ஒழுக்கனியலை ஏற்றுக்கொள்ளும் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் (அவை எவ்விதமாயேனும் அடையப்பட்டால்) என்றே அர்த்தம் கொள்கிறது. இத்தகைய விரிவான அர்த்தத்தில் எந்த ஒரு சமூக வர்க்கத்தின் சித்தாந்தத்துடனே அல்லது கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஏதாவது ஒரு அரசியல் சீர்திருத்தக் கொள்கைத் திட்டத்துடனே அடையாளம் காண்பதில்லை. முழுமையான மேல்நாட்டு அரசியல் மரபின் அல்லது மேல்நாட்டு மதசார்பமற் ற நாகரீகத்தின் கூட்டு அல்லது வெளிப்பாடு எனக் கொள்ளலாம்.

மிக விரைவாகவும், தொடர்ச்சியாகவும் கைத்தொழில்மயமாகிக் கொண்டுவந்த ஒரு பொருளாதாரத்தில் அதிகாவு முக்கியத்துவம் பெற்றுவந்த எழுச்சிபெற்ற கைத்தொழில் வர்க்கத்தின் முக்கியத்துவத் துக்குப் பொருத்தமான அரசியல் அந்தஸ்தினைப் பெறும் முயற்சிகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு மத்திய வர்க்க அரசியல் இயக்கமாகவே இங்கிலாந்து தாராண்மைவாதத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றின் உள்ளடக்கம் அமைந்திருந்தது. கைத்தொழில், வர்த்தகம் என்பவற்றின்மீது விதிக்கப்பட்ட தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளை ஒழித்தலை நோக்கிய ஒரு கொள்கையையே இது கொண்டிருந்ததோடு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளை வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற ஊன்றிய நலன்களைக் கொண்ட நிலச்சுவாந்தர் வர்க்கமே இதன் எதிராளியாக இருந்தது.

சித்தாந்த ஒருமைப்பாட்டினை வற்புறுத்தாது சில குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்காக ஒத்துழைக்கப் பழகிக்கொண்ட பல காரணிகளை உள்ளடக்கியதாக இங்கிலாந்தின் தாராண்மைவாத அரசியல் இயக்கம் தாக்கமானதொன்றுக்கிடூந்தது.

இவாண்ஜீலிக்கல் கிறிஸ்தவம் மதப்பற்றற்ற ஜெறயி யென் தாயின் தீவிரவாதம் மெய்யியல் தீவிரவாதிகள் என்பவர்களுக்க் கிடையிலான “செயற்படு கூட்டு மரபு” இதன் மிகவும் பிரத்தியிட்சமான இயல்பு என்கிறகாம் வல்ல அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கிளாட்ஸ்ரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல் அரசியற் தாராண்மைவாதத்தின் முதுகெலும்பு இணங்கிப்போகாத மதப் பிரிவுகளேயாம். ஆரம்பத்தில் தமது மதச் சுதந்திரம் அரசியல் உரிமைகளில் பங்குபற்றும் நோக்கம் என்பன இருந்தன. பயனுடைமை ஒழுக்கத்தின் அகங்காரம் பழமை யேன் பொருளாதாரங்கள் என்பவற்றில் காணப்படாத கிறிஸ்தவ வள்ளல் தன்மை, மனிதத்தன்மை என்பவற்றை (புத்திஜீவ அறிவில் குறை பாடுகள் காணப்பட்டபோதும்) தாராண்மைவாதம் கொண்டிருந்தது. மேலும் இணங்கிப் போகாத மதவாதிகள் தமது அரசியல் கருத்துக்களைப் பொறுத்து, ஒரு குழுவாகப் புரட்சிகரவாதிகளாகவோ அல்லது தீவிரவாதிகளாகவோ இருக்கவில்லை. இத்தகைய குழுக்களையும் மற்ற வற்றையும் பலபட அமைந்த சித்தாந்தங்களினால் இடைநிறுத்தி வைத் தமையால் அரசியற் தாராண்மைவாதம் ஆரம்பம் முதலே அதன் கோட்பாட்டை விடக் குறைந்தளவு போதனை நோக்கம் கொண்டதாயிருந்தது. ஆனால் காலக்கிரமத்தில் பல நலன்களின் இணக்கப்பாடே அதன் தக்துவத்தில் பகுதியாக அமையலாயிற்று. ஆரம்ப தாராண்மைவாதத்திற்கு புத்திஜீவ கட்டமைப்பினையும் கொள்கைத் திட்டத்தையும் வழங்கியவர்கள் மெய்யியல் தீவிரவாதிகளே. இவர்கள் எப்போதும் ஒரு புத்திஜீவிகள் குழுவாக அமைந்தார்களே தவிர ஒரு அரசியற் கட்சியாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களின் செல்வாக்கு ஒருபோதும் அவர்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு அளவிடப்படவில்லை. அரசியலில்

அடிக்கடி நடைபெறுவதைப் போன்று சூழ்நிலையின் அவசியத்தைப் பொறுத்து அரசியல்வாதிகள் புத்திஜீவிகள் முன்வைத்த சிந்தனைகளை சில பகுதிகளைப் பயன் அல்லது முற்றுக்கூடுத்தாதும் விட்டார்கள்.

19ஆம் நூற்றாண்டு அரசியலில் பெருமளவு நடைமுறை முக்கியத் துவம் வாய்ந்த ஒரு புத்திஜீவ சக்தியாக மெய்யியல் தீவிரவாதிகளின் தாராண்மை வாதம் அமைந்தது. தம்மை ஒரு அரசியல் கட்சி என்ற அளவில் ஆக்கிக்கொள்ளாமல் தமது சிந்தனைகளைத் திரட்டி வழங்கியமையால் பழுமை அடைந்துவிட்ட மிக அதிகமான அரசியல் சிந்தனைகள் பல ஒதுக்கப்பட்டதோடு சட்ட, நிர்வாக, நீதி வழிமுறைகள் திறமையானவையாகவும் கூடியனவு ஐஞ்சநாயகத் தன்மை கொண்டவாகவும் மாறின.

எந்தப் பெறுமதிக் கோட்பாட்டிலும் எந்தவாறு உருவத்திலும் அமைந்த தனிமனிதவாதம் சர்வதேச ரீதியில் ஏற்கப்பட்ட உண்மை எனத் தாராண்மைவாதிகள் கொண்டனர். நலீன் கால ஒழுக்கவியல் தத்துவத்தில் இது இரு வித்தியாசமான முறைகளில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. முதலாவதைப் பெந்தாமின் கூற்று பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது. “தனிப்பட்டவர்களின் நவன்களே உண்மையான தனி நலன்கள்.” இரண்டாவது ஒழுக்கவியலின் பொருள் தனிப்பட்ட மனிதர்களை மரியாதை பண்ணுவது. அவர்களை வழியாகக் கொள்ளாமல் முடிவாகக் கொள்வது என்ற கான்றின் தத்துவம் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறது. இரண்டு கூற்றுக்களும் ஒன்றுக்குப் பதிலாக மற்றையதைப் பயன்படுத்தக் கூடியவையல்லது இரண்டு பேருமே தனிமனிதவாதிகள் என்ற வகையில் சில பொதுவான மையங்களைக் கொண்டுள்ளன.

தாராண்மைச் சிந்தனையாளர்களின் படி சமூகம் அல்லது சமுதாயம் என்பது ஒன்று, அரசு என்பது முழுமையாக வேறுபட்டதொன்று. சமூகம் என்பது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய முழுமையானதொன்று. ஆனால் அது பன்மைத் தன்மை கொண்டது. அதனை ஒன்றுக்கவைத் திருப்பதற்குத் தனியொரு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஒழுங்கமைப்பு அல்லது அதிகாரி தேவையில்லை. ஆனால் அரசு ஒரு ஒழுங்கமைப்பாயினும் அது எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கிய முழுமையானதல்ல. பதிலாக அது மக்கள் அங்கம் வசிக்கும் பல்வேறு ஒழுங்கமைப்புக்களில் ஒன்றிருக்கும். அதற்கு வரையறுக்கப்பட்ட கடமைகளும் அதன் விளைவாக வரையறுக்கப் பட்ட அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது. “சமூகத்தின் செயற்பாடு” என்பது முழுமையாக அர்த்தமற்ற சொற்களின் கூட்டாகும். அது “ஒரு தனிமனிதனின் செயற்பாடு” என்ற அர்த்தமில்லாத சொற் குவியல் போன்றதே. இவற்றுக்குத் தீவிரவாதிகள் மதரீதியான பொருள் கொடுக்கப்படும்போதுதான் அவற்றுக்கு அர்த்தம் கிடைக்கிறது. ஒரு அரசின் கடமைகள் என்று சொல்லும் பொழுது அது முழுமையான

அர்த்தமுள்ள கூற்றாகும். அரசு ஒரு தனி உரிமைச் சட்ட அதிகாரி என்று வரைவிலக்கணப்படுத்தும் போதும் கூட அது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கூற்றல்ல. ஏனெனில் அரசு அந்த அதிகாரத்தின் அரசியல் யாப்பின் உத்தரவாதத்தினுள்ளும் சட்ட வழிமுறைகளினாடாகவுமே செயற்படுத்துகின்றது. ஒரு சமுதாயத்தினுள்ளே ஒரு அரசு ஆதரிக்கும் சட்ட உரிமைகளும் கடமைப்பாடுகளும் ஒரு புறவரைவாகவே உள்ளது. ஏனெனில் தனிப்பட்டவர்கள் தாம் விரும்பியவாறு தமது சொந்தப் பொறுப்பின்கீழ் நடந்து கொள்வதற்கு இடமளிக்கின்றது. மேலும் மக்களின் மற்றைய சங்கங்களின், குழுக்கள் என்பவற்றிற்கும் சில கடமை களையும் உரிமைகளையும் விட்டுவிடுகின்றது. ஆனால் இவற்றிற்கு மேலாக அரசு சில குறிப்பிட்ட ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரங்களை நடைமுறைப் படுத்துகின்றது. ஒரு தாராண்மை அரசாங்கத்தின் மிகவும் பிரத்தி யட்சமானதும் மிகவும் முக்கியமானதுமான இயல்பு அதன் எதிர்கணிய பெறுமதி எதேச்சதிகாரம் அற்று இருப்பதாகும். உயர்ந்த அளவு கலாச்சார ஒற்றுமை உடைய ஜோப்பிய சமுதாயத்திலேயே வரலாற்று ரீதியாகத் தாராண்மைவாதம் வளர்ச்சியடைந்தது. அத்தோடு ஒப்பிட டளவில் சுதந்திரமான அதிகார மையங்களிலுமே அது வளர்ந்தது. தனிச்சையான சங்கங்களின் உரிமை என்பது தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரம் என்பதற்கு மிகவும் அத்துயவசியமான தொன்றாகும். தனியே பொதுவான பிரசார உரிமை என்ற பொது அமசத்தினால் மாத்திரம் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பற்ற தனிப் பட்டவர்களின் சமுதாயமே ஒரு தாராண்மை அரசியல் சமுதாயம் என்ற படம் ஒரு போதும் உண்மையாக இருக்கவில்லை. இது பிராண்சியப் புரட்சியின் செல்வாக்குக்குட்பட்ட ஒரு சில மெய்யிய லாளர்களின் கற்பணியாக மட்டுமே இருந்தது. அரசு என்பது வரையறைக்குட்பட்ட வழிகளைப் பயன்படுத்துவதுமான ஒரு அமைப்பு என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு அரசாங்கமானது நியாயமான, அளவு தொடர்ச்சியாக ஆலோசனை பெறுதல், கலந்துரையாடல், பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்துதல்தான் தாராண்மைவாதத்தின் எடுகோளாகும். மனித சமுதாயமானது உடன்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டது என்ற எடுகோளை அது கொண்டிருந்தாலும் மிகப் பயன்பாடுடைய ஒரு உடன்பாடு தமிழ்டையே வேறுபடுவதற்கான ஒரு உடன்பாடு எனவும் கொள்கிறது. பொதுவான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதை ஆதரிக்கும் உடன்பாட்டினை புத்திசாலித்தனம், நல்லிருப்பம் என்பவற்றி னாடாக அடைந்து கொள்ளலாம் என எடுகோளாகக் கொள்கின்றது. இந்தத் தாராண்மைக் கருத்தின்படி ஒரு அரசாங்கமானது ஒரு செயற்பாடு கொள்கையை உருவாக்கும் நோக்குடன் பொதுமக்களின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் கலந்துரையாடல்கள் நடத்தும் முரண்படும் கருத்துக்களைச் சீர்துாக்கிப் பார்க்கும் மிக முக்கியமான அல்லது முதன்மையான ஸ்தாபனங்களைக் கொண்டதே அரசாங்கம் எனக் கொள்கின்றது.

தாராண்மைவாதம் வேறு பல விடயங்களோடு பின்வரும் இரண்டு விடயங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

(1) தனிப்பட்டவர் சொத்துடைமை, தனிப்பட்டவர் முயற்சி யுடைமை, இவை பொருளாதார அடிப்படையில் அமைந்தனவ.

(2) அரசியல் சுதந்திரம்.

இல் அரசியல் சுதந்திரத்தின் கீழ் சிலில் சுதந்திரத்திற்கும் வரிச் சுதந்திரத்திற்கும் தாராண்மை வாதம் முக்கியத்துவம் வழங்கியது.

சிலில் சுதந்திரம் : தனிப்பட்ட ஒருவரின் உரிமை சட்டப்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என இது கொள்கிறது. அதாவது சட்டமே அதற்குப் பிரமாணமே யன்றி கடேயக்கூடியாக எவ்வித நியாயமுற்ற அடக்குமுறையும் பிரயோகிக்கப்படக் கூடாது. ஆட்சி செய்வோர் ஆளப்படுவோர் என்பவருக்கிடையில் எவ்வித மூலதாரமான வேற்று மையுமிகுக்கக் கூடாது. சமூகத்தின் நன்மையை விருத்தி செய்வதற்குத் தடையாக எவ்வித விசேட சலுகைகளும் இருக்கக் கூடாது. ஆனாலும் ஆளப்படுவோரும் ஒரே வகையான சட்டத்துக்குள் அடங்கியவராயிருப்பர். சட்டங்கள் பாரபட்சமின்றி நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். எல்லாரும் நீதிமன்றத்திலே வழக்குத் தொடர உரிமை விருக்க வேண்டும். வகுப்புகளிடையேயுள்ள வித்தியாசங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்

வரிச் சுதந்திரம் : வரிகள் மாருமல் என்றென்றைக்கும் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்பது இதன் கருத்தன்று. வரிகள் அரசின் தேவைகளை உத்தேசித்து மாற்றம் அடைவது இயல்பு. ஆனால் வரிகளை அழுல் நடத்துவதானால் அவை மக்கள் பிரதிநிதிகளின் சம்மதத்தையோ அப் பிரதிநிதிகளின் பெருப்பான்மையோருடைய சம்மதத்தையோ பெற வேண்டுமென்று வாதிட்டது. இது அரசியல் சுதந்திரத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது.

தனி மனிதனுக்குச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பதே தாராண்மை வாதத்தின் தத்துவமாகும் சிந்தனைச் சுதந்திரம் மாத்திரமன்று ; சிந்தனைகளைப் பரிவர்த்தனை செய்யவும், பேச்சுச் சுதந்திரமும் இதிலவுடன்கீட்டியுள்ளன. ஆனால் இவற்றுக்கு எல்லைகளுண்டு. மேலும் வழி பாட்டுச் சுதந்திரமும் இதிலவுடன்கும். அச் சுதந்திரம் மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்யாததாயும், பொதுச் சமாதானத்துக்குப் பங்கம் விளை விக்கக் கூடியதாயுமிருக்கக் கூடாது. அவ்வாறு பங்கம் விளையானால் அரசாங்கம் தலையிட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது அவசியம். தாராண்மைவாதம் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக்கட்டையாகவுள்ள எல்லா வகையான சலுகைகள் விசேட உரிமைகள் என்பவற்றையும்

எதிர்க்கும். நேர்க்கணியமான வகையில் அது எல்லார்க்கும் சம சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டுமென்று கூறும்; கல்வி தேசியமயமாகவும், இலவசமாகவுமிருக்க வேண்டுமென வாதாடும்.

பொருளாதாரத் துறையில் அது சுதந்திரத்தைக் கோரும்படி அதாவது தனியுரிமைகள், பாதுகாப்பு வரிகள் என்பவற்றை எதிர்க்கும் கைத்தொழில் துறை சமூக நன்மைக்கு இடையூருக் கிருக்கும் கட்டத் தில் அரசாங்கம் தலையிட்டு ஒழுங்கு செய்ய வேண்டுமெனக் கூறும். முதலாளியிடம் பேரம் பேசுவதற்கு தொழிலாளர் கூட்டு நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமையை வழங்குவதோடு அத்தகைய நடவடிக்கைகளில் அவர்களுக்கு ஊக்கமும் அளிக்கும். ஆனால் தனி மனிதனின் சுதந்திரம் சமூகத்தின் நலவுரிமை என்பவற்றிலே தலையிடும்போது தொழிற் சங்கங்களை மட்டுப்படுத்தவும் அது முயறும்.

இல்லறத்திலே சுதந்திர உரிமையை நிலைநாட்டவும் தாராண்மை வாதம் முயன்றது. விவாகமாகாத பெண்களின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதிலும் சட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில் விவாகத்தை தூய ஒப்பந்த ஒழுங்காக்கவும் முயன்றது. பின்னைகளின் தேக நலம், மனநலம், ஒழுங்கு நலம் என்பவற்றைப் பாதுகாக்கவும் முயன்றது.

உள்ளுர் மன்றங்களின் சுதந்திரம், தேசிய சுதந்திரம் என்பவற்றுக்காகக் கிளர்ச்சி செய்வோர்க்கு தாராண்மை வாதம் உற்சாகமுட்டியது. சர்வதேச விடயங்களிலே தாராண்மை வாதம் இராணுவ நடவடிக்கையை எதிர்ப்பதோடு ஆயுத பரிகரணத்தையும் ஆதரித்தது. அரசியற் துறையிலே பொது மக்கள் ஆட்சியையும், தனிமனித சுதந்திரத்தையும் ஆதரித்தது.

ஆகவே தாராண்மை வாதம் தனி மனிதன் சுதந்திரமுடையவனுமிருக்க வேண்டுமென்ற கோட்பாடுடையது. தனிப்பட்டவர்களுடைய சொத்துடைமை என்றும் பொருளாதார அடிப்படையிலே முற்போக்கு வாதம் தஷ்கி யிருந்தபோதும் அரசியல் சுதந்திரத்தை மூலாதாரமான கொள்கையாக ஆதரித்தபோதும், பொதுநலத்தை உத்தேசித்து சொந்தச் சொத்துடைமையைச் சில சமயம் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றும் சமூகத்திலே கீழான நிலைவிலுள்ளவர்களுக்குச் சுதந்திரம் பயனுடையதாயிருக்க வேண்டுமானால் பொருளாதாரத் துறையில் ஓரளவு கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் அது கருதுகிறது. தாராண்மை வாதத்திலிருந்து பரிணமித்த கோட்பாடு தாராண்மைச் சமூதாய வாதமெனப் படுகிறது.

கற்பனை சோசலிசம்

19ஆம் நூற்றுண்டின் எவ்வாக் கற்பனை சோசலில் வாதிகளும் தமது கோட்பாடுகளைப் பொறுத்தளவில் 18ஆம் நூற்றுண்டின் பொருள் முதல்வாதிகளின் முதல்நிலையான மனிதனின் நந்துண்ணக்களும் தீய குணங்களும் குழந்தைகளாலேயே தீர்மானிக்கப் படுகின்றன. மனித இயல்பானது தெய்வீகத்தன்மையால் தீர்மானிக்கப் படுவதே ஸ்ல. மனிதனது குழந்தையின் செல்வாக்குக் கார்ணமாகவே தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்பதில் இருந்தே ஆரம்பித்தனர். பிரித்தானிய கற்பனை சோசலில்டுக்களான சாரில்ஸ் ஹோல் (Charles Hall), ரூபேட் ஒவன் (Robert Owen), வில்லியம் தொம்சன் (Williams Thompson) போன்றோர் முதலாளித்துவ முறையினை விமர்சித்தனர். ஐரோப்பிய அரசுகளில் உள்ள மக்களின் மீதான “நாகரீகத்தின் தாக்கங்கள்” என்ற தனது நூலில் ஹோல் முதலாளிகள் செல்வத்தை மேன்மேலும் குவிக்கும்போது சாதாரண மக்கள் மேன்மேலும் வறிய நிலைக்குள்ளானார்கள். “ஒருவரின் செல்வம் அல்லது அதிகாரம் அதி கரிப்பதே மற்றவரின் வறுமையும் அடிமைத்தனமும் அதிகரிப்பதற் கும் காரணமாகும். இதுவே வர்க்க முரண்பாடுகளும் வர்க்கப் போராட்டங்களும் அபிவிருத்தியடைய உதவுகின்றது. இத்தகைய போராட்டம் ஒரு சமமற்ற போராட்டமாகும். ஏனெனில் தொழிலாளர் வர்க்கம் அத்தகைய போராட்டத்தினை நடத்தக்கூடிய அவசியமான சாதனங்களைக் கொண்டிருக்காமையினால் அந்த வர்க்கமே விட்டுக் கொடுக்கவேண்டியிரும். சமகால பூஷ்வா நாகரீகத்தின் மிகவும் பிரத்தியட்சமான இயல்பு சொத்துடைமைப் பங்கீட்டில் மிகப் பார தாரமான சமயின்மை நிலவுவதாகும். இதே கருத்தினை அதாவது சம மின்மையிலிருந்தே வறுமை உருவாகின்றது என்ற சிந்தனை ஒவ்வொலும் அவரைப் போன்ற மற்றைய கற்பனை சோசலில்டுக்களாலும் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டது. “உலகம் இப்போது செல்வத்தில் நிரம்பிய நிலையை அடைந்துள்ளது. இருந்தும் துண்பமே எங்கும் நிலை இதுவேயாகும்.” சம சமுதாயத்தில் இள்ளைய உண்மையான நிலை இதுவேயாகும். சம மின்மையின் வளர்ச்சி, தொழிலாள வர்க்கங்கள் எதிர்நோக்கும் தொடர்ச்சியான வறுமை முதலாளிகளின் அதிகரித்துவரும் செல்வம் என்பனவே எவ்வா நாடுகளிலும் உள்ள கற்பனை சோசலில்டுக்களுக்கு மன அவசத்தை ஏற்படுத்தியது. 19ஆம் நூற்றுண்டின் சமூக அபிவிருத்தியின் மிக வெளிப்படையான இந்தப் போக்கினை நீக்குவதற் கான வழிகளையும், சாதனங்களையும் கண்டுபிடிப்பதற்கே தம் நேரத் தின் பெரும்பகுதியைச் செலவழித்துள்ளர். இத்தகைய ஒரு காட்சிப்

பொருள் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையாமல் தடுப்பதையும் தான் உருவாக்கிய செல்வத்தை ஒரு தொழிலாளி பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சமூகத் தொடர்புகளை உருவாக்குவதிலுமே இத்தகையோர் கவனம் கொண்டிருந்தனர். தொழிலாளி ஒருவன் தனது உழைப்பின் முழு உற்பத்தியையும் பெற முடியாலிட்டாலும் தொழிலாளியின் பங்கு துண்பம் தரக்கூடியளவு மிகவும் குறைவாக இல்லாதவர்கு அமையும் விதத்தில் ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று விரும்பினர்.

பூர்ச்வாக்களின் சமூகத் தொடர்புகளை விரர்சித்த கற்பனை சோச வில்டுக்கள் முதலாளித்துவத்தின் கீழ் வெகுஜனங்கள் படும் இன்னல் களுக்கு உற்பத்திச் சாதனங்கள் தனியாருடைமையாய் இருப்பதே காரணம் என்பதை வலியுறுத்தினர்.

தமது காலத்தைய அடிப்படையான சமூக முரண்பாடான மக்களுக்கும் பூர்ச்வாக்களுக்குமுள்ள எதிர்நிலை (ஹயில் பிளாங்) பாட்டாளி களுக்கும் பூர்ச்வாக்களுக்குமுள்ள எதிர்நிலை என்பவற்றைப் பிரான்சிய கற்பனை சோசவில்டுகளான ஹூபில் பிளாங் (Louis Blanc), ஜீன் ரேமண்ட் (Jean Raymond) பியரி லெரூக்ஸ் (Pierre Leroux) என்போர் கிட்டத்தட்டத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டினர்.

எல்லா கற்பனை சோசவில்டுகளும் மனித இயல்பினை உருவாக்குவதில் கல்வி முக்கியமான பங்கு வகிக்கிறது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டதுடன் மனிதன் சூழ்நிலையாற்றுஞ் உருவாக்கப்படுகிறான் எனவும் ஏற்றுக்கொண்டதான் எல்லாச் சமூக ஸ்தாபனங்களும் எண்ணிக்கையில் மிகப் பெரும்பான்மையானதும் வறுமையினால் தாக்கப்பட்டதுமான வர்க்கத்தினை உள், புத்திறீவ், உடல் ரீதியாக முன்னேற்றுவதற்காகத் தமது நடவடிக்கைகளை வழிப்படுத்தவேண்டுமென்று கோரினர்.

மனித தர்மத்தின் முற்போக்கு அபிவிருத்தியில் கொண்டிருந்த உறுதியான நம்பிக்கை இவர்களது வெளிப்பார்வையின் இன்னென்ற பிரத்தியட்சமான இயல்பாகும். இந்தபோதும் சோஷலிசத்தின் பிரதான இயல்பு தனியே முற்போக்கின் மீதான நம்பிக்கை மாத்திரமல்ல மனிதனை மனிதன் சரண்டுவதை அகற்றும் என்ற நம்பிக்கையே எனவும் எண்ணினர். இந்த நம்பிக்கை செயின்ற சைமனின் பேச்சுக்களிலும் எழுத்துக்களிலும் திரும்பத் திரும்ப எடுத்துச்சொல்லப்பட்டது.

வர்க்கப் போராட்டம் வெளிப்படுத்தும் சமூக அபிவிருத்தியின் வழியினுலேயே எதிர்காலச் சமூகத்தின் இயல்பின்தன்மை நிர்ணயிக்கப்படும் என்பதை உணர்ந்த நிலையில் ஜேர்மனிய கற்பனை சோசவில்டுகள் இருந்தனர். வில்கெய்ம் விற்கின் என்பவர் “பழையதை நீக்கி அத-

விடத்தைப்பெறும் எந்தப் புதியதும் புரட்சியாகும்” என்றார். ஆகவே கொம்யூனிஸ் நாடுகள் புரட்சிகரவாதிகளாவர். புரட்சிகள் எப்போதும் இரத்தக் களாரியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றில்லை. கொம்யூனிஸ்டுகளுக்கு ஒரு அமைதிப் புரட்சி விரும்பத்தக்கதே.

மார்க்ஸ் வாதத்தின் கோட்பாட்டு மூலங்களுள் ஏற்பாடு சோஸலிச் சிந்தனைகளும் ஒன்று என்பதைக் கவனித்திற்கொள்வது முக்கியமாகும். முதலினால் சுரண்டப்படும் வெகுஜனங்களின் நலன்களை வெளிப்படுத்தும் போது கற்பாடு சோஸலிச்டுகள் சமூகத்தினை மறுசீர் செய்ய வேண்டும் மென்பதற்கான கோட்பாட்டுச் சாட்சியங்களை உருவாக்க முயற்சித்த தோடு கொம்யூனிஸ்ட் சமூகம் பற்றிய புத்தி சாதுரியமான் பல கோட்பாடுகளையும் முன் வைத்தனர்.

இருந்த போதிலும் சமூகத்தில் தாம் விரும்பும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கான வழிகளும் சாதனங்களும் பற்றி வரும் போது மார்க்கச்க்கு முற்பட்ட சோஸலிச்டுகள் உடனடியாக தமது கைமாறு நிலையை அல்லது கற்பணியினை வெளிப்படுத்தினார். முதலாளித்துவ அபிவிருத்தியின் விதிகளை விளங்கிக்கொள்ள அவர்களால் முடியவில்லை. வறியோர், பணக்காரர், அடிமைகள் அல்லது எசமானர்கள் இல்லாத ஒரு சமூக முறையை உருவாக்க அவர்கள் ஆவல் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் வரலாற்று அபிவிருத்தி பற்றி கற்பாடு சோஸலிசம் மிகக் குறைந்த கவனமே செலுத்தியது. உண்மையில் ஒவன் புதிய சமூக ஒழுங்கமைப்பு இரவில் ஒரு கள்ளன் வருவது போல் திட்டங்கள் வரும் என அடிக்கடி சொன்னார். வெகுஜனங்களின் விடுதலைபற்றி பெருமளவு சிந்தித்த கற்பாடு சோஸலிச்டுகள் வெகுஜனங்களை அதனை ஆரம்பித்து வைக்கவேண்டுமென்பதில் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. வர்க்கங்களிடையே சமாதானம் நிலவுவேண்டுமென்றே இவர்களுள் பெரும்பாலோர் விரும்பியதோடு எத்தகைய போராட்டங்களுமில்லாது சமூகத்தில் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தவர்களைத் துண்டுவதன் மூலம் சமூகப் புரட்சியினை ஏற்படுத்தலாம் என்று எண்ணினார்.

செயின் சைமன், புக்ரேரியர் போன்ற மற்றைய ஏற்பாடு சோஸலிச் டுகள் எல்லோரும் 1789இல் இடம்பெற்ற பிராண்சியப் புரட்சியைக் கண்டித்தனர். பொருளாதாரரீதியிலும் உளரீதியிலும் நேற்றைய அடிமை ஒரு சுதந்திர குடிமகனை ஆக வேண்டுமாயின் சமூகம் புரட்சிகர மாற்றத்துக்குள்ளாக வேண்டும். வர்க்கப்போராட்டத்தினால் மாத்திரமே அது ஏற்படமுடியும் என்பதை விளங்கத் தவறினார். சமூகத்தினைப் புனரமைப்புச் செய்வதற்கான ஒரேவழி தொழிலாளர்களும் தொழிலாளர்களும் புரட்சிகரப் போராட்டத்தில் பங்கு பற்றுவதே என்பதையும் விளங்கத் தவறிவிட்டனர்.

டடன் நிகழ்கால முதலாளித்துவ சமூகத்தினைத் தீவிரமாகப் புனர் நிர்மாணம் செய்யக்கூடிய சக்தி எது எனக் கண்டுபிடிப்பதில் ஏற்பட்ட தோல்வியே கற்பனை சோஸ்விசத்தின் பிரதான குறைபாடாகும். சொத்துச் சமயின்மை வழங்கும் வசதிகளை அனுபவிக்கும் மக்களே ஆட்களாலேயே அச்சமமின்மை அழிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கற்பனை சோஸ்விஸ்டுகள் கோரினர்.

இந்தக் குறைபாடு மார்க்கிசத்தினால் நீக்கப்பட்டது. அது தொழிலாளர்களின் விடுதலை தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டதொன்றே. விடுதலையினை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்த வேண்டுமானால் தீவிரத் தன்மை கொண்ட, மிகவும் கட்டுப்பாடுமிக்க ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கக் கட்சியொன்றினை அமைப்பதோடு அக்கட்சிக்கு மிகவும் முன்னேறிய புரட்சிகரக் கோட்பாடுமிருக்க வேண்டும்.

ஆகவே கற்பனை சோஸ்விஸ்டுகள் வரலாற்று அபிவிருத்தியின் விஞ்ஞான பூர்வமான விதிகளைக் கண்டறியத் தவறி விட்டனர் எனக் கொள்ளலாம்.

ஜி. டபிள்யூ. எப். ஹெகல்

G. W. F. Hegel (1770—1831)

ஜேர்மன் நாட்டின் அரசியல் அனுபவமானது பெருமளவிற்கு அனைத்தாண்மைத் தன்மை கொண்டதாகவும் அதன் பழமைபேண் மரபிலமைந்த அரசியல் கோட்பாடு முழுமையாக இல்லாவிட்டாலும் பிரதானமாக ஜனநாயகத்திற்கு எதிரானதுமாகும். இந்த மரபிலே பல வழிகளில் G. W. F. ஹெகலினுடைய (1770—1831) மெய்யியல் மற்ற வர்களுடைய தத்துவங்களை விட முதன்மை பெறுகின்றது. இவருடைய முறை தத்துவம், சட்டத்துவம், மதம், கலை, ஒழுக்கம், வரலாறு, அரசியல் என்பவற்றை பெல்லாம் மீறிச் செல்கின்றது. பழமைபேண் ஜேர்மனிய மெய்யியலுக்கு எதிரான உக்கிரமான கண்டனங்களைத் தொடுத்தவர் எனக் கருதப்படும் கார்ல் மாக்ஸ்கூட் ஹெகலின் எடுகோள்களிலிருந்தே அவற்றைச் செய்தார் எனின் ஹெகலினுடைய நிலை ஜேர்மனியில் மிகப் பலம்வாய்ந்தது என்பது சொல்லாமலே தெரிகின்றது. 1821-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட ‘சட்டத்தின் தத்துவம்’ என்ற ஹெகலின் நூலிலேதான் அவரின் அரசியல் சிந்தனைகள் சிறப்பாக வெளிப்பட்டன. அவரது அரசியல் சிந்தனையினை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முக்கிய கூருள் இயற்கை, சமூக சுதந்திரங்கள் பற்றிய கருதுகோளை இது வெளிப்படுத்தியது. பௌதீக உலகில் அறிவு, தத்துவம் இரண்டையும் அறிவுதற்கான கருவி இயற்கையேயாகும். இயற்கையில் அறிவு எதனை விசாரணை செய்ய வேண்டுமெனின் “முடிவில்வாத அமைதி” — “உள்ளார்ந்த அறிவுசார் முறை” என்பனவே என ஹெகல் வாதிட்டார். இயற்கை என்பதிலிருந்து ஒழுக்கத்திற்குச் சென்ற ஹெகல் இயற்கைக்குப் புறம்பாக ஒழுக்க உலகிலே அனுஷ்கவேண்டுமென்போரைத் தாக்கினார்; இயற்கையில் காரணம் எவ்வாறு உண்மையாகின்றதோ அரசியலும் அவ்வாறே அது உண்மையாகின்றது” எது அறிவு சார்ந்ததோ அது யதார்த்தம். எது யதார்த்தமோ அது அறிவு சார்ந்தது” என்ற ஹெகலின் பிரபல்யமான வசனங்களுக்குப் பல விளக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. விளக்கங்கள் எவ்வாறு அமைந்த போதிலும் அவரின் இந்த வசனம் ஒரு நடைமுறைத் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அது உள்ளவை எல்லாம் நல்லவையே என்பதாகும். ஹெகலுடைய உலகில் தளிப்பட்டவர்களுக்கு எந்த இடமும் இல்லை. அரசே சகலமும் ஆகும்.

கிட்டத்தட்ட 1837-ஆம் ஆண்டளவில் வெளியிட்ட “வரலாற்றின் தத்துவம்” என்ற நூலில் சுதந்திரத்தினை அடைந்து கொள்ளலே அரசு என வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். அரசு என்பது உண்மையில் இயக்க

தத்திலுள்ள, ஒழுக்கமயமான வாழ்வின் அடையாளமே யாரும், மனி தர்கள் கொண்டுள்ள எல்லாப் பெறுமதிகளும் ஒழுக்க யதாரித்தங்களும் அரசினுரூடாகவே அடைந்து கொண்டவை. தனிப்பட்டவர்களுக்கு ஒழுக்கப் பெறுமதி உண்டு. ஏனெனில் அவன் அல்லது அவள் அரசின் ஒரு பகுதியாகும். ஹெகல் அரசினே ‘உலகத்தில் நடமாடும் தெய்வம் என வர்ணிக்கின்றார். சட்டத்தின் தத்துவம், வரலாற்றின் தத்துவம் என்ற இரு நூல்களிலும் சட்டங்களை யார் தீர்மானிப்பது என்ற பிரச்சினையை எடுத்துள்ளார். அரசின் விடயங்களிலே எல்லோரும் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்ற போதனையை..... தாக்கினார். அரசினுடைய விடயங்களில் அதன் அங்கத்தவர்களுக்கு அக்கறை உண்டு என்பதனால் பொதுத் தீர்மானங்கள் எடுப்பதில் எல்லா மனிதர்களையும் பங்குகொள்ள விடுவது ஆனநாயக அம்சத்தினை எந்தவித அறிவுசார் நியாயமும் இன்றி அனுமதிப்பது போலாகும்.

ஹெகல் தனது போதனைகளை மூன்று படிகளில் அதாவது இருந்தது, இருப்பது, இனி இருக்கப்போவது என்பதாக வெளியிட்டதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இருந்தபோதிலும் சிந்தனைகளை அல்லது கருதுகோள்களை அவற்றின் எதிர்மறைகளாக மாற்றும் அதாவது ஒரு உயர் ஒற்றுமையினை அடைந்துகொள்ளும் ஹெகலின் முரண்றுவாதம் ஒன்று இருந்தது உண்மையே. முரண்பாடுகளினுரூடாக உயர் உண்மையினை அடைந்துகொள்ளும் வழிமுறை அதுவாயின், அது முரண்றுவாதத்தின் புதிய கருதுகோள்ல. ஹெகலினுடைய முரண்றுவாதத்தின் உண்மையான புதிய அம்சம் என்னவெனில் அவசியமான அசைவு என்ற கருதுகோளேயாகும். சிந்தனையின் இயல்பில் காணப்படும் ஒழுங்குப்பாட்டை விஞ்ஞான ரீதியாக விண்ணப்பிப்பதே முரண்றுவாதம் எனச் சொல்லப் படுகின்றது. ஒருபொருளின் அல்லது கருதுகோளின் வரையறையுள்ள அல்லது வரையறையில்லாத முடிவில்லாத இயல்பினையே எதிர்மறைகளாக மாற்றும் அம்சம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. சிந்தனை, இயற்கை, சமூகம் என்பவற்றில் காணப்படும் முரண்பாடுகள் முறைசார்ந்த அளவையியல் நோக்கில் முரண்பாடுகள் அல்லவாயினும் அபிவிருத்தியின் இன்னொரு கட்டத்தை அடைவதற்கான நிர்ப்பந்தமே என ஹெகல் கொண்டார்.

தாமாகவே விரும்பித் தம்மைச் சீடர்களாகிக்கொண்டவர்கள் மீது மட்டுமல்லாமல், அவருக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த சிந்தனையாளர்கள் மீதும் மிகவும் அதிகமான செல்வாக்கினைச் செலுத்தியுள்ளார். ஹெகலினுடைய ஒழுக்கத்திற்குப் பதிலாக விடயம் என்பது புகுத்தப்பட்டது. ஹெகலிப் பின்பற்றபவர்கள் என்று தம்மைத் தாமே வெளிப்படுத்திக் கொண்ட பல இளம் ஜேர்மனிய சிந்தனையாளர்களும் மார்க்கெட் ஒருவராயினும் ஹெகலினுடைய அரசியல்பற்றிய பழைமை பேண பிற போக்கு இயல்பினைக் கண்டித்தார்.

மார்க்ஸ் தஸ்னுடைய பிற்காலங்களில் ஹெகலுக்குத் தான் கடமைப்பட்டுள்ளதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் ஹெகல் தன் சொந்தத் தத்துவத்தின் அர்த்தத்தைப் பிழையாக விளங்கிக்கொண்டார் என்றும் தானே அதைச் சரியாக்கினார் எனவும் வற்புறுத்தினார். தான் எழுதிய ‘கப்பிர்றல்’ என்னும் நூலின் இரண்டாவது பதிப்பிற்கு எழுதிய முகவுரையில் தனது முரண்றுவாதம் ஹெகலினுடையதற்கு எதிரானது என்றும் குறிப்பிட்ட போதிலும் ஹெகலுக்குத் தான் கடமைப்பட்டுள்ளதைச் சுறிபிட்டுள்ளார். ஹெகலினுடைய கைகளில் முரண்றுவாதம் என்பது மந்திரத் தன்மை பெற்றுள்ள போதிலும் ஒரு பூரணமானதும் புத்திபூர்வமான முறையிலும் முதன் முதலில் ஆராய்ந்த வர் ஹெகலே என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றார். ஹெகலிடம் முரண்று வாதம் அதன் தலையில் நிற்கிறது. புத்திபூர்வமாக அதனைக் காண வேண்டுமானால் அதனைத் தலைக்கொக் காற்றி நிறுத்த வேண்டும் என மார்க்ஸ் எழுதினார்.

எந்திரான் காரணிகள் அல்லது போக்குகளின் முரண்பாட்டி ஊராக உள்ளமை முன்னேற்றம் என்பவற்றை அடைந்து கொள்ளுதல் என்பதே மார்க்ஸின் தும் ஹெகலினதும் முரண்றுவாதத்தின் மத்தியமைய மான சிந்தனையாகும். இந்தச் சொல்லினைப் (முரண்றுவாதம்) பயன் படுத்தும் போது தனியே உண்மையைக் கண்டறிவதற்கான சிந்தனை அசைவுக்கு மாத்திரம் அதைப் பிரயோகிக்கவில்லை. முன்னேற்றத்தினை உருவாக்குவதற்கான யதாத்துக்கான அல்லது வரலாற்று அசைவுக்கும் அதனைப் பிரயோகித்தனர். ஆகவே பொருட்கள் பற்றிய உண்மையினைக் கண்டு பிடிப்பதற்கான வழிமுறை மாத்திரமால்ல எவ்வாறு பொருட்கள் பொருட்களாகி அபிவிருத்தியடைந்தன. விபரிப்பதும் முரண்றுவாத மாகும். முதலில் இச் சொல் காரணங்கற்பிக்கும் வழிமுறைக்கே பிரயோகிக்கப்பட்டது. பின்னர் காரணங்கற்பித்தல் விளங்க முயலும் வரலாற்று வழிமுறைக்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. சிலவகையான தர்க்க வழிமுறையினாயும் வரலாறு பற்றிய சில வழிகளையும் மார்க்ஸ் ஹெகலிடமிருந்து பெற்றார். தனது போதனைகள் சிலவற்றின் முடிவுத் தன்மையைச் கோரியதன்றும் ஹெகல் தனது முரண்றுவாதத்துக்கே உண்மையற்றவராகி விட்டார் என்று மார்க்ஸ் குறை கொள்ளார். மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டதுபோல் அவருக்கும் ஹெகலுக்குமுள்ள வேறுபாடு பொருள் முதல் வாதத்துக்கும் இலட்சிய வாதத்துக்குமுள்ள சடத்துவ வேறுபாடாகும்,

பொருளாதாரப் போராட்டத்தில் தனிப்பட்டவரின் ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டது என ஹெகல் ஒத்துக்கொண்டதை அதாவது சமூக அபிவிருத்தியின் உட்கூற்றினைத் தான் கண்டு பிடித்ததாக மார்க்ஸ் உரிமை கொண்டாடினார்.

ஆகவே மார்க்கீக்கு ஹெகலின் முரண்று வாதத்தினைத் தலைக்கொக் காற்றிப் போடும் போது வரலாற்றின் பொருள் முதலாக அல்லது பொருளாதாரத்தைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாகிறது.

மார்க்ஸவாதம்

மார்க்ஸவாதம் என்பது மார்க்கினுடைய கருத்துக்களையும் பொதனை களையும் உள்ளடக்கிய முறையாகும். அதனை இலகுவாக்குவதற்காக அவருடைய கருத்துக்களைக் பின்வரும் தலைப்புக்களாகச் சுருக்கிக் கொள்ளலாம் :

- i. முரண்றுவாத லோகாதயம்
- ii. வரலாறு பற்றிய பொருளாதார விளக்கம்
- iii. ஊழியப் பெறுமதிக் கோட்பாடு
- iv. மார்க்சிஸ் அரசு பற்றிய கோட்பாடு

I. முரண்றுவாத லோகாதயம்

முரண்றுவாதத்தினையும் பொதுவாக மார்க்கினுடைய கோட்பாடு களையும் அறந்துகொள்வதற்கான இலகுவான அனுகுமுறை அவற்றை மார்க்கின் லோகாதயம் பற்றிய மெய்யின்னூரடாக அறிந்துகொள்வதாகும். தொழில்நுட்ப. மெய்யியல் கருத்தில் ஒழுக்கக் கருத்தினால் பார்த்தால் கேகல் ஒரு கருத்துமுதல்வாதியாவார். கேகல் வெளி உலகம் அல்லது நாம் வழமையாகக் குறிப்பிடும் யதார்த்தம் சிந்தனை களின் பிரதிபலிப்பு என நம்பினார். இதனை அவர் மயக்கமான முறை யிலேயே தந்தார். பகுத்தறிவுதீயான எல்லாமே யதார்த்தமானது மார்க்ச் மேற்கொண்ட கருத்துக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தார். சிந்தனைகளுக்கு முதலிலும், அவற்றிலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமாகவும் பொருட்கள் இயக்கத்திலுள்ளன என்ற கருத்தை முன் வைத்தார். மார்க்சினுடைய லோகாதயம் அல்லது யதார்த்தமானது உணர்ச்சிகள் உண்டென்ற இலகுவான காட்சியைத் தீர்முறைக்கொள்வதோடு எந்தவொரு அவதானிப்பாளனாகவிருந்தும் சுதந்திரமான வெளி உலகம் இயக்கத்திலுள்ளது என்ற நம்பிக்கையோடு இணைந்துள்ளது.

மார்க்சினது கருத்தின்படி பாதி குழ்நிலையிலிருந்தும் மறுபாதி உள்ளிலிருந்தும் எழும் எல்லா உயிருள்ள ஜீவன்களும் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களுக்குட்படுத்துகின்றன. இது தனிப்பட்டவர்களைப் பொறுத்தளவிலும் உண்மையாகும். தனிப்பட்ட ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து தொடர்ச்சியாக மாற்றத்துக் கூட்படும் அமைப்புகளே சமுகங்களாகும். எந்த ஒரு மனித சமுதாயத்தையும் விளக்கிக்கொள்ள வேண்டுமாயின் அதனை நாம் தேங்கி நிற்கும் ஒன்றுக்கவல்ல, அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி, அழிவு என்பவற்றுக்குட்படும் தொடர்ச்சியாக மாற்றமுறும் ஒன்றுக்கப் படிக்க வேண்டும். அதன்

கடந்தகால வரலாற்றே தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும்போது அது பொருள் பொதிந்த தொன்றுக்கத் தெரியும். அதன் சமகால நிலை உண்மையில் வரலாற்றின் வெட்டுமுகமேயாம். எமது இலக்கு சமகாலத்தைப் பற்றிப் படிப்பதாக இருந்தாலும் உடன் நிகழ்காலத்தைத் தொடர்ச்சியாக மாற்றமுறும் கட்டமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் எமது ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் போது இன்று நாளையாக மாறி விடும்.

லெனின் குறிப்பிட்டது போல ஒன்றினைப் பிரிப்பதும் அதன் முரண்படும் பகுதிகளைப் பற்றிய அறிவுமே முரண்றுவாதத்தின் உள்ளிடக்கையாகும்.

தூயகணிதத்தில் அது + 2ம் — 2ம் ஆகும்.

யந்திரவியலில் அது தாக்கமும், எதிர்த் தாக்கமுமாகும்.

பெளதிகவியலில் அது நேர்க் கணியமும் எதிர்க்கணிய மின்சாரமுமாகும்.

இரசாயனவியலில் அனுக்களின் தொகுப்பும், வேறுபாடும் ஆகும்.

சமூக விஞ்ஞானங்களில் அது வர்க்கப் போராட்டமாகும்.

இயற்கையின் எல்லாக் காட்சிப் பொருள்களின் தும் வழிமுறைகள் எதும் தன்னவில் வெவ்வேறுள்ளதும் எதி ஏற்றிராண் போக்குகளின் தும் முரண்பாட்டினை அங்கீரிப்பது எதிர் எதிரானவற்றின் அடையாளமாகும். சுய அசைவில் எழுந்தமான அபிவிருத்தியில், உயர்வாகும் உருவத்திலுள்ள உலகின் எல்லா வழிமுறைகளின் தும் அறிவு பற்றிய நிலையே அவற்றின் எதிர் மறைகளது ஒற்றுமை பற்றிய அறிவாகும். அபிவிருத்தியின் இரண்டு அடிப்படைக் கருதுகேள்கள் குறைந்து செல்லும் அல்லது அதிகரிக்கும் அபிவிருத்தி; எதிர் மறைகளின் ஒற்றுமையாக அயிவிருத்தியினைக் கொள்வதுமாகும்.

உலகில் காண்புபடும் எல்லாவற்றின் தும் “சுய அசைவின் மூலத்தை மேற்கொள்ளவற்றுள் இரண்டாவது கருதுகோளே தருகிறது. அது மட்டுமே “பாய்தல்”, “தலையீடு”, “படிப்படியான நிலை” என்ப வற்றைத் தருவதோடு “எதிர்மறைகளாக உருமாற்றுதல்” பழைய யின் வீழ்ச்சிக்கும் புதியதன் தோற்றத்தையும் தருகிறது.

பூர்க்கவா சமூகம் ஒன்றில் கோடிக்கணக்கான தரங்கள் அவதானித்த மிகவும் பிரமாண்டமான ஒரு தொடர்பினை அதாவது மிகவும் எளிய, மிகவும் சாதாரண, அடிப்படையான, பொதுவான தொடர்பினை தனது கப்பிடல் என்ற நூலில் முதலாவதாக சூராய்கிறார். அதுவே பண்டங்களைப் பரிமாறுவதாகும். அத்தகைய இலகுவான ஆய்வுக்குரிய காட்சியில் நவீன சமூகத்தின் எல்லா முரண்பாடுகளையும் வெளிக் கொணரப்படுகிறது. பின்னர் வெளிப்படுத்தியவைகள் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரையான இந்த முரண்பாடுகளின் அபிவிருத்தியினையும், சமூகத் தினது முரண்பாடுகளையும் காட்டின.

பொதுவாக முரண்றுவாதம் பற்றிய வெளிப்பாடும் அத்தகையதே. உதாரணமாக, யோன் ஒரு மனிதன். இவ்வாறு சொல்லும் போது இங்கு நாம் முரண்றுவாதத்தைக் காண்கிறோம். இங்கு குறிப்பிட்ட தொன்று (யோன்) பொதுவானதாகிறது (மனிதன்). இவ்வாறு எந்த வொரு பிரேரணையிலும் இம் முரண்றுவாதத்தினைக் காணக்கூடியதாக வள்ளது. இதனால் மனித அறிவின் பொதுவான இயல்பு முரண்றுவாதமே எனக் கொள்ளலாம்.

ஆகவே, முரண்றுவாத லோகாதயம் அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்து முரண்றுதன்மையும் அடிவிருத்தியுமடைய சுதந்திரமாக இயக்கத்திலுள்ள வெளி உலகம் பற்றிய படத்தினை எமக்குத் தருகிறது. இயற்கை முரண்றுதன்மை கொண்டெனதன் எடுகோளாகக் கொண்ட மார்க்ஸ் இலகுவான யதார்த்த நம்பிக்கையான வெளி உலகின் சுதந்திரமான இயக்கம் என்பதிலிருந்தும் உளம் என்பது விடையங்களிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதிலிருந்தும் வெகுதுரம் சென்றார்.

இயற்கை முரண்றுதன்மை கொண்டது. சிந்தனையில் உருவாகும் முரண்பாடுகள் வெறுமனே இயற்கையில் ஏற்படும் வெறும் பிரதிபலிப்புகளோ. “கருதுகோளின் முரண்றுதன்மை யதார்த்த உலகின் முரண்று அசைவின் வெறும் புத்திப்புரவமான பிரதிபலிப்பே” என ஏங்கல்ஸ் எழுதினார். “இயற்கை, வரலாறு என்பவற்றைக் கொண்ட யதார்த்த உலகின் அசைவின் பிரதிகளின் பிரதிபலிப்பே மூலையின் முரண்றுதன்மை” எனப் பிறிதொரு இடத்தில் அவர் எழுதினார்:

“இயற்கையே முரண்று தன்மையின் உரைகல்லாகும்”. நவீன இயற்கை விஞ்ஞானம்...—இறுதி ஆய்வில் இயற்கையின் வழிமுறை முரண்று தன்மையே என்பதை நிருபித்துள்ளது” என ஏங்கல்ஸ் குறிப்பிட்டார்.

இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் அண்மைக் காலக் கண்டுபிடிப்புகள் ரேடியம், எவெக்டிரோன் அணிகளை உருமாற்றுதல் என்பன மார்க்சின் முரண்றுவாத லோகாதயத்தினைச் சரியென நிருபிக்கின்றன.

இயற்கைக்கு முரண்று தன்மையைப் பிரயோகித்தல் அல்லது சமூக காட்சிகளுக்கல்லாதவற்றுக்கு அதனைப் பிரயோகித்தல் மார்க்சின் எழுத்துகளில் மிகக் குறைந்தளவே இடம் பெற்றுள்ளது. ஏனெனில் அவர் சமூகத்தை மாற்றுவதற்காகச் சமூகம் பற்றிய ஆய்விலேயே பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். அதனால் திட்டவட்டமான பிரயோகம் என்பது ஏங்கல் இடமும் பின் வந்த மார்க்சிஸ்டுகளிடமுமே விடப்பட்டது.

நூடிவாக முரண்று தன்மை என்பது மூன்று விதிகளின் பிரகாரம் செயற்படுகிறது அல்லது அதற்கு மூன்று பண்புகளுண்டு என்னாம்.

1. அளவு பெறுமதியாக மாறுவது, அல்லது சிறிய மாற்றங்கள் படிப் படியாக ஒன்றிணைந்து காலக்கிரமத்தில் பெறுமதியான மாற்றமாக அல்லது ஒரு புதிய ஒற்றுமை ஏற்படுவது.
2. எதிர் மறைகளின் ஒற்றுமை, இதில் பொருட்களின் உள்ளடக்கத் தின் முரண்பாடுகளை கற்பதாகும். இங்கு முரண்பாடுகள் நடந்ததை அழித்து விடும். அல்லது ஆரம்ப ஒற்றுமையினை உடைக்க நடக்கும் போராட்டமாகும். இவை ஒன்று சேர்ந்து நடப்பவையாக மாறும். ஆகவே இங்கு நாம் எதிர் எதிராணவற்றில் ஒற்றுமையைக் காண்கிறோம்.
3. இவ்வாறு ஒன்று சேர்பவை காலக்கிரமத்தில் இனி நடக்கப்போபவை என்ற கட்டத்தை அடையும். இந்தக் கட்டத்தில் மாற்றம் அல்லது பாய்ச்சல் புதிய சமநிலையை அடைகிறது. மாற்றம் எப்போது சடுதியாக இடம் பெறும். அதனால் பாய்ச்சலை புரட்சிகரமானது என விபரிக்கிறோம்.

II. வரலாறு பற்றிய பொருளாதார விளக்கம்

சமூக வாழ்வைக் கற்பதற்கான சமூக முரண்று வாத லோகாத்துவங்களை பயன்படுத்துவதின் விரிவாக்கமே வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதமாகும்.

மார்க்கின்னடைய வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாதக் கோட்பாட்டினைப் பின்வரும் பரந்த கூற்றினைக் கொண்டு சுருக்கிச் சொல்லலாம். வரலாற்றின் பாதையினைப் பொருளாதாரச் சுத்திகளே நிர்ணயித்து வந்துள்ளன. எவ்வாறு பொருளாதாரச் சுத்திகள் செயற்பட்டன என்பதை விளக்குவதற்கு மார்க்கின் கோட்பாட்டினைப் பின்வரும் பிரேரணைகளாக பகுக்க முடியும்.

(i) மார்க்கின் அடித்தள பொருளாதாரச் சுத்திகளை உற்பத்தி மாதிரிகள் அல்லது உற்பத்திச் சுத்திகள் என அழைத்தார். ஒரு சமூகத்தின் முழு..... கட்டமைவினையும் தீர்மானிக்கும் பொருளாதார அதிவாரம் மேற்சொன்ன உற்பத்திச் சுத்திகளே என்றார். பின்சொன்னதில் சட்டம், அரசியல், ஒழுக்கம், மதம், மெய்யியல், கலை முழுவாழ்க்கை முறை அல்லது கலாச்சாரமும் அடங்கும் என்றார்.

(ii) எந்தவொரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தி மாதிரி வரிசைக்குப் பொருத்தமான உற்பத்தித் தொடர்புகளும் உண்டு. அது பிரதானமாகச் சொத்துடைமை மாதிரிகளுடனே சம்பந்தப்

படுகிறது. உற்பத்தி மாதிரிகள் படிப்படியாக மாறி தேக்க மடையும் சொத்துடைமைத் தொடர்புகளுடன் முரண்பாடு வதன் மூலம் ஒரு புதிய முரண்று இருக்கப்போவதற்கு இடமளிக்கிறது.

- (iii) நடைமுறையில் வரலாற்று முரண்பாடு தனினைத்தானே வர்க்கப் போராட்ட மாதிரியாக வெளிப்படுத்துகிறது. அதனால் இதுவரை இருந்த சமூகங்களின் வரலாறு வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறே. இறுதியானதும் மாபெரும் வர்க்கப் போராட்டமாகவும் அமைய இருப்பது; சமூகம் கூர்மையாக வேறுபடும் வர்க்கங்களாக துருவங்களாவது நடைபெற்று வருகிறது. அதுவே பூர்ச்சுவாக்களும் பாட்டாளிகளும் என்று மார்க்கள் குறிப்பிட்டார்.
- (iv) சிலகாலத்தின் பின்பு வர்க்கப் போராட்டம் சகிக்கமுடியாத தாகிறது. முதலாளித்துவம் கணியுப்போது அங்கு பாட்டாளிகள் மேலும் வறியவர்களாகவும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான வர்களாகவும் ஆக பூர்ச்சுவா வர்க்கம் மேலும் செலவந்த வர்க்க மாகவும் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்களாகவும் ஆகும்போது வெற்றிபெறும் பாட்டாளிகள் பூர்ச்சுவாக்களைப் புரட்சிகரமாகத் தூக்கியெறிந்து வெற்றியடைவதோடு முரண்பாடும் முடிவுறும்.
- (v) ஒரு குறுகிய மாற்றமுறும் கட்டத்தினை யடுத்து இக்கட்டத்தில் பாட்டாளிகள் தமது வெற்றியினை உறுதியாக்கிக் கொள்வார். பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரம்—ஒரு வர்க்கபேதமற்ற, சமூக சகாப்தம் உருவாகும். அதன் பின்பு அரசு உலர்ந்து விடும். உலகம் முழுவதும் இறுதியாக இந்த வழிமுறை பரவும். இது நடைபெற்ற பின் வர்க்கவரலாறு சகாப்தம் ஒரு முடிவுக்குவரும்.

மார்க்கின் கருத்துப்படி வரலாறு முழுவதும் பொருளாதார சக்தி கள் ஆக்கமும், சுறுசுறுப்பானதுமான ஒரு பங்கினை வகிக்கும். இயற்கையின் மீதான மனிதரின் அறிவும், கட்டுப்பாடும் அதிகரிக்கும்போது உற்பத்தி மூலப் பொருட்களும் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியடையும். இதன் விளைவாக சமூகத்தின் அரசியற் கட்டடமைவில் மாற்றங்கள் செய்யவேண்டிய தேவை ஏழும். உற்பத்திப் பலத்தின் அபிவிருத்திப் படியை ஒத்து அரசியல் முறை தொடர்ச்சியாகவும் படிப்படியாகவும் மாறுவதில்லை. பொருளாதாரச் சூழ்நிலை மாற்றமடைந்துவிட்டால் மாத்திரம் ஒரு போராட்டம் இல்லாது எந்த அரசாங்க முறையிலும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் வர்க்கம் தனது முன்னுரிமைகளையும் சலுகைகளையும் விட்டுக்கொடாது.

மாறிவரும் பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கேற்ப அரசியல்முறை படிப்படியாக மாறும். ஆனால் இம்மாற்றம் ஆற்றலாகவும் அதனைக்

கட்டுப்படுத்துவோரின் விருப்பத்துக்கு எதிராகவுமே இடம்பெறும். அந்த மாற்றம் பொருளாதாரத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு யிகவும் பின்தங்கியதாகவும் அந்த முறையின் வர்க்க இயல்பினை மாற்றுத்தாழும் இடம்பெறும்.

அவசியமான மாற்றங்களுக்கான இத்தகைய எதிர்ப்பு பெரும் மாற்றங்களுக்குக் காலாகும். அவ்வாறு மாற்றம் ஏற்படும்போது அது ஒரு புரட்சிகரமாதிரியினை எடுக்கும். புரட்சி பழைய அரசியல் முறையினை உடைத்து வேறுபடும் வர்க்க சிந்தனைகளைக் கொண்டதும் உரிமைகளையும் உள்ளடக்கிய புதிய முறைக்கு வழிவிடும்.

அரசியல் ஸ்தாபனங்களுக்கு என்ன நடைபெறகிறதோ அவை மற்றைய சமூக ஒழுக்கமைப்புகளிலும் இடம் பெறும். சமூகத்தின் எந்தக் கீழ் அடிநாத பொருளாதார குழந்தை ஆயினும் அது ஒரு குறிப் பிட்ட உற்பத்தியினைக் கொண்டிருப்பதோடு அதற்குத் தொடர்பான பெறுமதித் தொகுப்பினையும் கொண்டிருக்கும். இது ஒழுக்கமுறைக்கும் பொருந்தும். மேற்சொன்ன மாற்றங்கள் ஒழுக்க சட்டத் துறைகளிலும் ஏற்படும்போது முன்னர் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்திய வர்க்கத்தின் பெறுமதிகளைப் பிரதிபலித்த நிலை மாறிப் புதிய மாற்றங்களினைப் பிரதிபலிப்பதாக மாறும்.

II. மார்க்கின் பொருளாதாரப் போதனைகள்:

இரண்டு திட்டவட்டமான அத்திவாரங்களில் மார்க்கின் பொருளாதார முறை கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. வொக்கில் ஆரம்பித்து பழம் பொருளியலாளர்களான அடப்பசிமித், நிக்காடோ என்போரின் கருத்தாயிருந்த ஊழியப் பெறுமதிக் கோட்பாட்டின் வீரியாக்கமாகும். மறுபறம் மேலதிகப் பெறுமதி உண்மையில் தொழிலாள சக்திக்குச் சொந்தமானது. அதனை முதலாளிகள் அவர்களிடமிருந்து திருடிவிடுகிறார்கள் என்பதாகும்.

மார்க்கைப் பொறுத்தவரை முதலாவதாக பண்டம் என்பது மனித தேவையைப் பூர்த்திசெய்வதாகும்; இரண்டாவதாக அது வேறு ஒரு பொருளுடன் பண்டமாற்றுச் செய்யக்கூடியது. அதன் பயன்பாடே அதற்குப் பயன்பாட்டுப் பெறுமதியை வழங்குகிறது. நுகர்வோன் ஒருவனுக்குப் பயன்பாட்டுப் பெறுமதியை வழங்குவதோடு ஒரு பண்டம், நுகர்வோன் அடையும்போ பல பேர்களின் கைகளைக் கடந்து வரும்போது அதற்குப் பண்டமாற்றுப் பெறுமதியும் உண்டு. நவீன உலகில் பண்பாட்டுப் பெறுமதியே விலையாகும். விலை பண அலகிலேயே சொல்லப்படுகிறது.

பயன்பாட்டுப் பெறுமதி தரத்தைப் பொறுத்தும் பண்டமாற்றுப் பெறுமதி அளவைப் பொறுத்தும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேற்றுப்படுகிறது என்பதை மார்க்கஸ் சுட்டிக்காட்டினார். பெறுமதி என்பது

ஒரு பொருளில் அடங்கியுள்ள உழைப்பு — நேரம் என்பவற்றையும் அடக்கியுள்ளது. மார்க்ஸ் பெறுமதி என்பது தனியே நேரத்தைக் கொண்டு அளவிடும் முயற்சியில் தங்கியிருப்பதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். “சமூகரீதியில் அவசியமான” உழைப்பு என்பதைக் கொண்டே சராசரி நேரம் அதாவது தொழில் நுட்பமுறை என்பதைக் கொண்டே அளவிடுகிறார். ஒரு பண்டத்தில் அடங்கியுள்ள சமூகரீதியில் அவசியமான உழைப்பு—நேரம் என்பதைக் கொண்டே பெறுமதி அளவிடப்படுகிறது என மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார். இந்தத் தொகை பண்டமாற்று வழிமுறையினாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

உழைப்புப் பற்றிய இந்தநோக்கில், அதையே பெறுமதிக்கான தனியொரு மூலமாகக் கொண்டு மார்க்ஸ் தனது மேலதிகப் பெறுமதிக் கோட்பாட்டினைக் கட்டியெழுப்பினார். இதுவே அவரது பொருளாதார முறையின் இருதயமாக அமைந்தது. சமூக அபிவிருத்தியின் ஒரு கட்டத்தில் சுதந்திரமான தொழிலாளர்கள் வர்க்கம் ஒன்று தோற்றம் பெறுகிறது. இவர்கள் கடந்த காலங்களில் காணப்பட்ட குடிமை களையோ, அடிமைகளையோ போன்றவர்கள் அல்லர். இவர்கள் உற்பத்திக் கருவிகளுக்குச் சொந்தக்காரர் அல்லர். ஆனால் தமது உழைப்புச் சக்தியினை விற்கக் கூடியவர்கள். முதலாளிகள் இந்த உழைப்புச் சக்தியை வாங்கி உற்பத்திக் கருவிகளை இயக்குவதற்குப் பயன்படுத்துவார்கள். இவ்வாறு உற்பத்தி செய்யும் பொருட்களை முதலாளி அந்தக் கருவிகளினுடைய செலவு உழைப்புச் சக்தியினை வாங்கச் செலவான தொகை என்பவற்றுக்கும் மேலாக விற்பனை செய்கிறார்கள். இக் கருவிகளை மனிதமுயற்சி இல்லாது இயக்கமுடியாது. ஆகவே பெறுமதி என்பது கருவிகளுக்குப் பயணிப்படுத்தப்படும் மனித முயற்சியின் கடமையாகும். கருவிகள், மூலப்பொருட்கள், உழைப்புச் சக்தியின் விலை என்பவற்றி லும் அதிகமாக உழைப்புச் சக்தி உற்பத்தி செய்கிறது. இந்த மேலதிக உற்பத்தியினை மார்க்ஸ் மேலதிகப் பெறுமதி என அழைத்தார். உழைப்பு தானே உற்பத்தி செய்த மேலதிகப் பெறுமதி அதற்கு மறுக்கப்படுகிறது.

“மற்ற எந்தப் பண்டத்தின் பெறுமதியைப் போலவும் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதி அதன் உற்பத்திக்கு அவசியமான உழைப்பு நேரத்தினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தொழிலாளியைப் பராமரிப்பதற்கு அவசியமான அதாவது அவன் வாழ்வதற்கு அவசியமான சாதனங்களின் பெறுமதியே உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதியாகும்.” இது முதலாளியின் நலனுக்கே உதவுகிறது. வேலைசெய் நேரத்தை நீடிப்பதனால் அல்லது மற்றைய வழிகளிலே மேலதிகப் பெறுமதியினை முதலாளி அதிகரிக்கிறான். இதன்மூலம் ஒன்றுமில்லாமலே அவனுக்கு இலாபம் கிடைக்கிறது. தனது உழைப்புப் பெறுமதியின் செலவுக்கு மேல் தொழிலாளி உற்பத்தி செய்வதை அவனுக்குக் கொடுக்காது விடுவதன்மூலம் முதலாளி இலாபம் பெறுகிறான். ஆகவே முதலாளித்துவம் அதன் இயங்கு விதிக்கு ஒப்பு உழைப்பைத் திருடுகிறது.

உற்சித்தியின் அடிப்படை :

அத்திவாரங்கள் நிலை முதலாகும். அவை கட்டிடங்கள், மூலப் பொருட்கள், இயந்திரம் என்பன எதையும் உற்பத்தி செய்வதில்லை என மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார். அவர் உற்பத்தி என்பது மாறும் முதலினாலேயே அதாவது உற்பத்தியில் கெலவழிக்கப்படும் உழைப்புச் சக்தியின் அளவினாலேயே நடைபெறுகின்றது என்றார். ஆகவே எந்தவொரு பண்டத்தின் உற்பத்தியிலும் உழைப்புச் சக்தியினை வழங்காதோர் பெறுமதிகளை உற்பத்தியாக்குவதில்லை. தமது பங்களிப்பு இல்லாது உற்பத்தியின் ஒரு பங்கினைப் பெறுவதாக்கள் மற்றவர்களில் தங்கியிருந்து உழைப்பைக் களவாடுகிறார்கள்.

முதலாளிகள் வேலை இலாபத்தைத் தேடுவது அல்லது மேலதிகப் பெறுமதியினைப் பெறுவது. அவர்கள் அந்த நோக்கத்தாலேயே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருப்பர். அதனை அடைவதற்காக முதலாளி ஒருவர் உற்பத்தி வழிமுறையின் இயல்பை மாற்றுவார். ஆரம்ப கட்டடங்களில் தொழிலாளர்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்படாது சிறையும் பெருமளவு சுதந்திரமாகவும் தொழில்நுட்ப திறமையுடையவர்களாகவும் இருப்பர். முதலாளி இவர்களை தொழிற்சாலை முறையில் ஒழுங்குபடுத்தி அவர்களது உழைப்புச் சக்தியினிருந்து மேலதிகப் பெறுமதியைப் பெறுவார். உழைப்பின் ஒத்துழைப்பு உயர்ந்த உற்பத்தியினை உருவாக்குகின்றது. விஞ்ஞானம் இதற்கு மேலும் உதவுகிறது. நீண்ட மணித்தியால் உழைப்பு பெருமளவு மேலதிகப் பெறுமதியினைத் தரும். முழுமையான மேலதிகப் பெறுமதியினைத் தரும் அதிக மணித்தியால் உழைப்பினைக் குறைக்கும்படி முதலாளிகள் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். அதனால் “தொடர்பான” மேலதிகப் பெறுமதியினைப் பெறுவதற்காக அதிகளாவு யந்திரங்களையும் வேறு உழைப்பைக் குறைக்கும் முறைகளிலும் கவனம் கொள்கிறார்கள்.

தவிர்க்கமுடியாதபடி அழிவுக்கான விதைகளை முதலாளித்துவமுறை நன்கொத்தே கொண்டிருக்கிறது என மார்க்ஸ் வாதிட்டார். ஏனெனில் அது உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளில்தான் கட்டியெழுப்பப்பட்டது. இவை தவிர்க்கமுடியாதபடி அதனை அழிக்கும் இலாபம் பெறுவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டது. மேலதிகப் பெறுமதிகள் அயற்சியில்லாத தேடுதல் காரணமாக முதலாளித்துவம் மென்று மேலும் நிலையான முதலிலையே தங்கியிருக்க முயற்சிக்கும். இது குறைந்த உற்பத்திக்கே வழிவகுக்கும். புரோக்கர்களும், சிறிய உற்பத்தி யாளர்களும் அமுக்கப்படுவார். கூலிப்படை அதிகரிப்பதால் அது மிகைச் சனத்தொகைக்கு வழிவகுப்பதோடு அது நுகர்வுச் சக்தியினைக் குறைப்பதால் கேள்வியும் குறையும். இது தேவைக்குமான பண்டங்களின் உற்பத்திக்கு வழிவகுக்கும். இவற்றை நுகர்வு செய்வது குறைந்து செல்லும். ஆக மிகை உற்பத்திக்கும் குறை நுகர்வுக்கும் இது இட்டுச் செல்லும்.

ஆனால் இதுவரையும் பணிவுடன் இருந்த தொழிலாளர்கள் எதிர்கீச ஆரம்பிப்பார். தொழிலாளர்களது விருப்பமும் நலன்களும் அவர்களது எசமானர்களினது நலங்களுக்கு எதிரானதாகவே இருக்கும். தொழிலாளர்கள் தமது பொதுவர்க்க எதிரிக்காக ஒன்றுபடுவார்கள். அவர்கள் முதலாளித்துவத்தினைக் கொம்யுனிசமாக மாற்றும் வேலையில் இறங்கு வார்கள். உற்பத்திக் கருவிகள் பொதுவடையை ஆக்கப்பட்டாலன்றி தமது உழைப்புச் சக்திக்கு நியாயமான வெகுமதி கிடைக்காது என்பதை உணர்வார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் தொழிலாள வர்க்கத்தினது புரட்சி இடம்பெறும் என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார்.

IV. அரசு பற்றிய மார்க்ஸின் கோப்பாடு :

பலப் பிரயோகத்தினை அல்லது வலுவினை அடிப்படையாகக் கொண்டே மார்க்ஸ் அரசினை வரைவிலக்கணப்படுத்தினார். அவரது கருத்தின்படி சில வகையான வர்க்க ஆங்கிரமிப்பின் அரசியல் வெளிப் பாடே அரசாகும். அதாவது அரசு என்பது ஒரு வர்க்கத்தின் கருவியாகும்:

வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதம் இதுவரையும் உலகம் ஐந்து வகையான சமூகங்களைக் கொண்டிருந்தது என்று கற்பிக்கின்றது. ஆதி கால கொம்யூன் சமூகம், அடிமை முறைச் சமூகம், மாணிய முறைச் சமூகம், முதலாளித்துவ சமூகம், சோசலிச் சமூகம், மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் மிக ஆரம்ப கட்டத்தில் இருந்தது ஆதிகால கொம்யூன் சமூகமாகும். இக் கட்டத்தில் மீன் பிழித்தல், காட்டு மிருகங்களை வேட்டை யாடுதல் என்ற தொழில்களிலேயே மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். வில்லு, அம்பு போன்ற கருவிகள் கூட்டு முறை அடிப்படையில் எல்லா ருக்கும் சொந்தமாக இருந்தது. இங்கு உற்பத்திக் கருவிகள் தனியாரால் சொந்தமாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவற்றை எல்லோரும் சுலபமாக ஆதிகிக்கொள்ளக் கூடியதாக விருந்தது.

இந்தக் கட்டத்தில் மக்கள் போட்டியிடும் வர்க்கங்களாகப் பிரிவு படவில்லை. இதுவே அப்போதிருந்த வர்க்க பேதமற்ற சமூகமாகும்.

பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் உற்பத்தி சக்திகள் அபிவிருத்தியடைந்த போது ஒரு மனிதன் தனக்குத் தேவைப்பட்டது மாத்திரமல்லாது இன்னொருவனுக்கும் தேவையானதை உற்பத்தி பண்ண முடித்தபோது நாம் வர்க்கத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமூகம் பிளவுபடும் கட்டத்தைக் காண்கிறோம். இக்கட்டத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட குல மரபுக் குழு அடிமையாக்கப்பட்டது. இவ் வடிமைகளே செல்வத்தை உற்பத்தி செய்தனர். இவ்வாறு முதன் முதலில் வர்க்க பேதமுள்ள சமூகம் உருவானது. எசமானர்களையும் அடிமைகளையும் கொண்ட அடிமைச் சமூகமே மாணிய முறைமைக்கு முந்தியதாகும். ஆனால் ஆதிகால கொம்யூனிசம் என்று சொல்லப்படும் வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்தில் அரசு யந்திரம் என்றால்கூறுவது இருக்கவில்லை. ஏனெனில் அங்கு ஒரு வர்க்கத்தை இல்லை.

ஞெரு வர்க்கம் தன் கீழ் வைத்திருக்க வேண்டிய தேவை யிருக்கவில்லை. ஒன்றுடன் ஒன்று குரோதங் கொண்ட ஒரு வர்க்கம் இன்னெரு வர்க்க கத்தை தன் கீழ் வைத்திருக்கும் தேவை எழுந்த போதுதான் அரசும் தேவைப்பட்டது.

இக் கட்டத்தில் அடக்கும் யந்திரமான அரசு பெருமளவு அழிவிருத்தி யடையவில்லை. ஆனால் வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தி யடைந்து சமூகம் அடுத்த கட்டமான மாணிய முறைக்கு வளர்ந்த போது ஒரு பலம் வாழ்ந்த அடக்கி யொடுக்கும் அரசு யந்திரத்தின் தேவையும் எழுந்தது. நிரந்தரமான இராணுவம் அமைக்கப்பட்டது. படிப்படியாக வர்க்க முரண்பாடுகள் அபிவிருத்தி யடைந்து அதன் உச்சக்கட்டத்தை முதலாளித்துவத்தின்கீழ் அடைந்தபோது தந்தபோதைய உயர்ந்தளவு இராணுவ மயமாக்கப்பட்ட அரசும் நடைமுறைக்கு வந்தது.

“நவீன் அரசின் நிர்வாகம் முழுமையாக பூர்ச்வாக்களின் பொதுவிடயங்களை மேலாண்மை செய்யும் குழுவேயாகும்” என மார்க்கஸ் ஏங்கல்கம் கொம்யூனிச் கொள்கைத் திட்டம் என்ற நூலில் எழுதினார். இவ்வாறு நவீன் அரசு வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் கருவியே என்பதை மார்க்ஸ் புலப்படுத்தினார். தொழிலாளர் தமிழை ஆணும் வர்க்க நிலைக்கு உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என மார்க்ஸ் எழுதினார். மேலும் பாட்டாளிகள் தமது அரசியல் மேல் நிலையைப் பயண்படுத்தி பூர்ச்வாக்களிடமிருந்து எல்லா முதலையும் பறித்து அரசின் கையில் எல்லா உற்பத்திக் கருவிகளையும் மத்தியமயப்படுத்த வேண்டு மென்றார்.

முதலாளித்துவத்திருந்து அடுத்த கட்டம் சோசலிசம் அல்லது கொம்யூனிசம் என மார்க்ஸ் எதிர்வு கூறினார். அக்கால கட்டத்தில் பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகார அரசு நிலவும். இந்த அரசு பாட்டாளிகளின் புரட்சி மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட அரசு. பூர்ச்வாக்களின் அரசாக இருக்கமாட்டாது. மாருகப் பாட்டாளிகளின் புரட்சிகர தேவையினை நிறைவு செய்யும் ஒரு புதிய அரசாக இருக்கும். ஆனால் பாட்டாளிகளின் அரசும் நிலைத்து நிற்காது. எனவே பாட்டாளிகள் புரட்சியின் நோக்கம் வர்க்கங்களை ஒழித்து ஒரு வர்க்கபேதமற்ற சமயதாயத்தை உருவாக்குவதாகும். இதனைச் செய்ய முடியுமானால் அரசுக்கு எத்தகைய தேவையும் இருக்காது. மார்க்ஸின் வரைவிலக்கணத்தின்படி அரசு வர்க்க ஆக்கிரமிப்புக்கான ஒரு கருவி. எனவே எல்லா வர்க்க வேறுபாடுகளுமற்ற ஒரு சமூகத்தில் அரசுக்கான தேவை இருக்காது.

முதலாளிகளின் எதிர்ப்புகள் முழுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு கொம்யூனிச் சமூகத்தில் மட்டுமே. அதில் முதலாளிகள் மறைந்தபின்பு வர்க்கங்கள் என்பன இல்லாதொழிக்கப்பட்ட பின்பே அரசு இல்லாதொழியும். இதன் பின்பே சுதந்திரமென்பது பற்றிப் பேசமுடியும். “அரசு இன்று அழிந்துவிடும்” என்ற வசனம் அவரால் கவனமாகப் பயண்படுத்தப்பட்டது. எனவே அரசின் அழிவு படிப்படியாகப் பரவலாக இடம்பெறும் ஒரு வழிமுறையாகும்.

சிண்டிக்காலிசிம் (தொழிற் சங்க ஆட்சி வாதம்)

பிரான்சிலே தொழிலாளர் இயக்கத்திலிருந்து தோன்றியதும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குரியதுமானதொரு பொதுநலவுடைமைக் கோட்பாடே சிண்டிக்காலிசிம் என்னும் தொழிற்சங்க ஆட்சிவாதம். இந்த இயக்கம் பிரான்சிலே வேர்கொண்டபோது அங்குள்ள தொழிலாளர் வகுப்பினர் அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும், பாராளுமன்ற முறைகளிலும் நம்பிக்கை அற்றவராயிருந்தனர். அதனால் இந்த இயக்கம் பிரான்சு நாட்டுக்குரிய பண்பையுடையதாயிருந்தது. தொழிலாளர் என்ன நிபந்தனைகளிற் தொழில் புரியவேண்டும், வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்பதைத் தொழிலாளரே நிச்சயிக்கவேண்டும். அவர்களுடைய ஈடுபாடு நிபந்தனைகளை சமூக மாற்றங்களை அவர்கள் தமது சொந்த முயற்சியினாலேயே உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். இம் மாற்றங்களை நேரடியான நடவடிக்கைகளினாலே கொண்டுவர வேண்டுமேயன்றி, அரசாங்கம் பரம்பரையாக மேற்கொள்ளும் அரசியற் சட்டரீதியான சாதனங்களால் கொண்டுவர முடியாது. இந்த இயக்கத்தின் கோட்பாடுகளைச் சருக்கமாகக் கூறுவதானால் இவ்வாறே கூறலாம். இவ்வியக்கத்துக்கு மூல ஊற்றுக இருந்தவை இரண்டு அரசியற் கோட்பாடுகளிலிருந்து உதவிபெற்றது. ஒன்று அராஜரிகம், மற்றது மாக்சியவாதம். முன்னையது அரசியல் ஆட்சியை விரும்பாதது. இரண்டாவது புரட்சியையும் பலாத்கார முறையையும் போதிப்பது. அந்த அளவிலே சிண்டிக்கலீ இயக்கம் அவற்றேடு நெருங்கிய தொடர்புடையதெனக் கூறலாம்.

பிரெஞ்சுச் சமூகச் சூழ்நிலையிலே இவ்வியக்கம் வெற்றி கண்டதற்குச் சில காரணங்களுண்டு.

(1) பிரெஞ்சு மக்களின் மனநிலை இத்தகைய இயக்கம் வளர்வதற்கு ஏற்படையதாயிருந்தது. பிரெஞ்சத் தலைவர்கள் இன ஒற்றுமை வேண்டுமென உணர்ச்சியைத் தூண்டும் முறையிலே சனங்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அத்துடன் அடக்கியொடுக்கும் முறைக் கெதிராகக் கிளம்ப வேண்டுமெனவும் போதித்தனர். இவ்விரண்டும் பொதுமக்களுக்கு ஆவேசத்தை ஊட்டின. அரசை அழித்து ஒழித்துவிடக் கடைசி ஆயுதமாய்க் கொள்ளப்படவேண்டியது பொதுவேலை நிறுத்தம் என்று கூறினார்கள். இது பிரெஞ்சு மக்களின் கற்பனையைப் பெறிதும் தவர்ந்துவிட்டது.

(2) பிரான்சின் சரித்திரத்திலேயே இதற்குக் காரணங்களுண்டு. பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி சாதாரண தொழிற் சங்கமுறைகளைப் பழக வில்லை. அரசாட்சிச் சாதனங்களைக் கைப்பற்ற அரசியற் சட்டமுறைகளைப் பயன்படுத்துவதின் பயனுடைமைபற்றிச் சந்தேகமிருந்தது. சட்ட சபையிலே பிரவேசித்ததின்னர் பல தலைவர்கள் தொழிலாளரைக் கைவிட்டுவிட்டார்கள். மின்வேலரூண்ட், விவியானி, பிரயன் என்பவர் போன்ற தலைவர்கள் இவ்வாறு தொழிலாளரைக் கைவிட்டமையால் பாரானுமன்ற ஆட்சிக் கெதிராகக் கிளர்ச்சியுண்டானது.

(3) கைத்தொழில்களில் மந்தமான வளர்ச்சியும், சிறிய எடுப்பில் உள்ள கைத்தொழில்கள் இருந்துவந்தமையும், பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் தேசிய முறையில் தம் சங்கத்தை அமைத்துக்கொள்ள இடந்தரவில்லை.

(4) பிரான்சு அரசியல் அமைப்பிலே அடிக்கடி நெருக்கடியுண்டானமையாலேற்பட்ட நிச்சயமற்ற தன்மை, அரசியற் சட்டரீதியான முறைகளில் மக்களை நம்பிக்கையிழக்கச் செய்தது.

இதனால் தொழிற் சங்க நடவடிக்கையைக் கூட அவர்கள் புறக்கணித்துவிட்டு நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கச் செய்தது.

பிரான்சிலே சிண்டிக்கவி இயக்கத்தை நிலைநாட்ட இரண்டு தாபங்கள் உதவின. ஒன்று 1893இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட Federation of Labour Exchanges என்ற தொழிலாளர் பரிவர்த்தனைச் சம்மேளனக் கூட்டமாகும். இத்தாபங்கு தொழிலாளருக்குப் பரஸ்பர உதவியும், கல்விவசதியும், வேலை நிறுத்தங்களிலே உதவியும், இவைபோன்ற பிறவும் செய்யக் கூடமைப்பட்டிருந்தது. வர்த்தகச் சங்கம் எவ்வாறு வர்த்தகர்களுக்கு உதவியளிக்குமோ அவ்வாறே இதுவும் தொழிலாளர்க்கு உதவிசெய்ய மௌனக் கொள்ளப்பட்டன. இரண்டாவது Confederation Gerenate du Travail (C. G. T.) என்ற தாபங்கும். இது 1895இல் பெரும்பாலும் மேலே கூறிய சம்மேளனத்தின் ஆதாரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதில் 700 சிண்டிக்கேட்டஸ் என்ற தொழிற்சங்கம் சேர்ந்திருந்தது. இது வாலீ பெடக்ரூஸோ (1883—85) என்ற உள்ளாட்டு மந்திரியின் நடவடிக்கையால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவர் ஜூலீஸ்பெரி என்பவரின் மந்திரி சபையில் இருந்தார். ஜூலீஸ்பெரி 1884இல் தொழிற்சங்கங்களைச் சட்டபூர்வமான தாபங்களாக்கினார். அதற்குக் காரணம் பிற்போக்கு வாதிகளுக்கெதிராக இவை குடியரசை ஆதரிக்குமென்றும், தொழிலாளர் பினாக்குகளைத் திர்க்க இவை உதவுமென்றும், தொழிற் சட்டங்களை வகுக்கத் துணைபுரியுமென்றும் இவர் எதிர்பார்த்தமையேயாகும். ஆனால் இவை நடைபெறவில்லை. கருத்தியல்வாதிகளான பெர்னன்ஸ்ட் பெலூரியர் (1867—1901), ஜோ ஜெல்சொரெல் (1847—1922) என்பவர்களின் தலைமையிலே, தொழிலாளர் தமிழுள் ஒன்று சேரவேண்டுமெனவும், சமூகத்தின் ஏனைய பிரிவுகளிலிருந்து விலகித்

தொழிலாளர் தனி ஒரு இனமாகத் தனித்து நிற்கவேண்டுமென்றும். தொழிலாளர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். சொறெல் என்பவர் தாமெமுதிய “தொழிற்சங்கங்களின் பொதுநல்லரிமையின் எதிர்காலம்” என்ற கட்டுரையில் சோஷலிசத்தின் எதிர்காலம், தொழிற்சங்க ஆட்சி யிலேயே தங்கியிருக்கிறதென வாதித்தார். 1902இல் பெறுடியரும் சொறறும் ஓன்றுகூடிய பொழுது இந்த இயக்கம் வலிமையடைந்தது

தொழிற்சங்க ஆட்சியாளர் “சுதந்திர சமூகத்திலே இலவச வேலை” என்ற குறுக்கோளை மேற்கொண்டார். தொழிலாளர் நிலைமைகளைச் சீர்திருத்தும் நோக்கத்தோடு இவர்கள் அரசையோ, முதலாளிமாரையோ நெருக்க விரும்பவில்லை. முதலாளிமாரோடு எந்தவித பேரம் பேசவும் இவர்கள் விரும்பவில்லை. முதலாளிமார் சுதந்திராதிகளைக் கருதப் பட்டனர். அரசாங்கம் முதலாளிமாருக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் அரண் என அவர்கள் கருதினர். “எழுச்சி பெற்றுவரும் இனத்துக்கு நடுத்தர வகுப்பினர் விஷயுட்டாமற் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டு” மெஜீ சொறல் பிரஸ்தாபித்தார். தொழிலாளரிடையே எதிர்ப்பு மனப்பான்மையை ஒயவிடாது காப்பாற்றி வைத்திருப்பதற்காக இப்போராட்டத்தை சிண்டிக்கேட்ஸ் பெரிதும் வற்புறுத்தினார்கள். அரசியல் அதிகாரம் பெறுவதற்காகத் தேர்தல் பிரசாரம் செய்வதற்கு அரசியறி கட்சிகளை உண்டாக்கும் முறையை அவர்கள் விரும்பவில்லை. அதனால் அவர்கள் சண்நாயகம் முறைகளைக் கைவிட்டனர். வகர்டேல் என்பவருடைய கொள்கைப்படி சண்நாயகத்தின் நோக்கம் “வித்தியாசங்களைக் குறைத்து எதிர்ப்பை நிர்முலமாக்கிவிடுவதாகும்”. தொழிலாளருக்குத் தற்காலிக மான நலன்களைப் பெற்றுக்கொடுக்கத் தற்போதுள்ள அரசாட்சியைப் பயண்படுத்தலாம். ஆனால் உத்தியோகமுறையில் தொழிற் சங்கத்தினர் இதை எவ்வகையிலும் பயண்படுத்த விரும்பவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் பலாத்காரத்துடன் பொருந்திய நேரடி நடவடிக்கையை விரும்பினர். முதலாளிவர்க்கத்தை ஒழித்துவிட்டு உற்பத்திச் சாதனங்களையும் சமூகஅமைப்பையும் காப்பாற்றுவதே அவர்களுடைய நோக்கமா யிருந்தது. சமூகத்திலே சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு எப் போதும் முயன்றுவரும் நடுத்தர வகுப்பினரோ தொழிலாளருக்கு எதிரிடையாக இருக்கிறார்களென்பதே சொறெலின் கொள்கையாகும். அதனால் தொழிலாளர் தமது இலட்சியத்தை அடைவதனால் வர்க்க வித்தியாசங்களை நிலைநாட்டிக்கொண்டிருக்கவும் நடுத்தர வகுப்பாரைச் சண்டைக்கு இழுக்கவும் தொடர்ந்து முயன்றுகொண்டிருக்கவேண்டும்.

இந்த இலட்சியத்தை எவ்வாறு அடைவது? தொழிற் சங்கத்தினர் இதற்குச் சில முறைகளை வகுத்திருந்தனர். வேலை நிறுத்தம், சதி, பகிஞ்காரம், வர்க்கப்பிரிவு என்பவை இந்த வழிகளாகும். முதலாளி முறையை ஒழிப்பதற்குக் கடைசியாகப் பயண்படுத்தும் ஆயுதம்

வேலை நிறுத்தமே. கடைசியாக மேற்கொள்ளும் பொதுவேலை நிறுத்தத்துக்குத் தொழிலாளரைப் பயிற்றச் சில பூர்வாங்கமான வேலை நிறுத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு செய்து பொது வேலை நிறுத்தத்தை நிறைவேற்றினால் தொழிலாளி சமுகத்தின் தலைவருவான். முதலாளியிடமிருந்து சில சலுகைகளைப் பெறுவதற்கு வேலைநிறுத்தத்தைப் பயன்படுத்தலாம். ஆனால் கடைசி நோக்கம் பொதுவேலை நிறுத்தத்துக்குத் தொழிலாளியைப் பயிற்றுவித்தலே. தொழிலாளர் ஒன்று சேர்ந்து முதலாளிக்கெதிராகச் செய்யும் அனுதாப வேலைநிறுத்தம் போன்றதன்று பொது வேலைநிறுத்தம். அரசாட்சியிடமிருந்து சில சலுகைகளைப் பெறுவதற்காகச் செய்யும் வேலைநிறுத்தத்தோடும் அதனை ஒப்பிடமுடியாது. அரசுக்கு மாருணதே பொது வேலைநிறுத்தம். அரசை ஒழித்துக்கட்டுவதே அதன் நோக்கம்.

"பலாத்காரம் பற்றிய சிற்றினைகள்" என்ற தமது நூலிலே சொறைல் இந்தப் பொது வேலைநிறுத்தம் பற்றி ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுத்தார். பொது வேலைநிறுத்தம் கற்பணையிலே ஒரு இலட்சியத்தையுடையதென்றும் அந்தக் கற்பணை இலட்சியம் அதற்கு மிக்க பயனுடையதென்றும் அவர் அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறினார். சமூகக் கோட்பாடுகளும் சமயக் கோட்பாடுகளும் இந்தக் கற்பணை இலட்சியத்தையுடையவென்பதே அவருடைய கருத்து. பொது மக்களை அவர்களுடைய நியாய அறிவைத் தூண்டிச் செயற்படுத்த முடியாதென்றும், கற்பணையைத் தூண்டியே அவர்களைச் செயலில் உய்க்கவேண்டுமென்றும், பொது வேலை நிறுத்தம் என்ற கருத்து முதலாளிவர்க்கத்தை ஒழித்துவிடுமென்றும், தொழிற் சங்க ஆட்சிவாதிகள் கருத்திலே கொண்ட சமூகமாற்றம் என்னும் இலட்சியம் தொழிலாளரின் கற்பணையைத் தூண்டிவிடுமென்றும் அவர் நினைத்தார். பொது வேலை நிறுத்தம் இன உணர்ச்சியை அதிகரித்துத் தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமையை உண்டாக்கி அவர்களிடத்துப் போர் மனப்பான்மையை வளர்க்கும். இதுவே பொது வேலைநிறுத்தத்தால் உண்டாகக் கூடிய காரியபூர்வமான பயன்.

முதலாளி வர்க்கத்தின் பலத்தை வேரறுக்கக்கூடிய மற்றொரு ஆயுதம் சதி. பொதுப்படையாக இதன் தாற்பரிய மென்ன வென்றால் குறைந்த சம்பளம் கொடுத்தல், குறைவான வேலை செய்தல் என்பதே. வேலையைச் கணக்குதல், மெதுவாக வேலை செய்தல், குறைவாக வேலை செய்தல், கொடுக்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல்களை நுனுக்கமாகக் கவனிப்பதால் தாமதத்தை உண்டாக்குதல் என்பன இதிலடங்கும். வியாபார இரகசியங்களை எதிரிகளுக்கும், வாடிக்கைக்காரருக்கும் கொடுத்தல் என்பதும் இதிலடங்கும். பலாத்கார முறையில் யந்திரங்களை உடைத்தல் ஆயுதங்களைச் சேதுப்படுத்தல் முதலாளியின் சொந்தச் சொத்துக்களுக்கு நட்டமுண்டாக்கலும் இதிலடங்கும். சிண்டிக்கல் தத்துவ அறிஞரிற் சிலர் இந்த ஆகிக்கத்தைப் பயன்படுத்தக் கூடாதென எதிர்த்தனர்.

ஏனைனில் பொதுநலச் சமூதாயம் (சோஷவிலீம்) முதலாளித்துவ முறையின் வாரிசாயிருக்கிறபடியால் கட்டுப்பாடின்மையும், விசவாச மின்மையில் தொழிலாளின் கடமையுணர்ச்சிவையப் பங்கப்படுத்துமெனவும், புதிய சமூகம் உருவாக்கிறபொழுது இக்கடமையுணர்ச்சி அவசிய மெனவும் அவர்கள் கருதினர்.

இவ்வியக்கத்தினர் அனுமதித்த மூன்றாவது தந்திரம், எதற்கும் தயாராயில்லாதிருத்தல் என்பதாகும். இதை அவர்கள் பெரிதும் வலி யுறுத்தியமை நாதன்மானதே. தொழிற் சங்கங்கள் தமிழை நன்றாக அஸமத்துக் கொள்ளுதலும், நிதி சேர்த்தலும், வைதீகத் தன்மைக்கும்; அதிகாரத் தன்மைக்கும் இடங்கொடுக்குமென எண்ணினர். அதனாற் தொழிற்சங்கம் சம்பள உயர்வையே தனது குறிக்கோளாகக் கொள்ளும். அரசைக் கவிழ்க்க வேண்டுமென்ற கோட்பாட்டிலிருந்து அது தொழிலாளரை மெதுவாக ஒதுக்கி விடும். இக்காரணத்தால் தொழிற் சங்க ஆட்சிவாதிகள் நன்றாகவும், திறமையாகவும் நிறுவப்பட்ட தொழிற் சங்க இயக்கத்தை வெறுத்தனர். அவருடைய தத்துவ அறிஞரில் ஒருவரான லசர்டேல் என்பவர் மார்க்கஸைப் போலவே “சிந்தனை மிகக் ஒரு சிறுபான்மை”யினர் செய்யக்கூடிய முக்கியமான தொன்றை வலி யுறுத்தினார். இச் சிறுபான்மையினரே தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரிடம் தொழிற்சங்க ஆட்சிக் கோட்பாடுகளையும் இலட்சியங்களையும் பரப்ப வேண்டுமென எண்ணினர்.

எதிர்காலத்துக்கெனத் திட்டமிடுதல், வைதீகத் தன்மையை வளர்ப் போடு மனிதனிடத்துத் துணிந்து சாகசஞ் செய்யும் மனப்பான்மையை மங்கக் செய்துவிடுமென்ற தமது பொதுக் கொள்கைக்கேற்ப இவர்கள் ஒரு கட்சியென்ற வகையிலே திட்டமிடுவதையும் தயார் செய்வதையும் வெறுத்தனர். இவர்கள் விசேடமாக அழிக்கும் கருத்துடையவரேயன்றி நிர்மாணிக்கும் போக்குடையவர்கள். தொழிற்சங்க ஆட்சிவாதிகளின் நோக்கும், மனிதன் மனிதனைச் சுரண்டுவதை ஒழிப்பதும், மக்கள் மாட்டு அரசாட்சியைத் தினீப்பதையும், அவர்களைக் கட்டாயப் படுத்தி இணக்கு வதைத் தடுப்பதமோயாகும் என லகர்டேல் கூறினார். இக் காரணத்தாலே தான் அவர்கள் அரசாட்சி கூடாதென வாதாடினர். சமூக ஒற்றுமைக்கு அறிகுறியாயிருப்பது அரசாங்கம். சமூகத்தில் உள்ள பல பிரிவான ஒன்றுக்கொன்று முரணுவ நலவரிமைகளை இனக்க அதனால் முடிய மென்று அவர்கள் கருதினர். சமூகமானது பல தன்மையுடையது. அதனக்கத்துள்ள பல தொகுதிகளை அரசாங்க அதிகாரம் ஒரே அச்சிலே போட நிர்ப்பந்தஞ் செய்யக் கூடாது. உற்பத்திச் சாதனங்களைத் தொழிலாளர் கையில் பறித்துக் கொடுத்துவிட வேண்டும். இதனை அரசியல் நடவடிக்கையினுடே ஆட்சியநிதிரத்தைக் கைப்பற்றுவது ஞாலோ கொண்டுவரலாமென சோஷவிஸ்ட் வாதிகள் கருதுவது தவறேன

இவர்கள் கருதினர். அரசாங்கம் இருக்கும்வரை தொழிலாளருக்குச் சாதகமான சட்டங்களை அமைக்கவும், சலுகைகளைப் பெறவும் முடியும். ஆனால் தத்துவ ரீதியிலே பார்க்கும்போது சிண்டிக்கல் வாதிகள் அரசாட்சிபற்றி எதிரான கருத்துடையவராகவே பிருந்தனர். இக் காரணத் தால் சிண்டிக்கல் வாதிகள் சனநாயக விரோதிகளாகவும், நியாய அறிவுக்கு மாறுஞவர்களாகவும், விவேக நெறிக்கு எதிரானவராகவும் கருதப்பட்டனர்.

எனவே சிண்டிக்கல் தத்துவவாதிகள் அழிவை விரும்புவோரென் பதையும் நிர்மாணவாதிகள்ல ரெஸ்பதையும் அறியலாம். அரசு அடிக்குமுறையை மேற்கொள்ளும் சாதனம் என்ற வகையிலே அதன் மாட்டு அவர்கள் விரோத மனப்பாண்மை யுடையவரா பிருந்தனர். அரசாட்சியை ஒழித்துவிட்டால் எஞ்சியிருப்பது அராஜரீகத்துக்கேதுவான பல தொகுதிகளின் தளிப்பட்ட தோற்றுமே.

எதிர்காலச் சமூக அமைப்பைப் பற்றி சிண்டிக்கல் தத்துவ அறிஞர் களில் முதன்மையானவர் சிந்திக்காவிட்டாலும், பட்டுவா, பேலோ என்ற முன்னர் அராஜகவாதிகளா பிருந்த இரு தத்துவ அறிஞர்கள் எதிர்காலத்துக்கானதொரு திட்டத்தை “புரட்சியை நாம் எவ்வாறு ஏற்படுத்துவோம்” என்று ஒரு நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர். கைத் தொழில் சம்பந்தமான தொழிற்சங்கங்களே சாதாரண கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாயிருக்க வேண்டுமென்றும், தேசமேங்கும் பரவலாயுள்ள சேவைகளுக்கு தொழிற்சங்கங்களின் சம்மேளனங்கள் பொறுப்பாயிருக்க வேண்டுமென்றும், பிரதேசத் தொழிற்சங்கங்களுக்குச் சுயாட்சி வழங்கப் பட வேண்டுமென்றும் அவர்கள் கருதினர்.

ஏகமான கவனத்தைப் பெறவேண்டிய விடயங்கள் சி. டி. போன்ற அங்க சம்பூரணமான சம்மேளனங்களுக்கு விடப்பட்டன. மூற்றங்கள் முதலிய சமூக விரோதமான விடயங்களைக் கவனிக்கவும் வழிகள் வகுக்கப்பட்டன. சட்டத்தை மீறுவோர்மீது தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. இவை பகிள்காரம் அல்லது நாடு கடத்தல் போன்ற முறையிலுமைந்தன. சிறைச்சாலையோ, கோடுகளோ புதிய சமுதாயத்திலே கிடையாது. வறுமை, உயர்வுதாழ்வு, முதலாளி முறையால் உண்டாகும் கொடுமைகளே குற்றத்துக்குக் காரணமானபடியால் புதிய சமூக அமைப்பில் இவை இல்லாதிருக்கும் காரணத்தை முன்னிட்டுக் குற்றம் இருக்க மாட்டா தன் அவர்கள் கருதினர்.

புதிதாகக் கிடைத்த சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தொழிலாளர் பாதுகாப்புப் படையொன்றை வைத்திருக்கவேண்டுமெனக் கருதினர். [சிண்டிக்கர் வாதிகள் நோலின்டோய் கூறிய “நடப்பணநடக்கட்டும் என்று ‘திர்ப்புக்காட்டாமலிருக்கும்’ கோட்பாடோன்றென விளக்கினார்.] இத்த ராணுவம் முதலாளித்துவ ராணுவத்தின் அடிப்படையில் இயங்காதெனவும் கொண்டனர்.

சின்டிக்கல் வாதிகளின் தத்துவம் மார்க்ஸ் மேற்கொண்ட தத்துவத் தின் தர்க்கரிதியான மலர்க்கியேயென அவர்கள் கருதினர். மார்க்ஸ் தத்துவத்திலுள்ள போலிவாதங்களைத் தாம்நீக்கிலிட்டதாகவும், மார்க்ஸ் கூறிய தீர்க்கதரிசனங்கள் தொழில் இயக்கத்தின் ஆரம்பத்திற்கே பொருத்தமானவையென்றும் கருதினர்.

மார்க்ஸைப்போலவே சின்டிக்கல் வாதிகளும் வர்க்கப்போராட்டத் தின் முக்கியத்துவத்தை வளியுறுத்தினர். இப்போராட்டத்தை உயிரோடு வைத்திருப்பதற்கு வேலை நிறுத்தங்களை நடத்தவேண்டுமென்றும் பிரதானமாகப் பொதுவேலை நிறுத்தம் அவசியமென்றும் சின்டிக்கலிச தத்துவ அறிஞருட் தலைசிறந்தவரான சொறைல் கூறினார்.

சமூகப்படிமுறை வளர்ச்சி, சுற்றிலே பரம்பரையான அரசியல் யந்திரத்தை அழித்துவிடுமென்று மார்க்ஸ் கூறிய கருத்தை இவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். சமூகத்திலே கபிட்சமிருந்தாற்றான் வேலை நிறுத்தங்களால் வெற்றிகாணமுடியுமென்பதே சொறைவின் சித்தாந்தம். மார்க்ஸ் வறுமை அதிகரித்தாற்றான் புரட்சியுண்டாகுமெனக் கூறினார். கபிட்ச நிலையிருந்தாற்றான் புரட்சி வெற்றிபெறுமென்பது சின்டிக்கல்வாதிகளின் சித்தாந்தம்.

கைத்தொழில்கள் ஒரு மையமாகப்படுத்தலும், மூலதனம் ஒரு மைய மாக்கப்படலும் மத்திய வகுப்பினர் தேய்ந்துபோதலும், பாட்டாளி மக்கள் பெருகுவதும் எல்லாம் முதலாளித்துவத்தை அழித்துவிடுமென மார்க்ஸ் கொண்ட அரசியற் பொருளாதாரச் செயல்ற தன்மையை கிண்டிக்கல்வாதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தொழிலாளர் தகுந்த தருணத்திலே அரசைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கருத்தையும் அவர்கள் ஏற்கவில்லை. இந்தக் காரணங்கள் அரசைக் கணிழப்பதற்கான காரணங்களை உண்டாக்கினாலும் தம்மளவில் அவை போதுமானவையல்லவென வகார்டேல் கருதினார்.

அரசியல் அதிகாரத்தைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் கைப்பற்றவேண்டுமென மார்க்ஸ் கூறிய கூற்றின் தாற்பரியம், எண்ணம், கருத்து தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் அரசியற் சாதனத்தைக் கையேற்றுக்கொள்வதென்பதன்று. சமூகத்தின் வாழ்வைப் பூரணமாகக் கொண்டு நடத்துவதேயென அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்தனர்.

XXVIII

தொழிற்சங்கப் பொதுவாயம் அல்லது தொழிற்கூட்டுமுறை (கிள்ட் சோசலிஸம்)

பிரெஞ்சுத் தொழிற்சங்க ஆட்சிவாதமான சிண்டிக்கல்வாதத்தின் பிரிட்டிஷ் உருவமே கிள்ட் சோஷலிஸம் எனக் கூறப்படும்: தொழிற்கூட்டுமுறை, ஆங்கிலோசாக்கன் சாதியார் இணக்கஞ் செய்வதில் நிபுணர். அதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமே இந்த கிள்ட் சோஷலிசம். சிண்டிக்கல் வாதிகள் அரசாங்கத்தை ஒழித்துவிட்டு அது இருந்து இடத்திலே குழப்பமான பல தொழிற்சங்கங்களை ஏற்படுத்தினர். தொழிற்கூட்டுமுறை வாதிகள் அரசாங்கத்தை ஒழியாது அதைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டார்கள். தொழிற்கூட்டுமுறைவாதத்துக்கு விவேகிகள் வித்திட்டவர்கள் 20 ஆம் நூற்றுண்டின் முதலாம் இரண்டாம் தசாப்தங்களிலேயிருந்த ஆங்கிலஆய்வறிவாளர். இவர்களின் முன்னேட்டு வானேர் ஏ. ஜே. பென்டி, எஸ். வி. ஹெராப்சன், ஏ. எச். ஓரேஜி, ஜி. டி. எக்கோல் என்போராவர். இவர்கள் பேபியன் சங்கம், சதந்திரத் தொழிலாளர் கட்சி என்பவற்றின் ஆரம்ப அங்கத்துவராயிருந்து அரசாங்க அரசியல் பொதுநலவாதத்தின் கருத்துக்களில் ஏமாற்ற மடைந்தவர்கள். நடைமுறையிலுள்ள கைத்தொழில் அமைப்பானது ஆக்க நடவடிக்கைகளுக்கோ கலைப்பண்பான முயற்சிகளுக்கோ இடங்கொடுப்பதில்லையென்பதே இவர்களுடைய பிரதானமான வாதமாகும். இக்காலத்திலே நிலவும் தொழிலாளர் பிரிவு மனிதரிடத்துள்ள செயல் துணியும் ஆற்றலை முற்றூய் அறித்து விடுகிறது. அரசியல் மயமான பொதுநலவாதம் கைத்தொழில் அமைப்பினாலும்போன் திமைகளை ஒழிப்பதையே முக்கியநோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. மனிதனுடைய கலையாக்க அமிசத்தில் அது அக்கறை காட்ட வில்லை. எனவே தொழிற்கூட்டுமுறையினர் தற்காலச் சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை உற்பத்தியாளர் நோக்காகப் பார்த்தனர். அதாவது தொழிலாளர் என்ற முறையிலே மனிதனுடைய தன்மையை ஆராய்ந்து பேபியன் சங்கத்தினரும், ஏனைக் கூட்டாண்மையாளரும், நுகர்வோருடைய நோக்கமாகவே தொழிலாளரை ஆராய்ந்தனர். மேலும் தொழிற்கூட்டு முறையினர் தொழிலாளர் அதிகாரத்தின்கீழ் கைத்தொழில் உற்பத்தியைக் கொண்டுவர முயன்றனர். பரம்பரைப் பொதுநலவாதிகள் நுகர்வோர் நோக்கத்தை யனுசரித்துப் பண்டங்களை விநியோகம் செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டனர்.

அரசுதான் முடிவில் விமோசனமளிக்கக்கூடியதெனப் பேசியன் பொதுநல் வாதிகளும், கூட்டாண்மை வாதிகளும் நினைத்தனர். தொழிற் கூட்டு முறையினர் அரசியல் நடவடிக்கையில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. பாரா ஞமன்றத்திலுள்ள தொழிற் பிரதிநிதிகளின் போக்குப் பற்றி அவர்கள் சின்னடிக்கல் வாதிகளைப் போலவே நம்பிக்கையில்லாதிருந்தனர். பாரா ஞமன்றம் என்ற உயர்ந்த அந்தல் தைப் புதிதாகப் பெற்ற இவர்கள் விபரல் (முற்போக்கு) கட்சியினர் போலவேயிருந்தார்களென்றும் பாரா ஞமன்ற நடவடிக்கை களினால் அதிக பயன் கிடையாதென்றும் எண்ணினர். எனவே அரசை வர்க்கப் போராட்டத்துக்குச் சத்துராதியானதொரு உளவாளியாகவே கருதினர். எதிர்காலத்திலே ஆட்சிச்சாதனமாயமையக்கூடியது தொழிலாளர் தாபனங்களேயெனவும் எண்ணினர். தொழிற் கூட்டுமுறையின் பிரதான கோட்பாடு பின்வருமாறு:

(1) சம்பளத்துக்கு உழைப்பவராகத் தொழிலாளர் இருக்கும்வரை அவனுக்கு விடுதலை கிடையாது. எனவில் முதலாளியோடு சம்பள உடன்படிக்கையை அவன் செய்துகொண்டிருக்கும்வரை தனதுமுயற்சியினாலுண்டான விளைபொருளில் பாத்தியதையையோ, வேலை நிபந்தனைகள் பற்றிய ஒழுங்கையோ அவன் பெற முடியாது.

(2) தொழிலாளருக்கு விடுதலையளிப்பதானால் சம்பளமுறை ஒழிக்கப்படல் வேண்டும். கைத்தொழிலெல்லாவற்றையும் தொழிலாளர் கையேற்றுச் சன்னாயக முறையிலே அவற்றை நிர்வகிக்க வேண்டும். எனவே அரசியல் சன்னாயகத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டியதில்லை. கைத்தொழில்களை நடத்துவதற்கு உசிதமான தாபனம் தொழிற் சங்கங்களே. இவை தாம் பழைய தொழிற் கூட்டங்களின் இக்கால வாரிசுகள். இந்தத் தொழிற் சங்கங்களின் நோக்கம் சேவையேயன்றி ஸாபம் ஈட்டுவதன்று. தமது தொழிலின் திறமையைப் பெருக்கிக் கொள்வதேயன்றி பங்குலாபத்தை அதிகரிப்பதன்று. இவற்றுக்குப் பிரதி யுபகாரமாகத் தொழிலாளரை மனித சென்மங்களாக மதித்து ஏற்ற சம்பளம் கொடுப்பதே. அவர்களுக்குக் கூவி என்று கொடுப்பதில்லை. சன்மானம் என்றே சம்பளம் வழங்கப்படும். நோய் நொடி உண்டானால், வேலையின்றி யிருந்தால் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கப்படும். உற்பத்தி சம்பந்தமாகத் தொழிலாளரே அதிகாரம் உடையவர் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படும். விநியோகமும் அவ்வாறே. இதன் பயனாக முதலாளியென்றெருா இனம் சமுகத்திலிருந்து அகன்றுவிடும்.

இத்தகைய கைத்தொழில் அரசாட்சி முறையிலே அரசாங்கத்துக்குப் பரப்பரையான அதிகாரங்கள் இருக்கமாட்டா. அரசு அங்கப்பூரணமான தொரு தாபனமென்றும், அதிலே எல்லா வகுப்பாரும் பட்சபாதமின்றிப் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவாரென்றும் கூறமுடியாது. அத்தகைய சர்வ சமத-

துவமான பிரதிநிதித்துவம் பெறுவது முடியாத காரியம். உண்மையான சளநாயக செயற்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டதாயிருக்க வேண்டும், எத்தகைய பிரதிநிதித்துவமும் கடமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவேண்டுமேயன்றிப் பிரதேசப் பிரதிநிதித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கமுடியாது. அப்படி யிருக்குமானால் அரசு நுகர்வோரின் பிரதிநிதியாகவேயிருக்கும். அதற்குப் பூரணமான தனியதிகாரங்கள் இருக்கமாட்டா. ஆனால் புதிய அமைப்பிலே அது ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெறும். அது உண்மையில் அரசின் சருக்கமாகவேயிருக்கும். உற்பத்தியாளர் பிரிவிலே கடமை நிறைவேற்றும் சங்கங்கள் பல இருக்கும். அதாவது பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது கடமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்கங்கள் இருக்கும். அத்தகைய கடமை நிறைவேற்றும் சங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சட்டசபையாக இருக்கும். இவை தொழிற் சங்கமாகவோ, தொழிற் கூட்டங்களாகவோ இருக்கும். இவற்றின் சம்மேளனம் கைத்தொழிற் சங்கச் சம்மேளனமாயிருக்கும். பாரானுமன்றம் நுகர்வோரின் பெரிய சட்ட சபையாயிருப்பதுபோலும் இது உற்பத்தியாளரின் பெரிய சட்ட சபையாயிருக்கும். பின்னர் பரம்பரையாயுள்ள அரசு படிப்படியாக இல்லாமற் போய்விடுமென்பர், ஜி. டி. எச். கோல் என்பவர்.

இந்த மாற்றத்தை எவ்வாறு உண்டாக்குவது? தொழிற் கூட்டு முறையினர் பாரானுமன்ற நடவடிக்கைகளில் நம்பிக்கையில்லாதவர். அரசியல் பொதுநலவாதம் இனப்போராட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைப்பதால் அதன்மாட்டு அவர்கள் எதிர்ப்புக்காட்டினர். சட்டசபைச் சீர்திருத்தத்தை அவர்கள் ஏற்படுத்தில்லை. ஏனெனில் அது சம்பள அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களைத் தேசியமய மாக்குவதால் பொதுநல் லட்சியத்தை அடையலாமெனக் கூறுவதை இவர்கள் கண்டித்தனர். ஏனெனில் இது அரசாங்கமே முதலாளியாகும் முறையை உண்டாக்கி நிர்வாகக் கொடுங்கோண்மையை வளர்க்கும் எனக் கருதப்பட்டது.

தொழிலாளர் உற்பத்திச் சாதனங்களை அபகரித்துக்கொள்ள முயல வேண்டும். இதற்காக நடைமுறையிலிருக்கும் தொழிற் சங்கங்களைத் திருத்தியமைக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்து இனப்போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும். இனப்போராட்டம் சிண்டிக்கல் வாதிக்கட்டு எவ்வளவு முக்கியத்துவமுடையதோ அவ்வளவு முக்கியத்துவமுடையது தொழிலாட்சிமுறையினர்க்கும். தொழிற்சங்கங்கள் கைத்தொழில் வாரியாக அமைக்கப்படவேண்டும். அங்கத்துவம் கடமை அடிப்படையிலே யிருக்க வேண்டுமன்றிப் பிரதேச அடிப்படையில்லை. வேலைநிறுத்தம் இருக்கும்தும் முக்கியமுடையது.அது தொழிலாளர்க்கு நல்ல பயிற்சியளிக்கும்து

முதலாளித்துவ அமைப்பிலிருந்து கில்ட் சோஷலிச் சமுதாய அமைப்புக்குச் சமாதான முறையான வளர்ச்சிப்படி மூலமே மாற வேண்டும். இதனால் அவசியமற்ற துன்பம் தவிர்க்கப்படலாம். இந்த இடைக்காலத்தில் தொழிலாளருக்கு உதவிபுரியக்கூடிய அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவளிக்கவேண்டும். உற்பத்தியில் தொழிலாளருக்கும் ஒரு பங்கு கொடுக்கப்பட்டால் தேசியமயமாக்கும் வேலைக்கும் ஆதரவளிக்கப்படும். கைத்தொழில் அதிகாரத்தை முதலாளிகள் தொழிலாளருக்குக் கொடுக்காதவரை அவர்களிடமிருந்து அதை நிர்ப்பந்தமாகப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு அரசாங்கமென்ற யந்திரத்தைப் பயண்படுத்தலாம். முதலாளிகள் எதிர்ப்புக்காட்டினால் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டும். தாபனமுறையில் புரட்சி செய்வதை கில்ட் சோஷலிசம் விரும்பாததற்குக் காரணம் தொழிலாளர் அச்சமயத்திலே ஒன்றுபட்டிராமையே. முதலாளிகளின் எதிர்ப்பைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் சமூகத்திலே சமாதானத்தை நிலைநாட்டு வதற்காகச் சமாதானத்தை அவர்களிடமிருந்து வாங்குவதற்காகவும் முதலாளிகளுக்கு ஒரு சன்மானம் வழங்கவேண்டுமெனவும் அவர்களை கருதினர். இந்தக் கருத்துக் காரிய சாத்தியமானதன்று. பலவகைத் தொழிற்சங்கங்களிடையே உள்ள தொடர்பைப்பற்றி கில்ட் சோஷலிட் வாதிகள் தெளிவாக எதையும் கூறவில்லை, பலவகைத் தொழிற்சங்கங்களிடையேயுள்ள தொடர்புகளை மிதப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கம் கூட மேற்பார்வை செய்யலாம். சோஷலிச் முறையில் மக்களீச் சிந்திக்கவேக்கச் செய்ததால் கில்ட் சோஷலிசம் பயனுடையதாயிற்று. பன்மைவாதப் போக்குகளுக்கு அது ஆதரவளித்தது. கைத்தொழில் சன்னாயகத்தின் அவசியத்தைப்பற்றி மக்கள் கருதச் செய்தது. முதலாளி தொழிலாளி, எசமான் சேவகன் என்ற தொடர்புகளிலுள்ள தீமைகளை அது சுட்டிக் காட்டிற்று. அரசியல் சன்னாயகம் இருந்தால் மாத்திரம் போதாது. உண்மையான சன்னாயகம், பண்பாடு, பொருளாதாரம் என்ற துறைகளையும் உள்ளடக்கவேண்டுமென்ற உண்மையை மக்கள் நம்பச் செய்தது.

பேரியன் பொதுநலவாதம் (சோஷலிஸம்)

ஜெர்மனியிலே பேர்ஸ்ஸமனும், சீர்திருத்தவாதிகளு மிருந்தமை போலவே பிரிட்டனிலும் பேரியன் பொதுநலவாதிகள் இருந்தனர். ஆனால் ஒரு வித்தியாசமிருந்தன. ஜெர்மனியிலே நிலவிய மாக்ஸ் வாதத்துக்கு பேர்ஸ்ஸன் விவேக பூர்வமாக எதிர்ப்புக்காட்டினார். இங்கிலாந்திலே மாக்ஸ்வாதம் அவ்வளவு பிரசித்தியடையாதபடியால் எதிர்ப்பதற்கு எதுவுமிருக்கவில்லை. 1848இல் முடிவுற்ற சீர்திருத்த இயக்கம் துவக்கம் 1880ஐ அடுத்த ஆண்டுகளின் ஆரம்பம் வரை பிரிட்டனிலே உயிர்ப்புள்ள சோஷல்வாதம் இருந்ததில்லை. 1864இலே ஆங்கில நாட்டுத் தொழிலாளர் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்க மென்ற ஒரு மகாநாட்டிலே பங்குபற்றினர் என்பது உண்மையே. ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதிவரை பிரிட்டனில் நிலவிய பொதுநலவாதம் பிரிட்டிஷ் தொழிலாளரோடு நேரடியாகவோ, அந்தியோந்திய மாகவோ தொடர்பு வைத்திருக்கவில்லை. பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர் பொதுநலவாதத்தில் ஏன் அக்கறை காட்டவில்லையென்பது பற்றிப் பலவிதமான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் இயல்பாகவே வியாபார இயல்பூக்க முடையவர்களென்றும், அதன்பயனாக நல்ல வகையிலே பேரம்பண்ணும் தன்மை வாய்ந்தவரென்றும், தனித்துவ முறையை ஆதரிப்பதும், எல்லாவற்றிலும் இணக்கம் உண்டாக்குவதும் அவர்களுடைய சபாவுமென்றும், பேரம் பண்ணும் பண்பை அவர்கள் மற்றத்துறைகளிலும் பயண்படுத்துகிறார்களென்றும் சிலர் விளக்கம் கொடுக்கின்றனர். ஐரோப்பாக கண்டத்திலேயுள்ள தொழிலாளரைவிட பிரிட்டனிலுள்ள தொழிலாளருக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டபடி யாற்றுக் கொடுக்கின்றனர். தொழிலாளர் சோஷலிஸதில் அக்கறை சாட்ட வில்லையென்கின்றனர். பேச்சுச் சுதந்திரம் கூட்டம் கூடும் சுதந்திரம் போன்ற சுதந்திரங்கள் சில பிரிட்டிஷ் தொழிலாளருக்கு வழங்கப்பட்டபடியாலேதான் அவர்கள் தமது கோட்பாட்டைப்பற்றி அளவிற்றத் உற்சாகங் கொள்ளவோ, கணமுடித்தனமாக அதில் ஆர்வம் கொள்ளவோ இல்லை. இவ்வுரிமைகள் அவர்களுக்கு ஒர் ஆறுதலையிருத்தன.

காரணங்கள் என்னவாயிருந்த போதிலும் சீர்திருத்த இயக்கம் வீழ்ச்சி யடைந்ததும், ஐரோப்பாக கண்டத்திலே நிலவிய சோஷலிஸ் வாதம் இங்கிலாந்திலே முளைக்காள்ளத் தவறிவிட்டது. 1870ஐ அடுத்த ஆண்டுகள் முடியும்வரை இதே நிலைமையிலிருந்து வந்தது. 1880இல் பிரிட்டனின் பல பகுதிகளிலே பல வகையான சோஷலிஸ்ட் சங்கங்கள் உண்டாயின. இதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. 1867இல் சர்வசன வாக்குரிமை வில்தரிக்கப்பட்டது. சமூகப் பிரச்சினைகள் பல தீர்வு காணுமிருந்தன. அதனால் மக்கள் மனத்திருப்தியிற்றிருந்தார்கள். 1870ஐ

அடுத்த ஆண்டுகளிலே பொருளாதாரத் துறையிலே பல பாரதாரமான வியாபார மந்தங்களுண்டாயின. மக்களிடையே நிலமில்லாப் பிரச்சினை நிலவிற்று. இதே நேரத்திலே மார்க்ஸ் எழுதிய நூல்களில் மொழி பெயர்ப்புக்கள் ஆங்கிலத்திலே பிரகாரிக்கப்பட்டன. தலையிடாக கொள்கைகளைப் பலர் கண்டிக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆரம்ப முறபோக்கு வாதிகளிடையே அரசாங்கம் தலையிட்டு நடவடிக்கை எடுத்தார்களுன் கைத்தொழில் வளர்ச்சியால் சமூகத்திலுண்டான கொடுமைகள் தீரவழியுண்டென்ற கொள்கை பரவலாயிற்று. கிறிஸ் என்பவரும் பேசியன் பொதுநல் வாதிகளும் இந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகியிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் பிரச்சினையை ஆராய்ந்த முறை வித்தியாக மாண்து.

ஆனால் சமூகத்திலும் அரசியலிலும் பல மாற்றங்களுண்டாயின. சமூகத்தின் பொதுநலத்தை முன்னேற்றமடையச் செய்யும் நோக்க மாகப் பல தாபனங்களும் கட்சிகளும் தோன்றின. இவ்வாறு தோன்றியவையே பொதுநலச் சன்னாயகக் கட்சி, சயேச்சைச் தொழிலாளர்கட்சி, பேசியன் சங்கம் என்பன எல்லாம். ஆனால் இவை எல்லாம் வெற்றிகரமாகத் தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்றினவென்று கூற முடியாது. ஆரம்பத்திலே சோஷலிஸ்ட் லீக் என்ற தாபனமிருந்தது, அதிலிருந்து விலகிய கட்சியின்றே பொதுநலச் சன்னாயகக் கட்சி சோஷலிஸ்ட் லீக் தோல்வியடைந்ததுபோலவே பொதுநல் சன்னாயகக் கட்சியும் தோல்வியடைந்தது. பொதுநலச் சன்னாயகக் கட்சியினர் சிலர் பேசியன் சோஷலிஸ்துகளோடு சேர்ந்து, பொதுநலத் திட்டங்களை நடை முறையிலே கொண்டு வரக்கூடியதும், அத்திட்டம் சம்பந்தமானக்குருத்துக்களை நாடெடங்கும் பிரசாரஞ் செய்கூடியதுமானதோரு அரசியல் கட்சி அவசியமென்பதை உணர்ந்தனர். இக்காலத்திலே சோஷலிஸ்ட் திட்டத்தை மேற்கொண்டதோரு அரசியல் கட்சி நிலவில்லை. தொழிலாளர்மாட்டு அனுதாபமுள்ள சிலர் முறபோக்குக் கட்சியிற் சேர்ந்து தொழிலாளர் நலவுரிமைகளை அபிவிருத்திசெய்ய முயன்றனர். இவர்கள் சுயேச்சைத் தொழிற் கட்சி அங்கத்தவராயுமிருந்தனர். இக் கட்சியின் வேலைத் திட்டம் சோஷலிஸ்ட் அடிப்படையிலிருந்தன. இது ஐரேப்பாக் கண்டத்தில் நடைமுறையிலிருந்த சீர்திருத்தவாதிகளின் திட்டத்தை ஒத்திருந்தன. ஆனால் இவர்கள் சிறுதொகையினராயிருந்தபடியால், முறபோக்குக் கட்சியைச் சேர்ந்தார்கள்.

குரியீட்டுக்கலை

உரிமை குறைந்த வர்க்கத்தினரின் நன்மையைக் குட்டேசித்துத் தொழில்புரிந்த சமூக நலவாதத் தாபனங்களுள் மிகக் கெல்லாக்குள்ள கட்சி பேசியன் சங்கமாகும். இச் சங்கம் 1884இல் அறிவியலாளரான சிறு தொகையினரால் தாபிக்கப்பட்டது. நடைமுறையிலுள்ள சமூகப் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக இவர்கள் பல வருடமாய்க் கடிப்பேசி ஆராய்ச்சி நடாத்திவந்தனர். இவர்களிலே பெரும்பாலும் நடை முறை அரசியல், சமூகப் பொதுநலவாதம், சமூகப் பிரச்சனைகள் என்பன பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தனர். இவர்களில் மிகப் பிரசித்தமானவர்கள் ஜோர்ஜ்பேர்னூட்டஷாவும், சிட்டிவெப் என்பவருமானும், இவர்களுடைய பிரதான நோக்கம் மத்திய வகுப்பாரிடையே சோஷலிஸ்ட் வாதம்

பற்றிய கருத்தைப் பிரசாரங்களை செய்தலும், பிரிட்டனிலுள்ள தேசீய அரசாங்கமும், தலை ஆட்சிப்பீங்களும், சோஷலிஸ்ட் திட்டங்களைப் படிப்படியாக நடைமுறையில் கொண்டுவரச் செய்தலுமேயாகும். பேபி யன் சங்கத்தினர் ஆதியிலே செய்துகொண்ட பிரதிக்கிண் பின்வருமாறு:- பலருடைய நன்மையைத் தியாகஞ் செய்து சிலருடைய சுபீட் சத்தையும் வசதியையும் போட்டிமுறை மேற்கொள்ளுவதால், பொது நலத்தையும் சுபீட்சத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்காக சோஷலிஸ் வாதத்தை ஏற்றமுறையில் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென இச் சங்கத்தினர் உறுதியாகக் கூறுகின்றார்கள்." பேபியன் சோஷலிஸ் வாதிகள் சுபீட்சத்தையும் தொழிற்கட்சி, தொழிற்கட்சி என்பவற்றை உருவாக்குவதில் பங்குபற்றியதோடு, முற்போக்குக் கட்சியிலும் பரவலாக அங்கத்துவம் வகித்தனர். ஆனால் அவர்களுடைய கொள்கைகள், விதி பூர்வமானதொரு ஒழுங்கைப் பின்பற்றவேண்டுமென்று மாத்திரம் திட்டமாக நம்பினர், எனவே தம்மையறியாமலே அவர்கள் சோஷலிஸ்ட்கொள்கையை வேண்டாவதறுப்பாய் மேற்கொள்ளவேண்டிய தாயிற்று. சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றி அவர்களிடத்துக் கிறித்துவ பயபக்கியிருந்ததேயன்றிப் புரட்சிச் சார்பான் கோபம் இருக்கவில்லை. இவர்கள் கள்ளங்கப்படமற்ற மனதுடையவர்கள்: சோஷல்வாதிகளிடையே தெய்வீகத் தன்மை பொருந்தியவர்கள்; காட்சிக்கு வைக்கப்பட்ட அழகிய கலைப் பொக்கிழங்கள் போன்றவர்கள். உப்புச் சப்பில்லாத இவர்களுடைய கோட்பாடுகளும் கொஞ்ச நாளையில் மறைந்துபோகக் கூடுமென்ப பலர் எதிர்பார்த்தனர். பத்தொண்பதாம் நாற்றுண்டி னிறுதியிலே இச்சங்கம் பற்றி நிலவிய கருத்து இருவே. ஆனால் இந்தத் தீர்க்கதறிசினம் பொய்யென்பதை இச்சங்கம் நிறுபித்துவிட்டது. வீதியின் வளிமையால் இது உயிரோடு பிழைத்தது. இதற்கு ஒரு காரணம் அக்காலத்திலே வாழ்ந்த தலைசிறந்த தலைவர்களான வெப், ஜோ, பெசன்ட் அம்மையார், வல்லஸ் என்போர் இதில் அங்கத்தவராயிருந்தமையே. மற்றொரு காரணம் அது தன்னுடைய நோக்கம் சமூகப் பொதுநலவாதக் கொள்கைகளைச் சமூகத்திலே பரவச் செய்து தொழிலாளரின் சமயம் என இதுவரை கருதப்பட்டுவந்த பொது நலவாதக் கொள்கையைது நடுத்தர வகுப்பு மக்களுக்கிருந்த சமூசயத்தை நீக்கிச் சாதாரண ஆங்கில மக்கள் அதனைச் சங்கோசமின்றி ஏற்றுக் கொள்ள மாறு செய்யமுயன்றமையெல்லாம். ஆனால் பேபியன் சங்கத்தின் நோக்கம் சமூகப் பொதுநலவாத அமைப்பை உண்டாக்குவதேயன்றி மக்களைச் சமதரும் வாதிகளாக்குவதன்று. இதற்காக அது வேண்டுமென்றே பல நிபந்தனைகளை ஆக்கிக்கொண்டது.

அதனுடைய குறிக்கோள் சமூகத்தினால் இலகுவாக நிர்வாகிக்கக் கூடிய கைத்தொழில் மூலதனத்தைச் சமூகத்துக்கு உடைமையாக்குதல், அதாவது தனிப்பட்டவர்கள் வசமிருக்கும் உற்பத்திச் சாதனங்களைப் படிப்படியாக எடுத்துப் பொதுவுடைமையாக்குதல். இதனால் சமூகத் திலே புரட்சிரமான மாறுதல்களுண்டாகும். ஆனால் அது வளர்ச்சி

முறைக் கிரமத்திலுண்டாகவேண்டும். வெப்பன்பவர் அதற்கு நான்கு நிபந்தலைகள் விதித்துள்ளார். அது “மக்களின் பாதுகாவலன், மக்களுக்காக விவகாரங்களை மேற்கொண்டு நடத்தும் வேலையாள், மக்களுடைய காரியத்திசி; அதுவே அவர்களுடைய பண்டங்களின் வைப்பாளன்.” இதன் கருத்தெண்ண? சமதருமம் என்பது சமூக மக்களின் பொதுச் சம்மதத்தின் பேரிலேயே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். சமூகத்திலே பினக்குகளையும் வேற்றுமைகளையும் உண்டாக்கும் முறையில் எந்தப்பகுதியாகுக்கும் மனத்தாங்கலை உண்டாக்கா திருக்கவேண்டும் என பேசியன் சமதரும வாதிகள் கண்ணும் கருத்து மாக இருந்தனர். எனவே சமதரும வாதிகளின் வாடிக்கையான பேச்சுக்களையும் தந்திரங்களையும் அவர்கள் நிராகரித்தனர்.

- (1) சமதரும இயக்கம் அந்த வகுப்பினராலேயே உருவாக்கப்பட்டு அவர்களே அதற்குத் தலைமைதாங்கி வந்தனர் என்ற காரணத்தினால் நடுத்தர வகுப்பினர் என்ற சொற்பிரயோகமே ஆட்சேபகரமானதென்றனர்.
- (2) சம்பளமுறையைச் சமதருமம் ஒழித்துவிடுமென அவர்கள் நினைக்க வில்லை. பிரமாணமானதொரு சம்பளமுறையை ஏற்படுத்திச் சமூகத்தைப் பரிபாலிக்கலாமென அவர்கள் எண்ணினர்.
- (3) சம்பளம் சமமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும், சமமான நேர வேலையிருக்கவேண்டும், சமமான அந்தஸ்து இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. சமதருமத்துக்கு இடையூறு விளைக்கும் நடவடிக்கைகளை எதிர்ப்பதே அவர்களுடைய பிரதான நோக்கமாயிருந்தது?
- (4) தொழிலால் வரும் விளைவை ஓர் வகுப்பினர் முற்றுக அபகரித்துக் கொள்ளும் திட்டத்தை அவர்கள் கைவிட்டனர். அந்த விளைவு சமூகத்திலுள்ள எல்லாருக்கும் உரியது என அவர்கள் கருதினர்.
- (5) வருங்காலத்தில் எப்போதோ ஏற்படக்கூடிய ராம ராச்சியத்தில் அவர்கள் ஆசை வைக்கவில்லை.

அப்போது இந்தச் சமதருமக் குறிக்கோளை எவ்வாறு அடைவது? நிலித்த கருமங்கள் பல இல்லாத இந்தக் குறிக்கோளை எவ்வாறு அடைவது?

பேசியன் சமதரீம வாதிகளின் நியமக் கோட்பாடு, திட்டமான விதிமுறைக்கலைந்த கிளர்ச்சி. இதை முன்னரே கூறியுள்ளோம். “மாற்றம் எப்பொழுதும் முன்னேறுக்கொண்டிருக்கிறது” (பெசன்ட் அம்மையார்) என அவர்கள் எண்ணினர். தற்போது நடைமுறையிலுள்ள அரசை இந்த மாற்றத்துக்கு உதவிபுரியக்கூடிய பயனுள்ள சாதனமாக மாற்றிவிடவேண்டும். இதனை ஏற்படுத்தச் செய்யவேண்டிய கருமங்கள்

(அ) வாக்குரிமையை விளித்தரித்தல்.

(ஆ) சிலில் சேலை அதிகாரிகளுக்கு மேலும் நல்ல பயிற்சியளித்தல்,

(திரு) எல்லாருக்கும் சமசந்தரப்பங் கொடுக்கக்கூடிய முறையிலே கல்வி கல்யாணம் சனநாயக அடிப்படையில் அமைத்தல். இவற்றை விடப் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர் தகுதியுடையவராயிருக்க போன்ற வேண்டுமெனவும் கருதினர். தெருவில் பண்டம்கூறி விற்பவன் அதற்குரிய அனுமதிப் பத்திரத்தைப் பெறுமல் தனது தொழிலை நடத்த முடியாது. ஆனால் எந்த மடையனும் பாராளுமன்ற பொறுப்பினராயிருக்க வசதியுண்டு. இது தவருன காரியமென சுந்தர பெரிண்டாட்டோ கண்டனம் தெரிவித்தார்.

காலதாட்டால் தகுதியுள்ள ஆட்சியாளர் இல்லாவிட்டால் சமதரும் அரசை ஈறிப்படுத்துவது முடியாத காரியம்" (பேர்ண்டாட்டோ)

அரசு கடைசியில் எல்லார்க்கும் வேலைகொடுக்கும் முதலாளியாக உருவாகும். ஏனெனில் அரசு மேலும் மேலும் சமூகத்திலே தலையிடுவதே அதன் போக்காயிருக்கும். அத்துடன் முதலாளிவர்க்கத்தினர் கூட இந்தச் சூறக்கோளை அடைய உதவிபுரிவர். கூட்டுப்பங்குக் கம்பனி கள் முதலாளிமுறையிலே ஒரு சீரமைப்பை உண்டாக்கும்.

முதலாளியிலே செய்கின்றனர் தம்மையறியாமலே தம்மை அழித்து விடும் முறையிலே செயல் செய்கின்றனர். தருமச் சொத்தாக அமைக்கப் பட்டவுவயல்லாம் சமூகத்துக்குப் பொதுவுடைமை யாக்குவதற்குத் தயாரியிருக்கிறார்கள் தன அண்ணி பெசன்ட் அம்மையார் குறிப்பிட்டார். இந்தச் சொத்து பொதுவுடைமையாக அரசாங்கத்துக்குச் சொந்த ஈரக்கும்போது, அதன் உரிமைகளுக்கு நட்ட ஈடு கொடுப்பதில்லை. சகாயம் மாத்திரமே கொடுக்கப்படும்.

காலனி விடயத்திலே, இவர்கள், சீர்திருத்தவாதிகளைப்போவத் தேசிய வாதப்போக்குடையவராயிருந்தனர். முதலாளித்துவத்தை இவர்கள் வெறுத்தபோதிலும், திறமையும், கருணையுமடைய ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்கு இவாகன் எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை. கொலோனியல் கொள்கை சமதர்ம அடிப்படையில் அமையவேண்டுமென்பதே இவர்களுடைய நோக்கம். தொழிலாளர் தேசிய நவணகளைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றதே பேர்ஸனல்மனுடைய கருத்தாகும். அரசு எவ்வளவு தூரம் சமூகத்தில் தலையிடலாம், எந்தவகையான சொத்துக்களையும், கைத் தொழில் மூலதனத்தையும் அரசு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பது பற்றி பேரியன் சமதர்மிகள் தெளிவாக எதையும் கூறவில்லை. சமதரமப் பாதை ஒரு பிரயாணந்தான். எங்கே போவது என்பது அதற்குக் கிடையாது. உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பொதுவுடைமையாக்கும் நோக்கத்தோடு சமூகச் சட்டங்களைச் செய்வித்தலே அவர்களுடைய சிறந்த தொண்டராகும். அத்துடன் வாரிசுச் சொத்துக்கள் மீது வரி விதித்தவுவகுமானங்களை முதலீடு செய்யும்போது விதிக்கப்படும் வரி, நிலவாடகை மீது வரிவிதித்தல் என்பன சம்பந்தமானதொரு வரித் திட்டத்தை உருவாக்க உதவிபுரிந்தனர். சமதர்மக் கோட்பாடுகளைக் கொரவழுடையனவாகவும் மக்கள் அவற்றை நாகரிகமுடைய கோட்பாடாக மதிக்கவும் செய்தவர்கள் பேரியன் சங்கத்தவரே எல்லாம்,

XXX

வெளின் வாதம்

தனியுரிமை முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியவாதம் என்பவை சிறந்திருந்த காலத்திலே அதன் போக்குக்கு ஏற்றவாறு மாக்ஸிவாதத்தை உருமாற்றியமைத்த பெரிய அறிமுறை ஆராய்ச்சியாளரே வெளின் நடைமுறையிலுள்ள நடுத்தர வகுப்பு முதலாளித்துவச் சமூக அமைப்புக் கேற்றவாறு மாக்ஸி தத்துவத்தை மாற்றிக் கூறுவதை வெளின் பெரிதும் எதிர்த்தார். ஆனால் அவரே மாக்ஸி கோட்பாட்டிலே பல பெரிய மாற்றங்களைச் செய்தார். ஆனால் ஆசானுடைய புரட்சித் தத்துவங்கள் விருந்து அவர் விலகவில்லை. மாக்ஸி விடயமாகவும் அவருடைய கோட்பாடு பற்றியும், வெளின் கொண்ட போக்கை முன்றுவிதமாக விளக்கலா மென் ஸ்டாலின் வெளினைப் பற்றிக் கூறுமிடத்துக் குறிப்பிடுகிறோம்.

மாக்ஸின் போதனைகளிலேயுள்ள புரட்சிப் போக்கான தன்மைகளை வெளின் வலியுறுத்தினாரேனும், “‘முதல்’ என்ற பெயரால் மாக்ஸி எழுதிய நாலிலே கண்ட மாக்ஸின் பிரதானமான அமிசங்களில் அவர் விசேட கரிசனை கொள்ளவில்லை என்கிறார் ஸ்டாலின். இக்கூற்றிலே சிறிது உண்மையுண்டு. ஏனெனில் வெளின், மாக்ஸி கோட்பாட்டைச் சீர்திருத்தவாதிகளிடமிருந்து காப்பாற்ற முயன்றார். அவ்வாறு முயலும் போது மாக்ஸின் புரட்சியிசங்களைப் பெரிதும் வலியுறுத்த வேண்டிய தாயிற்று. மாக்ஸின் போதனைகளை வெளின் மிகக் ஆர்வத்தோடு ஆதரித்தார் என்பது இதிலிருந்து விளங்கும். அவருடைய கொள்கைப்படி முதலில் உட்பகையை நீக்கவேண்டும். அதாவது கட்சியிலிருந்து கொண்டே அதற்கு மாருக இருப்பவரை ஒரு கைபார்த்துக்கொண்டு தான் வெளிப்பகைவரோடு போர் தொடக்கவேண்டும். இரண்டாவது அகிலத்தினைச் சேர்ந்த சோஷல் டிமோகிராட் என்ற சமதர்ம ஜனநாயகக் கட்சியினருக்கு எதிராக வெளின் இக்காரணத்தால் கண்டனமாரியைப் பொழுந்தார். இவர்கள் மாக்ஸின் போதனைகளைத் திரித்துக்கூறியது மன்றி விசேடமாகப் பிண்வரும் விடயங்களில் தவறு செய்தனர்.

- (1) இரண்டாவது அகிலம், “‘தொழிலாளருக்குத் தாய்நாடில்லை’” என்ற கோட்பாட்டை நிராகரித்து, தேசியம், தேசியராணுவப் பாது காப்பு என்பவற்றை ஆதரித்தமை.
- (2) சமதர்ம சனநாயக வாதிகள் நடுத்தர வகுப்பாராட்சியைச் சில மாற்றங்களோடு நிலைநிறுத்த விரும்பிற்று. மார்க்ஸின் அரசு பற்றிய கோட்பாட்டை நிராகரித்தமையோடு நடுத்தர வகுப்பார். ஆட்சியை நீக்கிப் பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகார ஆட்சி தாபிக்கப்பட வேண்டு மென்பதை நிராகரித்தமை.

“பாட்டாளி மக்களின் கடமைகள்” என்ற நூலிலே வெளின் தனது ஆதரவாளர்களுக்கு, பொதுவுடைமைச் சாசனத்தை மறுபடி மேற்கொள்ளுமாறும், அதைச் சிர்திருத்தவாதிகளும் சமதர்மச் சணநாயக வாதிகளும் மறந்ததுமன்றித் திரித்துக்கூற முற்பட்டு விட்டனரென்றும் கூறினார்கள் மாக்ஸஸ்டைய புரட்சி அமிசங்களை மீட்டும் உறுதிப்படுத்தும் ஆசையினால் வெளின், “முதல்” என்ற நூலிலே மாக்ஸ் விதித்த பொருளாதாரத் தத்துவங்கள் மாட்டுப் போதிய கவனஞ் செலுத்த வில்லை. அதனால் “வெளின் அடிப்படைகள்” என்ற தமது நூலிலே ஸ்டாவின் “வெளின் வாதமானது, ஏகாதிபத்திய யுகத்திலே பாட்டாளிகள் புரட்சிக் காலத்திலே நிலவக்கூடிய மாக்ஸ் வாதமே” எனக்கு குறிப்பிட்டார். “வெளின் வாதமானது பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்துப் பாட்டாளிகள் புரட்சிபற்றிய கோட்பாடும், தந்திரங்களுமேயாகும். விசேஷமாகப் பார்க்கும்போது அது பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதி காரத்துக்கான கோட்பாடும் தந்திரங்களுமே” எனக்கூற வேண்டும். வெளின் கிறந்த தந்திரவாதி: சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற உபாயங்களை மேற்கொள்ளும் சௌடில்லியர்: அவர் அரசியல் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக இந்தச் சாணக்கிய முறையையே பெரிதும் கையாண்டார். ஆனால் இவ்வளவில் அவருடைய தத்துவம் முடிவற஼வில்லை. தனியுரிமை முதனாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் என்பன சம்பந்தமாக அவர் போதித்த வற்றிலே பல ஆழ்ந்த கருத்துக்களுண்டு. எனவே வெளினுடைய தத்துவக் கோட்பாடுகளை இவ்வளவில் அடக்கிவிடுவது பொருத்தமுடையதுமன்று; பூரணமான மதிப்பிடுமன்று.

வெளின் மாக்ஸஸ்டைய போதனைகளை ருஷ்யச் சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு அமைத்துக்கொண்டாரென மற்றொரு கருத்துமுண்டு. இது ஒரள் வுக்குச் சரியெனவே கூறலாம். ஏனெனில் ருஷ்யாவிலே ஒரு புரட்சியை உண்டாக்குவதே வெளினுடைய நோக்கமாயிருந்தது. ஆனால் வெளின் வாதம் எந்த நாட்டுக்கும் பொருத்தமுடையது. குறிகிய தேசிய வாதத்தை வெளின் வெறுத்தார். அவர் பிரதானமாகச் சர்வதேசிய வாதி. ஆசபடியால் மேலே காட்டிய மதிப்பீடு வெளினுடைய போதனைகளுக்குப் பூரணமான விளக்கமாயமைய மாட்டாது.

தனியுரிமை முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியவாதம் என்பன நிலவிய யுகத்திலே வெளின் மாக்ஸ் வாதத்தைப் புதுக்கி அமைத்து அதனைக் காலத்துக்கேற்றதொரு புரட்சிக்கோட்பாடாக்கினார் என்பதே மிகப் பொருத்தமுடைய விளக்கமாகும். இந்தத் துறையிலேதான் வெளின் மாக்ஸ் வாதத்துக்குத் தமது முக்கியமான தொண்டை வழங்கினார். அதனாலே தான் வெளின் வாதம், தனியுரிமை முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் என்பன நிலவிய யுகத்தில் உண்டான மாக்ஸ்வாதம் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறுவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு.

தனியுரிமை முதலாளித்துவம் உயிர்ப்புள்ள சக்தியாக நிலவாத ஒரு காலத்திலே மார்க்ஸின் வாழ்ந்தார். அவர் தனியுரிமை முதலாளித்துவம் உண்டாகலாம் என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு பணம் ஒரிடத்தில் திரண்டிருப்பதனாலுண்டாகக் கூடிய நினைவுகளை அவர் சரியாக அறிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கலாம். மார்க்ஸின் ஏகாதிபத்திய யுகத்திலே வாழவில்லை. விரிவடையும் முதலாளித்துவ வாதம் ஏகாதிபத்திய யுகத்திலேதான் உண்டாகலாம். ஆனபடியால் முதலாளித்துவ அபிவிருத்தியை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கு மிடத்து மார்க்ஸின் வாதத்தில் பல திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டி யேற்பட்டது. வெனில் இந்தத் திருத்தங்களைச் செய்தார். அவர் மார்க்ஸின் வாதத்தை ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ யுகத்துக்கு ஏற்றவாறு திருத்தியமைத்தார்.

எனவே நாம் வெனினுடைய தத்துவத்தை மூன்று பிரிவில் வகுக்கலாம்.

- (1) முதலாளித்துவ அபிவிருத்தி. ஏகாதிபத்திய விரிவு என்ற நிலைமை கட்கு ஏற்ப அவர் மார்க்ஸின் வாதத்தைச் சீர்திருத்தி யமைத்தார்.
 - (2) பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகார ஆட்சி என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தி மார்க்ஸின் தத்துவத்தைத் திருத்தியமைத்தார்.
 - (3) தந்திர வஸ்துநர், புரட்சிவீரன் என்ற முறையிலே எல்லா மார்க்ஸின் வாதிகளும், அனுசரிக்கக் கூடியதொரு சிறந்த புரட்சிக் கைந்தநாலே அவர் எழுதினார். இவற்றைப் பற்றி இனி ஆராய்வோம்.
- (1) ஏகாதிபத்திய வாதம் பற்றி வெனின் செய்த ஆராய்ச்சி

ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பின்வருமாறு வெனினுல் வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது :-

தனியுரிமைகளின் ஆதிக்கமும் பண முதலின் ஆதிக்கமும் உருவான கட்டத்தில் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவமே ஏகாதிபத்தியம். இக் கட்டத்திலே மூலதன ஏற்றுமதி மிக்க முக்கியத்துவமடையும். இக்கட்டத்திலே உலகம் சர்வதேசத் தரும கர்த்தாக்கள் மூலம் பிரிக்கும் முயற்சி ஆற்ற பிச்கும். இக்கட்டத்திலே உலகின் தேசங்களெல்லாம், பெரிய முதலாளித்துவ நாடுகளிடையே பங்கு போடப்பட்டு முடிந்திருக்கும்.

மேலும் அவர் ஏகாதிபத்தியத்தில் ஐந்து வகையான முக்கிய அமிசங்களை ஏடுத்துக் காட்டுகிறார். இவை ஏகாதிபத்தியத்தின் உண்மையான வருணையாக இருக்கக்கூடியவை.

1. உற்பத்தி, மூலதனம் என்பன ஒரே இடத்தில் குவியும் மூறை பெரிதளவில் வளர்ந்துவிட்டபடியால் பொருளாதார வாழ்வில் திட்டமான ஒரு அங்கமாகும் தனியுரிமையை உண்டாக்கிவிட்டது.
2. வங்கி முதலும், கைத்தொழில் முதலும் ஒன்று சேர்ந்தமையால், இந்தப் பணமுதல் அடிப்படையிலே பணம் படைத்த ஒரு சிலரின் ஆட்சி உருவாக்கப்பட்டது.
3. பண்டங்களின் ஏற்றுமதியிலும் பார்க்க மூலதனத்தின் ஏற்றுமதியே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.
4. முதலாளிகள் சிலர் சேர்ந்து சர்வதேசத் தனியுரிமையை ஏற்படுத்தி உலகைப் பிரித்துவிடுகின்றனர்.
5. இவ்வாறு உலகில் பிரதேசத்தை பெரிய முதலாளித்துவ வல்லரக்கள் பங்கு போட்டுப் பிரித்து விடுகின்றன.

முதலாளித்துவ மூறையின் தனியுரிமைச் சட்டமே ஏகாதிபத்தியம் என வெளின் பொதுப்படையாக எடுத்துக் கூறினார். இதுவே தனியுரிமைச் சட்டத்தின் மிக உயர்ந்த கட்டம். இது பாட்டாளிப் புரட்சிக்கு ஆயத்தத்தைச் செய்கிறது. முதலாளித்துவ அபினிருத்தி இச்சட்டத்தில் காணக்கூடிய முக்கியமான அமிசம் கைத்தொழில் முதலாளிகள் வங்கிகளில் தங்கியிருந்தமையே. இதன்பயனாக மிக்க அதிகாரங்களையுடைய பணம் படைத்த சில ஆட்சியாளர் தோன்றுவார்.

தனியுரிமைமாட்டு முன்னேறிக் கொண்டுவருகையில் முதலாளித்துவம் நன்றாகப் பழுத்தநிலைமையை அடைகிறது. பணமுதலீட்டைச் செய்வதற்குப் புதிய துறைகள் குறைந்துபோகின்றன. அதனால் வல்லரக்கள் உலகைப் பங்கிடப் போட்டியிடுகின்றன. இதனால் ஏகாதிபத்தியச் சண்டைகளுண்டாகின்றன. 1914 — 1918இல் உண்டான யுத்தம் இத்தகைய யுத்தமே. ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரிவுக்குரிய இக்கட்டத்தை “அறக்கணிந்த முதலாளித்துவம், அழுகி இற்றுப்போகும் புல்லுருவி முதலாளித்துவமாகத் தேய்கிறது” என வருணிக்கலாமாக இது தனியுரிமையிலே இயல்பாகக் காணக்கூடியதொரு மந்தநிலையும் தேய்வுநிலையுமாகும். இந்தக் கட்டத்திலேதான் முதலாளித்துவ விரிவிலே முன்னேறிய சில முதலாளித்துவ நாடுகள் உலகின் சகல பாகத்தினானும் பெரும்பான்மையோரை அடக்குவோராகவும், எசுமானராகவும் ஆக்கிக்கொள்ளும். ஆசியாவையும் ஆபிரிக்காவையும் குறையாடி உழைப்பின்றி வருமானம் பெற்றுவாழும் ஆதிக்க நாடுகளின் காலம் அப்போதுதான் தோன்றும். ஏகாதிபத்தியம் சம்பந்தமான இந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து இரண்டுவகையான அனுமானங்களை நாம் செய்யலாம்.

(1) தேசியப் பிரச்சினைகளை வெளிண் கொலோனியல் பிரச்சினைகளோடு இணைத்துவிட்டார் என ஸ்டாலின் தாமாகவே எடுத்துக் காட்டி

யளிளார். சர்வதேச அடிப்படையிலே, எல்லா நாடுகளிலும் தாபனங்களையடைய முதலாளித்துவம் ஆபத்தானதென்பதை வெளின் எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். மார்க்ஸ் உலகிலுள்ள எல்லாப் பாட்டாளி மக்களையும் பார்த்து ஒன்றுபடுமாறு உணர்ச்சியும், போலி அனுதாபமுழுள்ள வேண்டுகோள் விடுத்தார். வெளின் அதற்கு உண்மையான ஓர் அர்த்தம் கொடுத்து, சர்வதேச முதலாளித்துவத்தைத் தோல்வியுறச் செய்வ தானால் பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரத்துவம் உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கவேண்டும்; அதாவது அது உலக அடிப்படையிலிருக்கவேண்டுமெனக் கூறினார்.

(2) வெளினுடைய ஆராய்ச்சியிலிருந்து பெறக்கூடிய இரண்டாவது அனுமானம் சில தேசங்களிலே ஏகபோக உரிமை முதலாளித்துவ அபிவிருத்தியும் அவற்றிடையே ஏகாதிபத்தியப் பேராசைகள் தோற்றுவதும், பாட்டாளி மக்களிடையே பிரிவை உண்டாக்கிவிட்டதென்பது, ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகள், அபிவிருத்தியடையாத நாடுகளை அபிவிருத்தியடையச் செய்து அதனால் வரும் லாபத்தைக் கொண்டு 'பாட்டாளி மக்களுக்கு நல்ல வாழ்க்கை வசதிகளை அமைத்துக் கொடுத்து தொழிலாளர்களை மயக்கின. இந்தப் பகுதியினர் பின்னர் நடுத்தர வகுப்பினராக மாறி கொலோனியல் ஆட்சியை நிலைநாட்ட விருப்பங்கொள்வர். இவ்வாறு பாட்டாளி மக்களிடையே, ஏகாதிபத்திய விரிவினால் பயணடையும் ஒரு பிரிவினருக்கும் அவ்வாறு பயனடையாத பிரிவினருக்குமிடையில் ஒரு பாகுபாடு உண்டாகிறது.

வெளின் மாக்ஸ் கண்ட சித்தாந்தத்தைப் பாதுகாக்கும் கைங்கரியத்தை மேற்கொண்டார். பாட்டாளி மக்களிடையேயுள்ள இந்தப் பிரிவும், குறையாடப்படும் தந்தையர் நாட்டைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று சில தத்துவ அறிஞர் கொண்ட கோட்பாடுமே வெளின் இவ்வாறு தொண்டு செய்யத் தூண்டின. கண்டஸ்கியும் அவரைப் போலக் கட்சி மாறியவர்களும் சந்தர்ப்பவாதிகளென அவர் கண்டித்தார். இந்தக் கொள்கை கொள்ளையிடும் மத்தியவகுப்பு ஏகாதிபத்தியவாதிகளை ஆற்றிக்கூடும் போக்குடையதென்றும், சோஷலிஸக் கோட்பாட்டுக்கு விரோதமானதென்றும் வெளின் தாம் ஏழுதிய “பாட்டாளிப் புரட்சியும், கட்சிமாறிய கண்டஸ்கியும்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டார். கொள்ளையிடும் தந்தையர் நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரே ஒரு யுத்தம்தான் பிரதானமானது. அது உலக மத்திய வகுப்பாருக்கும் உலகத்துப் பாட்டாளி மக்களுக்குமிடையிலுண்டாகும் யுத்தம். அது உண்நாட்டு யுத்தமாகும்.

(3) அரசு பற்றியும் பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகாரம் பற்றியும் மார்க்கள் கொண்ட கொள்கையைத் திருப்பிக் கூறினால் அரசு என்பது விசேட சலுகை பெற்ற ஒரு சிறபான்மையினர் அரசின் கையிலுள்ள சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி பெரும்பான்மையான வறிய மக்களை அடிமைத்தைத்தில் வைத்திருக்க அமைந்த அடக்குமுறைச் சாதனம் என அரசைப்பற்றி மாக்ஸ் கூறியது போலவே வெளினும் கூறினார். இந்த நடுத்தரவருப்பு ஆட்சி சமூகத்தோடு தொடர்பில்லாது மேலும் மேலும் பிரிந்துகொண்டது. ஆனபடியால் அதனை நசக்கிவிடவேண்டும். வர்க்கவேறுபாடு ஆட்சி வேறுபாடில்லாத ஒரு சமூகத்தை அமைப்பதற்கு இதுவே முதற்படி. மத்திய வகுப்பு அமைப்புக்குள்ளே இருந்துகொண்டு சீர்திருத்தங்கள் பற்றிப் பேசுவது நம்பிக்கைத் துரோகமான நடவடிக்கையாகும். இத்தையை சீர்திருத்தங்கள் வழங்கப்பட்டாலும் தற்காலிக மாணவையாகவே யிருக்கும். அத்துடன் முதலாளி வர்க்கத்தை அதிகார பீடத்திலிருத்தும் நோக்கமாக வழங்கப்பட்டனவாகவேயிருக்கும். ஆனபடியாலேதான் மத்திய வர்க்கத்தவரைக் கொண்ட அரசைச் சம்பூரண மாக அழித்துவிடவேண்டுமென்று வெளின் கூறினார்.

அவ்வளவில் வெளின் நிற்கவில்லை. அதற்குப் பின்னர் என்ன செய்யவேண்டுமென்பதையும் அவர் ஆராய்ந்தார். மார்க்ஸ் வாதத்துக்கு அவர் வழங்கிய பங்கு இதுதான். பாட்டாளியின் சர்வாதிகாரமும், அரசாட்சியின் மறைவும் என்ற விடயமாக மாக்ஸைம் ஏஞ்ஜெல்சும் இங்கும் அங்குமாகக் குறிப்பிட்டதுண்மையே. ஆனால் இந்த நிலைமையை எவ்வாறு உண்டாக்கவேண்டுமென்பதுபற்றி வெளின் சிந்தித்தார். “வர்க்கப் போராட்டத்தை மாத்திரம் அனுமதிப்போர் மாக்ஸ் வாதிகளாக இன்னும் மாறவில்லை” என “அரசும் புரட்சியும்” என்ற நூலிலே வெளின் கூறினார். அரசை ஒழிப்பதற்கு வர்க்கப்போராட்டத்தைப் பயன்படுத்திப் பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரத்தை நிலை நாட்ட அதைப் பயன்படுத்துவோரே “மார்க்ஸ் வாதிகள்” எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொழிலாளர் ஒருமுறை அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிட்டால் பழைய அரசைப் பூரணமாக அழிப்பதற்கு முறிப்பட வேண்டும். பழைய அரசு இருந்த இடத்திலே பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகார ஆட்சியைத் தாபிக்கவேண்டும். இந்தச் சர்வாதிகாரந்தான் கேய்ந்து தேய்ந்துபோய் அரசாட்சியில்லாத ஒரு சமூகத்தையுண்டாக்கும். நடுத்தர வாப்பார் சமூகமிருக்கமாட்டாது.

பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகார ஆட்சியின் தன்மையென்ன? “பாட்டாளிப் புரட்சியும் கட்சிமாறிய கண்டல்கியும்” என்ற நூலிலே இதைப்பற்றி வெளின் வரைவிலக்கணம் கூறியுள்ளார். பலாத்காரத்திலே நேரடியாக அமைத்த அதிகாரம். அது எந்த வகைச் சட்டத்தினாலும் கட்டுப்படுத்தப்படமாட்டாது. பாட்டாளி மக்களின் புரட்சியமைஞான் சர்வாதிகார ஆட்சி, பாட்டாளி மக்களின் பலாத்காரத்தால்

கட்டப்பட்டு நிருவகிக்கப்படும் அதிகாரம். இது நடுத்தர வகுப்பினருக்கு எதிராக நிர்வகிக்கப்படும் கட்டச் கட்டுப்பாடுகளுக்கு அடங்காத அதிகாரமாகும். பழைய ஆட்சி அதிகாரத்தை எதிர்க்க இத்தகைய தொரு சர்வாதிகார ஆட்சி அவசியம். ஏனெனில் திட்டமிடப்பட்ட புரட்சிகரமான மாற்றங்களுக்கு எதிராகப் பழைய அதிகாரப்பீடம் எப்பொழுதும் எதிர்ப்பைக் கொடுத்துக்கொண்டே யிருக்கும். எனவே அரசாட்சி தொடர்ந்து நடைபெறவேண்டும். ஆனால் ஒரு மாற்றம் முன்னர் பெரும்பான்மையாயிருந்தவர்கள், ஆட்சி நடத்திய சிறு பான்மையினரை அடக்கிக் கொண்டிருப்பர்.

மத்தியதர வகுப்பாரால் நிர்வகிக்கப்பட்டுவந்த அரசாட்சிக்குப் பதிலாக அதிலும் பார்க்க முற்றும் மாருணதொரு அரசாட்சி முறையைப் பாட்டாளிச் சர்வாதிகார ஆட்சி மேற்கொள்ளும். ராணுவமோ தனிப் பட்ட பொலிஸ் படையோ இருக்க மாட்டா. பொலிஸ் வேலைகளை மக்கள் கவனித்துக் கொள்வர். இதன் காரணமாகப் புதிய அரசு பழைய அரசிலும் பார்க்க முற்றும் வித்தியாசமாயிருக்கும்.

புதிய இந்த அரசின் வளர்ச்சி இரண்டு கட்டத்தையுடையதாயிருக்கும். முதற் கட்டம் கீழ்க் கட்டமெனக் கருதப்படும். இக்கட்டம் முதலாளி வர்க்கத்தின் பிடியிலிருந்து விழுவிக்கப்பட்ட நிலை. இது சமதர்மச் சமூகமாயிருக்கும்; கலப்பற்ற பொதுவுடைமைச் சமூகமாயிருக்க மாட்டாது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் உற்பத்திச் சாதனங்கள் சமூகத்தின் பொதுவுடைமையாக்கப்படும். இதை நிர்வாகஞ் செய்வது அத்துணைக் கஸ்டமுடையதாயிருக்க மாட்டாது. ஏனெனில் முதலாளித்துவ முயற்சி அமைப்பும், உற்பத்தி முறைகளும் நன்றாக உருவாக்கி நிர்வகிக்கப்பட்டிருக்கும்; முயற்சி செய்யும் சிரமங்கள் கூட ஒழுங்காக நிரைப்படுத்திப் பழக்கப்பட்டிருக்கும்; அதனால் நிர்வாகம் மிக இலகுவானதாயிருக்கும். அதனாலேதான் வங்கி முறையும், வர்த்தகக் கூட்டு முயற்சியும் எல்லாவற்றாலும் சீர்குலைக்கக் கூடாதென வெளின் கூறினார். பெரிய வங்கிகள் துணையில்லாமல் சமதர்மத்தை உருவாக்க முடியாதென வெளின் எழுதினார். ஆனால் நிதித்தாபனங்களும் வியாபாரத் தாபனங்களும், தொழிலாளராலேயே நிர்வகிக்கப்படவேண்டும். தொழிலாளரை சோஷியற்களாக அமைத்து அவர்களிடத்து இந்த நிர்வாகத்தின் ஆட்சியை மாற்றிவிடவேண்டும். ஆட்சி கீழேயிருந்து செல்லவேண்டும். இது சனநாயக அமைப்பைப் பெரிதுந் தமுகிய முறையாகும்.

அரசாங்க பரிபாலனம், தினசரி நிர்வாகம் என்பவற்றை நடத்த தொழிற்சங்கம், சொலியற் பஞ்சாயத்து, இளைய பொதுவுடைமைச் சங்கங்கள், வேறு பொது மக்கள் தாபனங்கள் என்பவற்றைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்துமாறு வெளின் யோசனை கூறினார். ஆனால் முடிபுளைச் செய்வதும், அவற்றை நடைமுறையிற் கொண்டு வருவதும்

பொதுவுடைமைக் கட்சியின் பொறுப்பாகும். “ லெனினுடைய பிரச் சினைகள் ” என்ற நூலிலே, “ பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கடமை, பாட்டாளிமக்களின் பெரிய தாபனங்களைவற்றின் வேலையையும் ஒன்று சேர்த்து அவற்றையெல்லாம் பாட்டாளி விடுதலையென்ற ஒரே இட்சியத்துக்காகப் பயண்படுத்தவேண்டு ” மென்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரம் உண்மையில் பொது வுடைமைக் கட்சியின் சர்வாதிகாரமே. அதற்கு இத்தகைய விசேஷத் தானம் கிடைத்தமைக்குக் காரணம், இன்னர்வும், அரசியல் உணர்ச்சியுள்ள பாட்டாளிச் சமூகம் அதிலே சேர்ந்திருந்தமையினாலேயே.

இந்தச் சர்வாதிகாரத்தை ஏற்படுத்துவதுதான் அக் கட்சியின் முடிவான நோக்கமென்று கூறமுடியாது. அரசில்லாத ஒரு சமூகத்தை உண்டாக்குவதே அந்த நோக்கமாகும். அதற்குப் பூர்வாங்க நடவடிக்கையே இந்தச் சர்வாதிகார ஆட்சி. இந்த அரசிலாச் சமுதாயத்தை உடனடியாக நிறைவேற்ற முடியாது. லெனினுடைய தத்துவங்களை விளக்கும் ஸ்டாலின் “ லெனினுடைய பிரச்சினைகள் ” என்ற நூலிலே பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகாரம் பூர்ட்சி நடவடிக்கைகளும், கட்டளை கரும் நிறைந்த தற்காலிகமானதொரு கட்டமன்று. அது உள்நாட்டுக் கலகங்களும், வெளிநாட்டுப் போர்களும் நிறைந்த பூரணமானதொரு சரித்திரக் கட்டமாகும் ” என ஓர் எச்சரிக்கையை விடுத்துள்ளார். பாட்டாளி மக்களின் இந்த ஆட்சிநின்டட்காலம் நிலைத்திருக்க மாட்டாது என்றும், உலகப் புரட்சியொன்று விரைவிலே நிகழவிருக்கிறதென்றும், இது வெளிநாட்டுத் தாக்குதலிலிருந்து சோவியத் நாட்டைக் காப்பாற்றி மென்றும், சூழ்ந்து இருக்கும் முதலாளித்துவ நாடுகளின் எதிர்ப்பி விருந்தும் பாதுகாக்குமென்றும் லெனின் நம்பினார். அரசு நினைத்திருக்குமானால், அது பாட்டாளி மக்களின் அரசாயிருந்தாலும், மக்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடையாதென்று லெனின் கருதினார். “ அரசு இருக்கும்வரை சுதந்திரம் கிடையாது; சுதந்திர மிகுந்தால் அரசு நிலைக்காது ” என்று “ அரசும் புரட்சியும் ” என்ற தமது நூலிலே லெனின் எழுதினார். காலப்போக்கிலே, பாட்டாளிகள் பூரட்சி மற்ற நாடுகளிலும் பரவமாட்டாதென்பது உறுதியானதும், சோவியத் சர்வாதிகார ஆட்சியைக் காலவரையறையின்றி நிடிக்கவேண்டியதாயிற்று. “ அரசு தேய்ந்து மறையும் ” நிலையை உண்டாக்க மக்களைத் தயார் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை லெனின் எடுத்துக் காட்டினார். பொருளாதாரத் துறையிலே மானசிகத் தொழில், சாயத்தொழில் என்பவற்றுக் கிடையுள்ள விதத்தியாசம் மறைய வேண்டுமெனவும், வேலை விடயத்திலே எவ்வித பாகுபாடுமிருந்கக்கூடாதெனவும், இதை நிறைவேற்றுவதற்கு கைவினைச் சங்கங்களோ, விசேஷ நுண்தொழிற் சங்கங்களோ ஏற்பட வேண்டுமென்றும், பெரிய தைத்தொழிற் சங்கங்களுக்குப் பதிலாக இவை தொழிற்பட வேண்டுமென்றும் லெனின் கருதினார். “ இடதுசாரிப் பொதுவுடைமை ” என்ற நூலிலே அவர் பிற்காலத்தில் பின்

வருமாறு எழுதினார்: “இந்தக் கைத்தொழிற்சங்கங்கள், மக்களிடை
உள்ள தொழிற் பிரிவுகளை ஒழித்துவிடுவதோடு, கல்வி விருத்தியை
உண்டாக்கும். மக்களுக்குப் பயிற்சியையும், ஆயத்தத்தையும் வழங்கும்.
அதனால் அவர்கள் பல துறையிலே முயலவும், சகல கரும்களையும்
நிறைவேற்றவும் திறமை பெறுவர். முன்னேறும் பொதுவடிடமை இந்த
இலட்சியத்தை நோக்கி முன்னேற வேண்டும். அந்த இலட்சியத்தை
அடைவதற்குப் பலகாலம் செல்லுமென்பதும் ஒருதலே. அறத்துறை
யிலே மக்கள் சரியானதை முயன்று செய்யாமல் இயற்கையாகவே
செய்யப் பழக்க வேண்டும். இதன் அர்த்தமென்ன? மக்கள் தவறு
செய்யாதிருக்குமாறு அவர்களைத் தடுக்கவேண்டியதில்லை. அரசு தண்டனை
முதலியன் விதித்து மக்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்ய வேண்டியதில்லை.
ஏனெனில் அவர்கள் சமூகத்திலே யிருக்கும்போது சரியானவற்றையே
செய்வர். சமூக விரோதமான கருமங்களைச் செய்யமாட்டார். இந்த
இரு நோக்கங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டதும், அரசுக்கோ, அதன்
தண்டனைகளுக்கோ இடமில்லாமற் போய்விடும்.

3. வெளினுடைய சுதந்திரத் திறமையும் புரட்சியை ஏற்படுத்தும்
முயற்சியில் திறமையும்:

வெளினுடைய கோட்பாடுகள் “செய்யவேண்டியதென்ன” என்ற
நாளில் (1920) காட்டப்பட்டுள்ளன. அந்நால் வெளியாகி 15 ஆண்டு
களுக்குப் பின்னர் பெரிதும் செல்வாக்கடைந்தது. “இடதுசாளிப் பொது
வடிடமை” என்ற மற்றொரு நூலையும் அவர் எழுதினார். இது 1920இல்
பிரசரிக்கப்பட்டன. பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகார ஆட்சி உண்டான
பின்னர் ஆராயப்படவேண்டிய பிரச்சினைகள் இதில் காணப்படு
கின்றன.

புரட்சியென்பது ஒரு கலையென்ற விடயத்தை வெளின் அடிக்கடி
கூறுவார். இதுவே அவர் எடுத்துக்காட்டும் முக்கியமான கருத்து.

1. புரட்சியை விளையாட்டாகத் துவங்கக்கூடாது. அதை ஆரம்பித்தால் கடைசி முடிவு காணும்வரை கைவிடக்கூடாது.
2. திட்டமான ஓர் இடத்திலே தீர்மானமானதொரு சமயத்தில் பெருந்
தொகையான சைனியத்தைக் கொண்டுவந்து குவித்துவிடவேண்டியது
அவசியம். இல்லாவிட்டால் நன்றாக ஆயத்தஞ்செய்து அனி
வகுத்திருக்கும் எதிர் புரட்சிக்காரன் சர்வநாசங் செய்துவிடுவான்.
3. எதிரியைக் காத்திராப்பிரகாரம் எதிர்க்கவேண்டும். அவனுடைய
படைகள் சிதறியிருக்கும்போது தாக்குதலை நடத்தவேண்டும்.

பூர்ட்சிக்காரர் எந்தச் சென்னியத்தையும் பொலீஸ் படையையும் எதிர்க்கிறார்களோ அவைகளைப் போன்ற பயிற்சி பெற்றவர்களாயிருக்க வேண்டும். தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கி அதனை வழிநடத்துவதானால் பெரிய கட்சியிறுப்பது விரும்பத்தக்கதன்று; கட்சி சிறிதாகவும், நன்கு அமைக்கப்பட்டதாகவும், “பெரும்பாலும் தூங்கிவழியும், உற்சாகமற்ற, அடங்கிக் கிடக்கும் மந்த புத்தியுள்ள”, மக்களை வழிநடத்தத் தக்கதாகவுமிருக்கவேண்டும். (இடதுசாரிப் பொது வடைமை) கட்சி பெரும்பாலும் இரகசியத் தாபனமாகவே யிருக்க வேண்டும். அதற்கேற்றவாறு அங்கத்தவரிடையேசிநேகமனப்பான்மையும், தோழமையும், பரஸ்பர நம்பிக்கையு மிருக்கவேண்டும். பெரிய, மக்களால் விரும்பப்படும் கட்சிகள் பயன்படுத்தும் சன்னாயக முறை உதவாது.

இணக்கம் அவசியமென்பதை வெளின் அழுத்தமாகக் கூறினார், “கொள்கைகளைக் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றும்போக்கு வெளினுக்கு உடன் பாடானதன்று. பேயோடும் பாட்டியோடும் இணக்கஞ் செய்ய நேர்ந் தாலும் அவ்வாறு செய்யக் கட்சி தயாராயிருக்கவேண்டும். சூழ்சித் திறன், சமயோசித புத்தி, மற்றக் கட்சிகளோடு இணக்கஞ் செய்தல், நடுத்தர வகுப்புக் கட்சிகளோடும் இணக்கம் செய்தல் என்பவற்றுக்கு பொல்லிவிக் சரித்திரத்திலேயே பல உதாரணங்களுண்டு” என வெளின் தமது “இடதுசாரிப் பொதுவடைமை” என்ற நூலிலே எழுதினார். இணக்கம் சம்பந்தமாகப் பின்வரும் முறைகளை அனுசரிக்குமாறு அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

- (1) பொதுவடைமை வாதிகள் தொழிற் சங்கங்களைப் பகிஷ்கரிக்காமல், அவற்றிலே புகுந்துகொள்ளவேண்டும். அவை பொருளியற் போக்குடையனவாயிருந்தாலும் பாதகமில்லை.
- (2) சன்னாயக அமைப்பைப் பற்றி என்ன கருத்துக் கொண்டிருந்தாலும், பொதுவடைமைக் கட்சி பாராளுமன்றத் தேர்தல்களிலே சடுபடவேண்டும். பாராளுமன்றத்தைச் சீரமிப்பதானால், புரட்சிக்கு மாருள பாராளுமன்றத்திலே சோவியத் எதிர்க்கட்சி இருப்பது நல்லது. (இடதுசாரிப் பொதுவடைமை).
- (3) நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முற்போக்குக் கட்சியினர், பாட்டாளிகள், நடுத்தர வகுப்பு அரசியற் கட்சிகள் ஆகியவற்றின் ஆதரவைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இந்த ஆதரவாளரைக் கவனமாகக் கவனித்து வரவேண்டும் என வெளின் கருதினார்.

தனியரிமை முதலாளித்துவ யுகத்திலே மார்க்ஸ் வாதத்துக்கு விளக்கங் கொடுத்தவர்களுள் தலைசிறந்தவர் வெளின். அவர் சூழ்சித் திறம் வாய்ந்த தந்திரசாலி; புரட்சியை உருவாக்கிய பெருந்தலைவர். புரட்சியின் தக்குவத்தை விளக்குவதில் அவர் மகா நிபுணர்.

1922

வெளியீடு :

பட்டப் படிப்புகள் கல்லூரி

148/1, ஸ்ராண்வி வீதி

யாழ்ப்பாணம்